

Înălțător moment solemn,
suprem omagiu adus
conducătorului iubit

flacăra

Săptăminal editat de Frontul Democratiei și Unității Socialiste

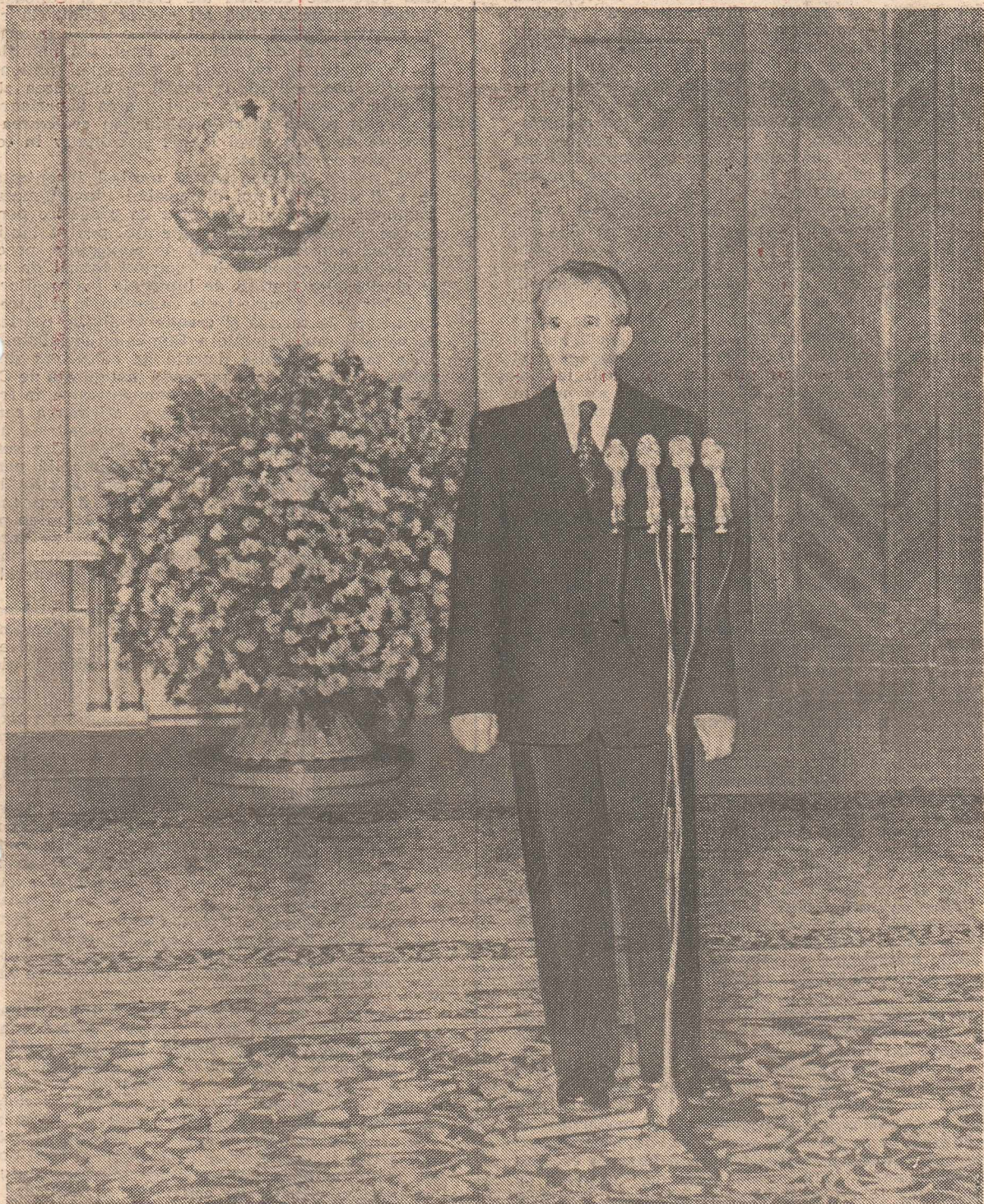
anul XXXVIII

4

(1 753)
VINERI
27 ianuarie
1989

Sărbătorirea tovarășului Nicolae Ceaușescu

cu prilejul aniversării zilei de naștere
și a îndelungatei sale activități revoluționare

■ Expresie grăitoare a sentimentelor de nețărmurită dragoste și recunoștință, de aleasă prețuire și stimă pe care întregul partid și popor le nutrește față de cel mai iubit fiu al său.

■ Puternică afirmare a hotărârii tuturor oamenilor muncii de a acționa, strâns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, pentru triumful cauzei socialismului și comunismului în patria noastră.

SCRISOAREA OMAGIALĂ
a Comitetului Politic Executiv
al C.C. al P.C.R.,
Consiliului de Stat
și Guvernului
Republicii Socialiste România

paginile 2-3

CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Dragi tovarăși,

Doresc să exprim, în primul rînd, cele mai calde mulțumiri Comitetului Politic Executiv, partidului, Consiliului de Stat, guvernului pentru Scrisoare, pentru aprecierile și urările adresate.

De asemenea, mulțumesc tuturor organizațiilor și tovarășilor care mi-au înmînat, cu acest prilej, în numele organizațiilor respective, mesaje de felicitări.

Folosesc acest prilej pentru a adresa cele mai vii mulțumiri clasei muncitoare, tărânimii, intelectualității, întregului nostru popor pentru sentimentele de prietenie și căldura cu care sînt înconjurat în aceste zile.

În toate acestea văd expresia încrederii întregii noastre națiuni în justetea politicii revoluționare – bazată pe concepția materialist-dialectică și istorică, pe principiile socialismului științific – a partidului nostru, care, prin întreaga sa activitate, a demonstrat și demonstrează că nu are țel mai înalt decît acela de a îndeplini aspirațiile întregului popor, de libertate, independență, de bunăstare și fericire.

Iată de ce, în aceste împrejurări, primele mele gânduri se îndreaptă către poporul nostru, căruia îi urez o viață tot mai demnă, mai îmbelșugată, liberă și independentă ! (Aplauze puternice).

În Scrisoarea care s-a citit aici, s-a făcut – s-ar putea spune – un bilanț larg al

realizărilor pe calea îndeplinirii Programului partidului, a dezvoltării socialiste a României. Trebuie să mărturisesc deschis, și în aceste împrejurări, că tot ceea ce s-a realizat în România în anii construcției socialiste – și mai cu seamă după Congresul al IX-lea al partidului – reprezintă o continuare a preocupărilor de dezvoltare independentă a patriei noastre. Toate aceste realizări sînt strîns legate de întreaga istorie, de tot ceea ce a făcut poporul nostru, în diferite etape ale dezvoltării sale, pentru formarea ființei sale naționale, a națiunii, a statului național unitar, pentru scuturarea dominației străine, sînt legate de lupta împotriva asupririi moșierilor și capitaliștilor, pen-

tru a deveni stăpîn deplin pe destinele sale, stăpîn deplin în țara sa. Fără aceste lupte îndelungate, nici realizările de astăzi nu ar fi putut fi obținute !

Doresc ca, și în aceste împrejurări, să aduc omagiul nostru tuturor acelor care, în decursul istoriei grele, zbuciumate, de luptă îndelungată, au făcut totul pentru libertatea și progresul patriei noastre. Doresc, în primul rînd, să aduc un omagiu poporului nostru – adevăratul făuritor al propriilor sale destine, al istoriei națiunii noastre. Subliniez aceasta pentru că, întotdeauna, nu trebuie să uităm – și subliniez aceasta încă o dată – că datorăm

(Continuare în pag. 4)

SCRISOAREA OMAGIALĂ

a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R.,

Consiliului de Stat și Guvernului Republicii Socialiste România

Mult stimate și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

În aceste momente de mare sărbătoare a partidului, a poporului român, prilejuate de aniversarea zilei de naștere și împlinirea a peste cinci decenii și jumătate de eroică activitate revoluționară pe care ați consacrat-o cu neasemuită dăruire și abnegație idealurilor supreme de libertate socială și națională, aspirațiilor de independență, pace și progres ale națiunii noastre, vă adresăm dumneavoastră, ilustru conducător de partid și țară, cele mai calde felicitări, urări de sănătate și fericire, ani mulți și rodnici de viață, încununăți de mari satisfacții și bucurii, nesecate energii creatoare și deplină putere de muncă pentru a conduce partidul și poporul cu aceeași înțelepciune, clarviziune și fermitate pe drumul unor noi și mărețe victorii, al făuririi visului de aur al omenirii — comunismul.

Împreună cu întregul nostru partid și popor, însoțim urările fierbinți ce vi le adresăm în această zi aniversară cu cele mai alese sentimente de dragoste, de profundă stimă și nemărginită recunoștință ce le nutrim față de dumneavoastră, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu — ctitorul de geniu al României socialiste și conducătorul vizionar al partidului și statului. Erou între eroii neamului românesc, strălucit militant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, luptător ferm și consecvent pentru cauza socialismului și comunismului, pentru desindere, dezarmare și securitate, pentru triumful păcii și colaborării în întreaga lume.

Istoria națională a înscris pentru totdeauna în paginile sale nepieritoare înaltul dumneavoastră exemplu de viață și activitate, faptul că din cei mai tineri ani ați ales, cu fermitate și neînfricare, calea luptei revoluționare, participând cu dăruire exemplară și eroism la marile bătălii de clasă împotriva asupririi și exploatarei, a fascismului și războiului, pentru apărarea libertăților democratice, a integrității teritoriale, independenței și suveranității patriei, pentru salvarea intereselor naționale.

Vasta experiență acumulată în anii luptei ilegale, devotamentul nemărginit față de idealurile socialismului, gândirea clarvăzătoare și înaltele dumneavoastră calități organizatorice și moral-politice au cunoscut o deplină încununare în perioada inaugurată de Congresul al IX-lea, când istoricul forum comunist, exprimând voința unanimă a întregului popor, v-a ales, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, în suprema funcție de secretar general al partidului.

Puternica personalitate, gândirea și acțiunea dumneavoastră revoluționare au imprimat un suflu profund înnoitor întregii opere de edificare a socialismului în patria noastră, au descătușat marile energii ale poporului și au deschis calea punerii depline în valoare a strălucitelor virtuți ale socialismului ca orinduire superioară oricăror forme de organizare socială care au existat pînă acum în istoria umanității. Pornind de la adevărul întru totul confirmat de viață, că socialismul se construiește în condiții diferite de la o țară la alta, de la o etapă la alta, că nu există și nu poate exista un model unic, dumneavoastră ați arătat, într-o concepție originală și cuprinzătoare, că făurirea noii orinduirii presupune, ca o condiție esențială, aplicarea fermă, creatoare, de către fiecare partid, a principiilor fundamentale ale socialismului, în concordanță cu realitățile naționale, cu particularitățile concrete ale fiecărei țări, cu transformările care au loc în societate.

În fundamentarea strategiei și tacticii edificării societății socialiste multilateral dezvoltate și a înaintării României spre comunism, ați acordat și acordăți o atenție primordială definirii locului și rolului partidului comunist în societate, a căilor și modalităților sale de afirmare drept centru vital și forță politică conducătoare în toate domeniile vieții economico-sociale. Ne mindrim cu toții că sintem membrii unui asemenea partid, cum este Partidul Comunist Român, pe care dumneavoastră, mult stimată și iubite tovarășe secretar general Nicolae Ceaușescu, l-ați caracterizat magistral ca inima vie și puternică a țării, conștiința înaintată, revoluționară a națiunii, marele generator de energii al poporului, partid al progresului neîntrerupt, al umanismului socialist, al dreptății și echității, al înaltelor valori morale ale poporului român, pe care l-ați transformat efectiv într-un puternic partid revoluționar de masă integrat organic în viața societății românești, urmat cu încredere și nețărmurit devotament de întregul popor. Constituie un înalt exemplu pentru noi toți pasiunea și consecvența cu care acționați pentru creșterea rolului conducător al partidului în toate domeniile construcției socialiste, pentru întărirea forței sale politice și organizatorice, a capacității de a uni și mobiliza larg energiile creatoare ale întregii națiuni în marea operă istorică pe care o înfăptuim pe pământul patriei. Ne călăuzim în întreaga noastră activitate de teza dumneavoastră, potrivit căreia partidul trebuie să-și perfecționeze continuu activitatea organizatorică și politico-ideologică, stilul și metodele de muncă, să promoveze în permanentă spiritul revoluționar și să-și întărească necontenit legăturile cu masele largi de oameni ai muncii,

pentru a putea să determine, la rîndul său, schimbări radicale în întreaga societate, să conducă neabătut întregul popor pe calea socialismului și comunismului.

Sînt, de asemenea, unanim apreciate concluziile dumneavoastră cu privire la evoluția statului nostru în anii construcției socialiste, la însemnătatea și complexitatea funcțiilor sale în conducerea științifică a societății, în planificarea întregii vieți economico-sociale, în asigurarea dezvoltării armonioase a țării. Pentru întreaga operă de edificare a noii orinduirii în patria noastră are o excepțională importanță concepția dumneavoastră privind construirea socialismului cu poporul și pentru popor, orientare potrivit căreia întărirea statului socialist și creșterea atribuțiilor și răspunderilor sale în organizarea și conducerea vieții economico-sociale se înscriu în mod organic în procesul general și permanent de dezvoltare a democrației muncitorești-revoluționare, de creștere a participării nemijlocite a clasei muncitoare, tărânimii, intelectualității, a oamenilor muncii la conducerea tuturor domeniilor de activitate, a întregii societăți.

Datorită dumneavoastră, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, țara noastră dispune, de peste 20 de ani, de un larg sistem al democrației muncitorești-revoluționare, original și unitar, în centrul căruia se află principiile autoconducerii, autogestunii și autofinanțării, care oferă tuturor oamenilor muncii posibilitatea de a lua parte nemijlocit la elaborarea și adoptarea deciziilor, la conducerea tuturor sectoarelor vieții economice și sociale. Fundamentind unitatea organică, indisolubilă, dintre socialism și democrație, ați pus în lumină sensul autentic al democrației socialiste, ca formă de guvernare a poporului de către el însuși, relevînd, astfel, superioritatea socialismului, singura orinduire socială care asigură cele mai largi drepturi și libertăți democratice, deplină egalitate socială și națională.

Pe baza orientărilor dumneavoastră clare, științific fundamentate, în țara noastră au fost create toate condițiile pentru afirmarea plenară a personalității umane în societate, pentru realizarea în fapt a deplinei egalități în drepturi a tuturor cetățenilor, pentru exercitarea efectivă a drepturilor fundamentale la muncă, la retribuție egală pentru muncă egală, la învățătură, la participare nemijlocită la conducerea societății.

Mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Vă revine dumneavoastră meritul nepieritor de a fi elaborat, într-o viziune științifică globală și unitară, strategia făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate. Subliniind că problema fundamentală de care depinde realizarea unei politici de propășire economică a țării și de prosperitate a maselor o constituie stabilirea justă a proporțiilor dintre fondul de acumulare și cel de consum, îmbinarea armonioasă a telurilor imediate și de perspectivă ale societății, dumneavoastră ați demonstrat, încă de la Congresul al IX-lea, importanța hotărîtoare a stabilirii unei rate optime a acumulării, ca singură modalitate pentru realizarea în condiții normale a reproducției socialiste și pentru recuperarea rămîinerii în urmă a țării noastre, a înlăturării decalajelor mari față de statele dezvoltate din punct de vedere economic.

În lumina acestei orientări, la temelia căreia stau efortul propriu, munca plină de abnegație a întregului popor, partidul și statul nostru au pus și pun un accent deosebit pe dezvoltarea și modernizarea continuă a forțelor de producție, pe repartizarea lor armonioasă pe întreg teritoriul țării, pe crearea unei structuri industriale moderne, capabile să valorifice la un înalt nivel de eficiență resursele materiale și umane ale țării.

Din inițiativa și sub îndrumarea dumneavoastră, au fost elaborate programe de dezvoltare intensivă, de organizare și modernizare a industriei și celorlalte ramuri pe temeiul celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Datorită preocupărilor dumneavoastră, România dispune astăzi de o industrie puternică, dotată cu o tehnică modernă, care produce de peste 128 de ori mai mult decît în 1945 și ale cărei produse devin tot mai competitive pe piața internațională. În toate județele s-au realizat numeroase platforme industriale, mari obiective economice și sociale — mărețe ctitorii ale acestei epoci de puternică înflorire a întregii țări.

Este, de asemenea, unanim apreciată, preocuparea dumneavoastră pentru dezvoltarea și modernizarea agriculturii — ca ramură de bază a economiei naționale. Datorită măsurilor de organizare pe baze socialiste, de dotare și mecanizare complexă a lucrărilor agricole, în ultimele două decenii a fost creată practic o agricultură modernă, intensivă, de înaltă productivitate, capabilă să asigure an de an recolte tot mai bogate, să contribuie într-o măsură sporită la creșterea veniturii naționale și la buna aprovizionare a populației. Vă revine dumneavoastră, mult stimată și iubite tovarășe Nicolae

Ceaușescu, meritul istoric de a fi elaborat conceptul de nouă revoluție agrară, menit să determine schimbări radicale, de ordin calitativ, în domeniul forțelor și al relațiilor de producție din agricultură, în dezvoltarea economică și socială a satului românesc, în transformarea treptată a agriculturii într-o variantă a muncii industriale și dispariția deosebirilor esențiale dintre sat și oraș.

Pornind de la adevărul potrivit căruia dezvoltarea și modernizarea forțelor de producție nu sînt posibile fără aportul susținut și permanent al celor mai valoroase cuceriri ale creației și cunoașterii umane, dumneavoastră ați ridicat știința la rang de politică de stat, transformînd-o într-o puternică forță materială de producție, implicată nemijlocit în modernizarea continuă a economiei naționale, sporirea productivității muncii și reducerea cheltuielilor materiale, în valorificarea superioară a materiilor prime și materialelor, în realizarea de produse de înalt nivel tehnic și calitativ în toate domeniile de activitate.

Vă revine dumneavoastră meritul incontestabil de a fi conferit noi dimensiuni învățămîntului românesc, procesului complex de pregătire pentru muncă și viață a tinerei generații, pentru lărgirea continuă a orizontului său de cunoștințe, precum și pentru educarea ei în spiritul iubirii de țară, al glorioaselor tradiții de luptă ale înaintașilor, al hotărîrii de a-și pune toate cunoștințele și întreaga capacitate de muncă și creație în slujba patriei, a dezvoltării multilaterale a României socialiste.

Ne facem o înaltă datorie de conștiință din sublinia că în întreaga perioadă inaugurată de Congresul al IX-lea, alături de dumneavoastră, în fruntea efortului pentru creșterea și afirmarea cercetării științifice, învățămîntului și culturii s-a aflat și se află permanent tovarășa Elena Ceaușescu, eminent militant revoluționar, remarcabilă personalitate a vieții politice, strălucit om de știință de largă recunoaștere mondială, căreia îi exprimăm, și cu acest prilej, întreaga noastră grațitudine pentru contribuția de mare însemnătate pe care a adus-o și o aduce la dezvoltarea cercetării, învățămîntului și culturii, la progresul general al societății.

Gîndirea dumneavoastră clarvăzătoare, vizionară, mult iubite și stimată tovarășe Nicolae Ceaușescu, s-a evidențiat cu deosebită forță și strălucire în tezele și conceptele consacrate, în ultimele două decenii, dezvoltării și perfecționării relațiilor de producție, a științei conducerii, cărora le-ați conferit noi sensuri și semnificații în magistrala Expunere prezentată în fața marelui forum democratic din luna noiembrie 1988. Relevînd că în anii de după istoricul Congres al IX-lea — perioadă de ample deschideri în toate domeniile — au fost înfăptuite mari transformări revoluționare în organizarea economico-socială, în introducerea celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, în dezvoltarea democrației muncitorești-revoluționare, dumneavoastră ați subliniat că toate acestea au asigurat și vor asigura pe mai departe aplicarea fermă a principiilor socialiste, consolidarea și mai puternică a proprietății socialiste, de stat și cooperatiste, baza dezvoltării sigure și neîntrerupte a întregii economii naționale, a ridicării bunăstării celor ce muncesc.

Acționînd cu fermitate pentru transformarea revoluționară a societății, pentru perfecționarea activității în toate domeniile, dumneavoastră ați pus și puneți, întotdeauna, mai presus de orice, omul, — bunăstarea și fericirea lui — ca scop suprem al politicii partidului, esența societății socialiste pe care o edificăm cu succes în România. Vastul program de construcții de locuințe și obiective social-culturale ce se desfășoară în țara noastră, acțiunile de dezvoltare și modernizare a tuturor localităților patriei, de asigurare a locurilor de muncă pentru toți cetățenii țării, în primul rînd pentru tineret, ca și măsurile de majorare a retribuițiilor și pensiilor, de creștere a veniturilor reale ale oamenilor muncii sînt tot atîtea expresii concrete ale grijii și preocupării permanente a partidului, a dumneavoastră personal, mult iubite și stimată tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru făurirea unei vieți demne, civilizate și fericite pentru întregul nostru popor. Este, totodată, unanim apreciată preocuparea dumneavoastră pentru intensificarea activității ideologice, politico-educative de formare a omului nou, înaintat, însoțit de o fierbinte dragoste față de partid, patrie și popor, de nețărmurit devotament pentru cauza socialismului și păcii.

Mult stimată și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Promovînd o concepție unitară — cu privire la interesele poporului român — și ale tuturor popoarelor lumii — de a se dezvolta și conlucra într-un climat trainic de pace și securitate internațională, dumneavoastră v-ați afirmat în conștiința întregii națiuni ca marele făuritor și promotor al politicii externe românești — politică profund

constructivă, dinamică și realistă, pătrunsă de o înaltă răspundere pentru destinele poporului român, ale vieții și păcii tuturor popoarelor lumii. Prin tot ceea ce ați întreprins în cei aproape 24 de ani, v-ați impus ca o remarcabilă personalitate a vieții politice internaționale, ca un înflăcărat militant pentru cauza păcii, destinderii, prieteniei și colaborării între popoare. Tezele de bază ale politicii externe românești, numeroasele idei pe care le-ați formulat în dialogul permanent cu conducătorii de partid și state au găsit un amplu și puternic ecou în rindul opiniei publice mondiale, al popoarelor lumii, sint însușite și adoptate în documente de bază ale diferitelor foruri internaționale.

Apreciind că problema fundamentală a zilelor noastre este preîntâmpinarea unui nou război mondial, care s-ar transforma inevitabil într-un război atomic nimicitor, dumneavoastră v-ați pronunțat ferm pentru un cuprinzător program de dezarmare, care să pornească de la necesitatea lichidării treptate a tuturor armelor nucleare, a armelor chimice și a celorlalte mijloace de distrugere în masă, sub un strict control internațional.

În spiritul aceleiași înalte răspunderi pentru destinele păcii, dumneavoastră acordați o atenție primordială lichidării politicii de forță și de amenințare cu folosirea forței, stingerii focarelor de conflict și rezolvării pe calea tratativilor a tuturor problemelor litigioase dintre state. Pătrunsă de un puternic umanism este concepția dumneavoastră privind lichidarea subdezvoltării, instaurarea unei noi ordini și a unor relații noi între state, bazate pe egalitate și echitate, care să asigure progresul economic și social al tuturor popoarelor, și în primul rind al celor mai puțin dezvoltate.

De o înaltă prețuire și unanimă aprobare se bucură în rindul comuniștilor, al întregului nostru popor activitatea intensă pe care o desfășurați pentru dezvoltarea colaborării și solidarității Partidului Comunist Român cu toate partidele comuniste și muncitorești, cu partidele socialiste și social-democrate, cu mișcările de eliberare națională, cu toate forțele progresiste, democratice și antiimperialiste în lupta pentru progres social și pace în lume.

Increderea neînmuritură în forța creatoare a omului în capacitatea popoarelor de a-și realiza năzuirile lor de pace, progres și prosperitate, de a-și făuri — acționând unite — un viitor luminos, conferă strălucitei dumneavoastră opere în domeniul politicii externe valențele unui profund umanism, care vă caracterizează întreaga viață și luptă revoluționară, puse cu exemplară dăruire în slujba

celor mai nobile idealuri ale poporului român, ale omenirii, pentru triumful socialismului, al păcii și înțelegerii între toate națiunile lumii.

Mult stimată și iubită tovarășe Nicolae Ceaușescu,

Partidul Comunist Român, întreaga națiune omagiază pe conducătorul său iubit, pe marele Erou între eroii neamului, care de peste cinci decenii și jumătate — vibrând cu toată ființa sa la marile aspirații și idealuri ale poporului — slujește cu exemplară abnegație și neasemuit devotament cauza partidului, a socialismului și comunismului.

Cu cele mai profunde sentimente de dragoste, stimă și prețuire, cu întreaga recunoștință pe care v-o datorăm pentru tot ceea ce ați făcut și faceți spre gloria și măreția scumpei noastre patrii, pentru binele și fericirea celor ce muncesc, vă exprimăm, mult stimată și iubită tovarășe Nicolae Ceaușescu, în deplină unitate de cuget și simțire cu comuniștii, cu toți fiii patriei, urarea și dorința noastră arzătoare de a vă ști în permanență în fruntea partidului și statului nostru — cheazășie sigură a progresului și înfloririi multilaterale a României socialiste, în funcția de supremă răspundere de conducător ferm și încercat al destinului poporului român.

Puternic mobilizați de tezele și orientările cutozătoare, profund științifice, cuprinse în excepționala dumneavoastră Expunere la ședința comună a Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a organismelor democrației muncitorești și a organizațiilor de masă și obștești, de înaltul exemplu de muncă și viață pe care ni-l oferiți permanent, de acțiunea și fapta dumneavoastră eroică, cutozătoare, ne angajăm solemn să facem totul, să muncim fără preget, cu pasiune, cu abnegație și spirit revoluționar — așa cum ne-ați cerut și ne cereți — pentru înfăptuirea neabătută a politicii interne și externe a partidului și statului nostru. Vom acționa cu toată răspunderea pentru înfăptuirea exemplară a planului pe acest an și pe întregul cincinal, a obiectivelor actualei etape de dezvoltare economico-socială a patriei, a luminosului Program al partidului.

Conștienți că mai avem multe de făcut pentru a

răspunde înaltelor exigențe pe care dumneavoastră, mult stimată și iubită tovarășe Nicolae Ceaușescu, le puneți în fața noastră, a întregului partid și popor, vă încredințăm, din adâncul ființei noastre, că și în viitor Comitetul Politic Executiv, activul de partid și de stat vor acționa cu cea mai mare hotărâre pentru afirmarea continuă a spiritului revoluționar, a răspunderii și intransigenței în muncă, pentru întărirea ordinii și disciplinei în toate sectoarele de activitate, vor milita întotdeauna cu fermitate pentru unirea eforturilor comuniștilor, ale întregii națiuni în vederea înfăptuirii neabătute a hotărârilor de partid și a legilor țării, pentru cimentarea unității poporului în jurul partidului, al dumneavoastră, mult iubită și stimată tovarășe secretar general — garanția supremă a înfloririi în deplină libertate și independență a României socialiste.

Răspunzând înflăcăratelor îndemnuri pe care le adresați partidului și poporului, vă asigurăm că vom depune toate eforturile pentru ca în 1989 — anul în care va avea loc Congresul al XIV-lea al partidului și când vom aniversa 45 de ani de la victoria revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă — să obținem, în toate sectoarele, cele mai bune rezultate în înfăptuirea obiectivelor stabilite de partid, a orientărilor și indicațiilor dumneavoastră pentru dezvoltarea țării și ridicarea nivelului de trai material și spiritual al poporului, pentru progresul și înflorirea necontenită a scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România.

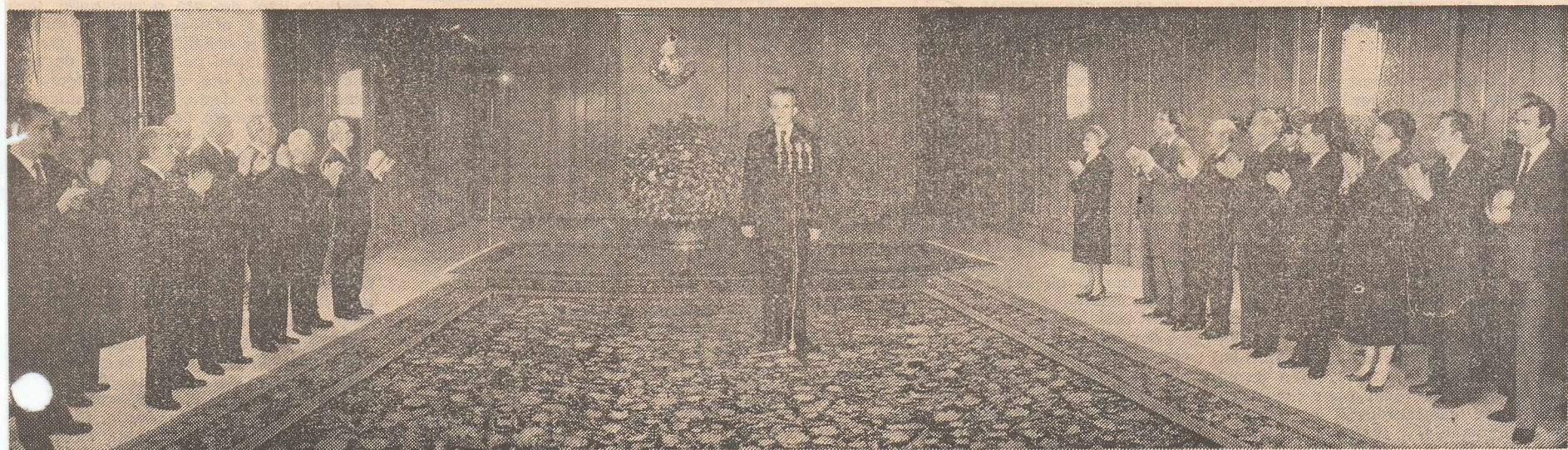
În acest moment aniversar, de luminoasă sărbătoare pentru țară și popor, vă adresăm, din adâncul inimilor noastre, încă o dată, mult stimată și iubită tovarășe Nicolae Ceaușescu, cele mai calde urări de sănătate, viață lungă și fericită, plină de satisfacții și bucurii, nesecată putere de muncă pentru a conduce țara, partidul și poporul spre noi și noi victorii — spre comunism.

Să trăiți ani mulți și fericiți, mult iubită tovarășe Nicolae Ceaușescu, împreună cu mult stimată tovarășă Elena Ceaușescu, cu toți cei ce vă sînt dragi și apropiați.

Din toată inima vă adresăm un călduros „LA MULȚI ANI!”

26 ianuarie 1989

Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R.,
Consiliul de Stat,
Guvernul Republicii Socialiste România

Solemnitatea sărbătoririi tovarășului Nicolae Ceaușescu

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a fost sărbătorit joi, 26 ianuarie, cu prilejul aniversării zilei de naștere și a îndelungatei sale activități revoluționare în cadrul unei solemnități care a avut loc la Palatul Consiliului de Stat.

La această sărbătorească manifestare — care s-a constituit într-o înaltă expresie a prețuirii și respectului întregului partid și popor față de conducătorul iubit —, alături de tovarășa Elena Ceaușescu, au participat membri și membri supleanți ai Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., secretarii Comitetului Central al partidului, membri ai Consiliului de Stat și ai guvernului, membri de partid cu stagiu din ilegalitate, conducători ai organizațiilor de masă și obștești, ai unor instituții centrale, oameni de știință, artă și cultură.

S-a dat citire Scrisorii omagiale adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu de către Comitetul Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliul de Stat și Guvernul Republicii Socialiste România.

Scrisoarea a fost prezentată și înmănată de tovarășul Manea Mănescu, membru al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., vicepreședinte al Consiliului de Stat.

Delegații ale organismelor democrației muncitorești-revoluționare, ale organizațiilor de masă și obștești au înmănat tovarășului Nicolae Ceaușescu mesaje de felicitare care dau glas simțămintelor de profundă dragoste ale oamenilor muncii de la orașe și sate, ale tineretului, ale oamenilor de știință și cultură, ale întregului popor, ferm hotărât să acționeze, cu aceeași dăruire ca și până acum, strâns unit în jurul partidului, al secretarului său general, pentru triumful cauzei socialismului și comunismului în patria noastră.

În continuare, cei prezenți au urmărit cu viu interes, cu deplină satisfacție și unanimă aprobare cuvântarea rostită de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

Cuvântarea a fost subliniată în repetate rânduri cu puternice și îndelungi aplauze.

Tovarășului Nicolae Ceaușescu i-au fost adre-

sate de participanții la solemnitate cele mai calde felicitări împreună cu urări de viață îndelungată, de multă sănătate și fericire, de noi și strălucite succese în conducerea destinului partidului și poporului, spre gloria și măreția României socialiste. Sînt urările pe care, în această zi de ianuarie aniversar — de scumpă sărbătoare pentru întregul partid, pentru întregul nostru popor — le adresează, din adâncul inimii, toți cetățenii patriei, conducătorul iubit al partidului și statului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a cărui gândire și faptă revoluționară se leagă istoricele realizări din perioada inaugurată de Congresul al IX-lea al partidului.

Solemnitatea de la Consiliul de Stat s-a constituit într-un moment înălțător care a pus în lumină sentimentele de neînmuritură dragoste, stimă și recunoștință pe care comuniștii, toți oamenii muncii, întreaga națiune le poartă secretarului general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a cărui eroică viață și activitate revoluționară se identifică, de peste cinci decenii și jumătate, cu lupta gloriosului

nostru partid comunist, cu interesele vitale ale țării, cu idealurile scumpe de libertate, independență, pace și progres ale poporului român.

O dată cu aceste simțăminte, s-a dat expresie încrederii că supremul omagiu adus conducătorului partidului și al țării este angajarea fermă de a acționa, strâns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, pentru înfăptuirea tuturor obiectivelor stabilite, pentru a întâmpina cu rezultate cât mai bune în fiecare sector de activitate cea de-a 45-a aniversare a eliberării patriei și Congresul al XIV-lea al Partidului Comunist Român.

★

În onoarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, cu prilejul aniversării zilei de naștere și a îndelungatei sale activități revoluționare, Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliul de Stat și Guvernul Republicii Socialiste România au oferit joi, 26 ianuarie, o masă tovarășească.

Au participat membri și membri supleanți ai Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., secretari ai Comitetului Central al partidului, membri ai Consiliului de Stat și ai guvernului, membri de partid cu stagiu din ilegalitate, conducători ai organizațiilor de masă și obștești, ai unor instituții centrale, oameni de știință, artă și cultură.

Tovarășului Nicolae Ceaușescu i-au fost adresate, și în acest cadru, cu deosebită stimă și profund respect, cele mai calde felicitări, urarea tradițională „La mulți ani!”, succes deplin în activitatea neobosită ce o consacră, cu totală dăruire și fierbinte patriotism, înfloririi necontenite a patriei, ridicării bunăstării materiale și spirituale a întregului popor, creșterii prestigiului României socialiste pe arena internațională.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a mulțumit pentru urările ce i-au fost adresate și a toastat pentru partidul nostru comunist, pentru harnicul popor român, pentru transpunerea neabătută în viață a planurilor și programelor de dezvoltare economico-socială a României pe noi trepte de progres și civilizație.

Sărbătorirea tovarășului Nicolae Ceaușescu cu prilejul aniversării

Cuvîntarea tovarășului

(Urmare din pag. 1)

totul poporului, că vom putea asigura dezvoltarea României, independența și suveranitatea sa, numai împreună cu poporul, făcînd totul pentru popor, pentru bunăstarea și fericirea sa! (Aplauze puternice, prelungite).

Fără îndoială, etapele istoriei sînt multe, orînduirile sociale au fost multe. Am vorbit de toate acestea la plenara din luna noiembrie anul trecut — și nu doresc să mă refer acum la ele. Menționez numai că, în diferite etape istorice, în formele și orînduirile sociale corespunzătoare, au fost întotdeauna forțe care și-au propus și au acționat pentru unirea poporului în vederea dezvoltării sale, indiferent de greșelile pe care le-au făcut într-un moment sau altul, legate, într-un anumit sens, de însăși orînduirea socială, de etapa respectivă de dezvoltare istorică. Trebuie să prețuim pe toți cei care au făcut cit de puțin, dar au făcut ceva, pentru existența națiunii noastre, pentru existența statului național unitar! (Aplauze puternice, îndelungate).

Desigur, criticăm și vom critica întotdeauna vechile orînduiri sociale, pe care, de altfel, însăși istoria le-a considerat că trebuie să părăsească scena și să facă locul unei noi orînduiri, mai drepte, mai bune. Criticînd orînduirile sociale din trecut, nu negăm și nu trebuie să negăm niciodată pe cei care, în acele împrejurări, au avut în vedere dezvoltarea poporului, a națiunii, întărirea independenței țării noastre. (Aplauze puternice, prelungite).

Anul acesta se împlinesc 96 de ani de la făurirea primului partid muncitoresc în România. Tot în acest an se împlinesc 100 de ani de cînd, pentru prima oară, clasa muncitoare și oamenii progresiști din România au sărbătorit 1 Mai, ca zi a solidarității muncitorilor de pretutindeni, de luptă împotriva asupririi, pentru o viață mai liberă, mai demnă și mai bună. În 1921, a fost creat Partidul Comunist Român — continuatorul, de fapt, al primului partid muncitoresc din România, care și-a propus să ridice — și a ridicat — lupta revoluționară a clasei muncitoare, a forțelor înaintate, la un nivel superior, pe baza unei concepții noi. În ce mă privește, în 1930, deci cu 60 de ani în urmă, am făcut prima cunoștință cu mișcarea muncitorească, cu sindacatele din România. (Aplauze puternice, prelungite.) Era o situație grea pe plan mondial și, deci, și în țara noastră. Avea loc marea criză economică, politică și socială a lumii capitaliste. Mulți — mai în vîrstă, desigur — își amintesc de situația grea, de atunci, din România, de șomajul, de reducerea salariilor, de condițiile înrobitoare din domeniul financiar-economic impuse României de capitalul străin, și care au fost acceptate de guvernele de atunci. Așa se și explică marile greve, mișcările revoluționare din anii 1929, 1930, 1931, 1932, culminînd cu marile mișcări și greve din județul Prahova și din București — de la Grivița și din alte întreprinderi —, practic din întreaga țară.

S-ar putea spune, că, în acele împrejurări, aceste greve uriașe au demonstrat forța clasei muncitoare, a partidului nostru comunist de a organiza și conduce luptele maselor muncitoare. Merită, totodată, subliniat că luptele din februarie 1933 — din Prahova, de la Grivița și alte întreprinderi din București și din alte centre muncitorești — au fost primele mișcări revoluționare de mare amploare, după venirea hitlerismului la putere în Germania, și care au avut și un net conținut antifascist, de luptă pentru apărarea libertăților democratice, pentru independența țării. (Aplauze puternice).

În acest an, la 1 Mai, se împlinesc 50 de ani de la marea demonstrație antirăzboinică și antifascistă din Capitală, care, după ocuparea Austriei și Cehoslovaciei de către Germania nazistă, a fost prima mișcare puternică în Europa, care a chemat poporul român, clasa muncitoare, dar a chemat, practic, clasa muncitoare de pe întregul continent la luptă împotriva fascismului, pentru apărarea independenței tuturor statelor. (Aplauze puternice, prelungite). Ceea ce spun este o redare a aprecierilor presei străine din

acea perioadă — nu o apreciere făcută acum —, reprezintă realitatea și demonstrează justetea politicii partidului nostru atît pe plan intern, cit și pe plan internațional.

Nu doresc să mă refer la alte momente istorice. Am trecut să construim socialismul. În 1988, am aniversat patru decenii de la naționalizarea industriei, băncilor și a altor sectoare importante de activitate, iar în acest an, la începutul lui martie, se împlinesc 40 de ani de cînd Plenara Comitetului Central a hotărît trecerea la organizarea, pe baze noi, a agriculturii — la cooperativizarea agriculturii.

Am lichidat exploatarea omului de către om, am lichidat asuprirea, iar clasa muncitoare a devenit cu adevărat clasă conducătoare a societății și proprietară a mijloacelor de producție.

Nu a fost ușor! Am realizat aceasta prin luptă. Chiar în această perioadă, de după 23 August 1944, au căzut mulți, inclusiv în această piață, azi Piața Republicii, ucisi de gloanțele forțelor reacționare din România. Și atunci cercurile imperialiste, străine, care nu se puteau împăca cu gîndul că vor pierde pozițiile lor dominante, ce le-au adus profituri de zeci și zeci de miliarde de dolari, numai între cele două războaie, au făcut totul pentru a sprijini reacțiunea, forțele cele mai negre, antinaționale, în scopul împiedicării procesului revoluționar de trecere la construcția socialistă.

Este un merit al comuniștilor, al partidului nostru, că au reușit să realizeze unitatea clasei muncitoare, în primul rînd unitatea Partidului Comunist cu Partidul Social-Democrat, unitatea mișcării sindicale, a mișcării de tineret, de femei și a altor organizații, creînd un puternic Front Național de luptă pentru progresul României, pentru lichidarea deplină a dominației străine și trecerea la făurirea socialismului în patria noastră.

Trebuie să subliniem și să dăm o înaltă apreciere politicii partidului nostru, tuturor acelor care, într-o măsură sau alta, au contribuit și au făcut totul pentru realizarea acestor obiective! (Aplauze puternice, prelungite).

Am fost participant la toate aceste acțiuni, în muncile încredințate de partid, de popor. Din 1965, partidul mi-a încredințat înalta funcție de secretar general, apoi — prin voia întregii națiuni — de președinte al României socialiste.

Putem, într-adevăr, să privim cu mîndrie la tot ceea ce am realizat în decursul anilor de construcție socialistă, în care — fără îndoială — Congresul al IX-lea reprezintă un moment hotărîtor pentru dezvoltarea de astăzi a României. Fără Congresul al IX-lea, fără linia generală stabilită de acest congres și de congresele și conferințele naționale ulterioare, fără măsurile organizatorice, economice, politice adoptate în această perioadă, România nu s-ar putea prezenta astăzi cu realizările pe care le are.

Am înțeles, încă de atunci, că trebuie să rupem cu dogmatismul, cu șabloanele, cu concepțiile perimate, înapoiate, să repunem socialismul științific în drepturile sale. Nu socialismul este cel care a dus la unele stări de lucruri negative într-o țară sau alta, ci încălcarea principiilor științifice ale socialismului, nesocotirea cerințelor legilor obiective și, în primul rînd, a necesității dezvoltării continue a forțelor de producție — factorul revoluționar hotărîtor pentru construcția socialismului, ca de altfel pentru dezvoltarea oricărei orînduiri sociale.

Nu se poate vorbi de progresul și dezvoltarea unui popor fără dezvoltarea forțelor de producție, corespunzător etapei în care se găsește țara sau societatea într-un anumit stadiu, fără a pune la baza acestui proces cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, în toate domeniile! Întregul progres al omenirii, de la comuna primitivă pînă astăzi, este procesul dezvoltării revoluționare a forțelor de producție, a științei, a culturii, a cunoașterii umane. Fără o imbinare dialectică a tuturor acestora, nu se poate obține nici un progres, în nici un domeniu! Și, subliniez din nou, o dezvoltare care să aibă permanent în vedere interesele maselor populare, ale oamenilor muncii, ale întregii națiuni. Putem spune că partidul nostru a acționat cu hotărîre și a formulat

teza științifică a construirii socialismului cu poporul și pentru popor, pe baza legilor obiective generale, a principiilor revoluționare ale socialismului științific.

Lată de ce pentru noi sînt de neînțeles tezele care-și fac loc în unele țări și care deschid calea, din nou, diferitelor forme de proprietate particular-capitalistă. Oare muncitorii care au devenit proprietari ai mijloacelor de producție trebuie să se întoarcă înapoi, să predea din mina lor mijloacele de producție unor particulari? Să devină din nou salariați — în număr mai mare sau mai mic — la un capitalist, fie el cetățean al țării respective sau străin? Ce are comun cu socialismul acest lucru?

Vă spun drept că, în ce mă privește, sînt preocupat și îngrijorat de această orientare care are loc în unele țări și, gîndind la începuturile mișcării noastre muncitorești — de la apariția socialismului științific, de la activitatea mea în mișcarea revoluționară —, mi-e greu să înțeleg cum se poate justifica o asemenea dare înapoi. Pentru că, în realitate, cedarea mijloacelor de producție din mina clasei muncitoare, a poporului, indiferent sub ce formă, înseamnă o activitate care echivalează cu lichidarea bazelor socialismului în dezvoltarea societății!

Am avut de gînd să discutăm aceasta într-o ședință specială, dar profitînd de faptul că sîntem aici un număr important de cadre de bază ale partidului și statului nostru, anticipez, referindu-mă la aceste probleme. Noi ne-am pronunțat întotdeauna și am acționat conform tezei că fiecare popor, fiecare partid, trebuie să-și elaboreze de sine stătător linia sa general-politică, să aplice legile generale și principiile socialismului la realitățile și condițiile din fiecare țară. Dar, am subliniat întotdeauna — și nu pot să nu subliniez și acum — că toate acestea presupun o poziție clară, consecventă față de principiile revoluționare, față de apărarea intereselor clasei muncitoare, care reprezintă forța și clasa conducătoare în societate.

Este adevărat, în lume sînt multe probleme. Criza economică, politică, socială, financiară este foarte gravă. La aceasta se adaugă, desigur, situația generală — politică, militară —, existența armelor de distrugere în masă și, în primul rînd, a armelor nucleare. Dar, privind această situație, în comparație cu alte perioade și chiar cu situația de astăzi din diferite țări cu orînduiri sociale deosebite, putem spune — așa cum am arătat și la plenara comună din noiembrie — că orînduirea capitalistă a demonstrat că este incapabilă și nu poate, istoricește, să soluționeze problemele fundamentale ale dezvoltării societății. Nu sînt printre cei care afirmă că societatea capitalistă va dispărea mine. Și, în orice caz, nu va dispărea fără lupta clasei muncitoare, a popoarelor din țările respective. Dar, nici nu sînt — și nu vreau să fiu — în rîndul acelor care își pierd încrederea în justetea socialismului, a concepției revoluționare despre lume și care nu văd situația reală, perspectivele luptei revoluționare.

După criza din 1929—1933, capitalismul și-a găsit o ieșire prin fascism și război. Acum, desigur, problema unui război mondial e mai grea, armele existente putînd să distrugă, deopotrivă, și pe unii și pe alții, însăși viața pe planeta noastră. Deci, o recurgere la un război mondial pentru a soluționa problemele este greu de presupus, deși nu se poate exclude cu desăvîrșire această posibilitate, atîta timp cit nu se vor distruge armele nucleare, chimice și alte arme de distrugere în masă. Omenirea a mai cunoscut oameni care au dat foc însăși propriei capitale — cum a fost cazul Romei —, deci, un asemenea pericol există și trebuie să fim conștienți de aceasta. De aceea, este într-adevăr necesar să facem totul pentru a înlătura cu desăvîrșire pericolul unui război nuclear, al unui război mondial, în general, pentru înlăturarea definitivă a armelor nucleare și chimice, a altor arme de distrugere în masă, pentru reducerea radicală a armelor convenționale.

România s-a pronunțat, a acționat și va

acționa cu toată hotărîrea, împreună cu alte state, în această direcție. Și facem aceasta pornind de la cerința creării condițiilor pentru dezvoltarea construcției socialiste în țara noastră. Avem deplină încredere că numai socialismul poate să asigure adevărata egalitate între oameni — atît socială, cit și națională —, să creeze condiții pentru afirmarea personalității umane, pentru ca fiecare om să-și poată pune în valoare, în strînsă colaborare și unitate cu semenii săi, aptitudinile creatoare, în orice domeniu de activitate. Mă refer acum la toate acestea avînd în vedere experiența mișcării noastre revoluționare, dar și a mișcării comuniste și muncitorești-revoluționare, internaționale, a dezvoltării sociale în general, ținînd seama de faptul că, practic, de la vîrsta de 10 ani a partidului, am acționat în rîndurile sale, am crescut odată cu partidul și consider că numai întărînd partidul, forța sa, spiritul său revoluționar, vom reuși să înlăturăm obiectivele noastre. (Aplauze puternice, prelungite).

Mi-am început activitatea ca muncitor în rîndurile clasei muncitoare, de care sînt, în continuare, strîns legat. Sînt muncitor, din rîndul milioanele de muncitori români. De altfel, minerii m-au și numit „minerul lor de onoare”. Sînt strîns legat de clasa noastră muncitoare și sînt ferm convins că numai în măsura în care clasa muncitoare își va îndeplini misiunea sa istorică — de a realiza o nouă orînduire, mai dreaptă și mai bună, fără exploatare, o orînduire în care muncitorimea și toți ceilalți oameni ai muncii vor rămîne stăpîni pe mijloacele de producție — numai așa, clasa muncitoare va avea un viitor demn, liber, un viitor de bunăstare și fericire, împreună cu întreaga națiune! (Aplauze puternice).

Este, deci, necesar să facem totul pentru a asigura dezvoltarea forțelor de producție, întărirea clasei muncitoare, ridicarea nivelului său de cunoștințe — profesionale, tehnico-științifice, culturale, ideologice —, pentru a făuri o clasă muncitoare înaintată din toate punctele de vedere — clasa muncitoare constructoare a socialismului și comunismului! (Aplauze puternice, prelungite).

În nici un fel nu ne putem gîndi să lăsăm posibilitatea ca proprietarii noștri asupra mijloacelor de producție — muncitorii — să devină din nou proletari, să-și dea mijloacele de producție, să devină din nou robi la un capitalist, mai mare sau mai mic! Nu aceasta este calea socialismului — și trebuie să facem totul pentru a întări proprietatea socialistă, pentru a întări rolul muncitorilor ca proprietari colectivi, care să asigure dezvoltarea puternică a industriei noastre pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii! (Aplauze puternice).

Țărînimea noastră a parcurs un drum lung, aproape 14 ani, pentru a intra în cooperativele agricole de producție. Practic — și sînt aici tovarăși care știu — nu a fost județ unde eu să nu fi participat activ la realizarea cooperativizării agriculturii.

Avem rezultate minunate în dezvoltarea agriculturii. S-a schimbat radical înfățișarea satelor noastre. Mai avem lipsuri, dar viața însăși demonstrează că numai marea proprietate cooperatistă a descătușat energiile creatoare ale țărînimii, ale progresului agriculturii. Cine nu cunoaște producțiile dinainte — a 700, de 800 kilograme la hectar — și asta pe țară! — la porumb, la grîu și așa mai departe! Eu nu sînt mulțumit nici astăzi cu ce realizăm. Vrem să realizăm mai mult și avem deja asemenea rezultate care demonstrează de ce uriașe posibilități dispunem în agricultură. Producțiile de astăzi — de 10 000 kg la hectar la grîu și orz, de 20 000 și, deja, de 30 000 kg la porumb — sînt o realitate, nu visuri! Ele sînt obținute în multe, în multe unități din țara noastră!

Este, oare posibil să ne gîndim să renunțăm la tot ceea ce am făcut în această perioadă de 40 de ani, la ceea ce am realizat în organizarea pe baze științifice a agriculturii? Ar fi un nonsens. Pentru noi, proprietatea cooperatistă, a întregii țărînimii, asupra pămîntului și mijloacelor de muncă reprezintă singura cale pentru a asigura atît progresul agri-

Nicolae Ceaușescu

culturii, cit și dezvoltarea, în mod armonios, a industriei și agriculturii — ca două ramuri economice fundamentale, care se condiționează obligatoriu în procesul general de făurire a socialismului și comunismului în România. (Aplauze puternice).

Am vorbit, nu o dată, și doresc să mă refer numai pe scurt la marile realizări din domeniul științei, învățămîntului și culturii. În decursul anilor am avut mulți oameni de știință, multe personalități care au realizat lucruri minunate în diferite domenii de activitate; dar niciodată, ca în anii socialismului, știința, învățămîntul, cultura nu au cunoscut o asemenea dezvoltare generală. Niciodată intelectualitatea nu a avut un asemenea rol hotărîtor în întreaga dezvoltare a societății noastre, desigur, în strînsă unitate cu clasa muncitoare și cu țărănimea, cu întregul popor. De altfel, astăzi intelectualitatea este — aproape în totalitate — ieșită din rîndurile muncitorilor și țăranilor. Ea este strîns legată de popor, servește poporul și va merge întotdeauna cu poporul, pentru că numai așa vom asigura progresul societății, vom face să crească rolul științei, culturii, învățămîntului, vom asigura ridicarea generală a nivelului de cunoaștere științifică, culturală al întregii noastre națiuni. Să facem astfel încît clasa noastră muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, întreaga națiune să devină o națiune a unei înalte științe și a unei culturi înaintate, care să asigure progresul continuu al societății noastre, bunăstarea întregului nostru popor! (Aplauze puternice).

Avem multe lucruri bune; sîntem mîndri de ce am realizat. Dar trebuie să spun și acum că, dacă lucrăm puțin mai bine, am fi avut rezultate și mai bune. Puteam să fim cu cel puțin 2-3 ani mai înainte, dacă lucrăm mai bine. Desigur, programe am avut și avem. Nu ne-am ținut, însă, așa cum trebuie de realizarea lor. Am discutat foarte mult în ultimele luni, inclusiv în prima parte a lunii ianuarie, despre aceste probleme, pe care le ridic pentru a trage fiecare concluzii privind necesitatea perfecționării întregii noastre activități.

Să facem totul pentru înfăptuirea programelor de modernizare și organizare mai bună a întregii activități! Există, realmente, posibilitatea ca — realizînd programele de modernizare și de mai bună organizare a muncii — să obținem în următorii 4-5 ani, cu actualele mijloace, o creștere de cel puțin 50 la sută a producției industriale, fără nici o altă investiție, inclusiv fără materii prime și combustibili în plus, printr-o mai bună organizare și folosire a lor. Referindu-mă la combustibili și materii prime, este posibil să obținem o reducere a consumului la energie în unele domenii de 3-4 ori, și aceasta nu prin lucrări prea deosebite, ci prin aplicarea unor tehnologii care sînt cunoscute, pentru unele existînd chiar soluții concrete. De ce mă refer la toate acestea? Avem mari posibilități, avem și o bază materială bună, avem și muncitori, și tehnicieni, și ingineri, și oameni de știință care au capacitatea să soluționeze — în general — orice probleme. Trebuie, însă, să lucrăm mai bine, cu mai multă răspundere! De fapt, acestea sînt, astăzi, problemele fundamentale ale perfecționării activității în țara noastră!

Aceleași probleme se pun și în agricultură și în celelalte sectoare.

Avem forțe organizatoare, democratice bune. M-am gîndit: poate avem noi, undeva, greșeli? Am luat și m-am uitat în Constituție. Să spun drept, n-am găsit nimic ceea ce am putea să introducem nou în Constituția noastră! Am luat Statutul partidului — m-am uitat la formele de alegeri democratice, de sus pînă jos, la sistemul de organizare a consiliilor oamenilor muncii, la funcționarea organismelor democratice. Avem, tovarăși, un cadru minunat! Nu există astăzi în lume un asemenea cadru democratic, în care toate categoriile sociale să participe în mod organizat, într-o formă sau alta, la întreaga activitate a societății! Frontul Democrației și Unității Socialiste cuprinde, practic, întreaga națiune. În sindicate, în organizațiile de tineret, în celelalte organizații — științifice, ale oamenilor de creație și altele — sînt cuprinși, de asemenea, mulți

cetățeni. Avem și o organizație democratică largă, a celor care nu sînt membri ai partidului, care numără deja peste 4 milioane de membri și care oferă un cadru larg de participare la întreaga viață politico-organizatorică. În toate acestea putem și trebuie să dezbaterem și mai larg toate problemele politicii noastre interne și externe, să stabilim cum să acționăm pentru înfăptuirea programelor de dezvoltare.

Ceea ce ne preocupă este să fie mai multă inițiativă, să se acționeze mai intens pentru realizarea acestor programe, să se dezbată și să se discute cum să perfecționăm activitatea dintr-un sector sau altul, pornind însă, desigur, de la principiile socialismului științific, de la asigurarea dezvoltării socialiste a patriei noastre. Nu este posibil și nu vom accepta nimic care să vină în contradicție cu interesele socialismului — care reprezintă interesele întregii națiuni, garanția bunăstării poporului, a independenței și suveranității sale! (Aplauze puternice, îndelungate).

M-am referit la una din problemele importante ale vieții internaționale, la necesitatea de a face totul pentru eliminarea armelor nucleare, chimice și altor arme de distrugere în masă. De ce considerăm că trebuie să privim în mod unitar această problemă? Pentru că nu este posibil să se asigure pacea, independența popoarelor, acționînd în mod izolat pentru eliminarea doar a unora sau altora din aceste arme. A proceda așa, înseamnă a deschide calea pentru a se crea centre de putere care să-și impună dominația asupra lumii. Numai eliminarea concomitentă a armelor chimice, nucleare și a altor arme de distrugere în masă, reprezintă garanția că asemenea posibilități nu vor apărea — și trebuie să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Este, de asemenea, necesar să acționăm pentru reducerea radicală a armelor convenționale. România a luat o asemenea măsură încă de acum doi ani — prin consultarea întregului popor — și a redus aceste armamente. Unele din tancurile pe care le-am redus lucrează astăzi pentru realizarea programelor de îmbunătățiri funciare și irigații. Putem împărtăși din experiența noastră și altora.

Reducerea cheltuielilor militare este o necesitate obiectivă, vitală, pentru depășirea problemelor economice grave din întreaga lume. Este necesar să acționăm în continuare, să facem totul pentru ca problemele litigioase să se soluționeze numai prin tratative, să se pornească însă ferm, de la renunțarea la forță și la amenințarea cu forță, la politica de dictat și la amestecul în treburile altor state. Să se respecte neabătut independența și suveranitatea fiecărui popor, dreptul fiecărei națiuni de a-și alege calea dezvoltării pe care o dorește, fără nici un amestec din afară!

Sînt însă probleme economice foarte grele. Situația țărilor în curs de dezvoltare în acest deceniu s-a înrăutățit an de an. În 1988 — așa cum reiese din datele unor organisme internaționale —, din țările în curs de dezvoltare au mers spre țările dezvoltate cîteva zeci de miliarde de dolari în plus. Făcînd soldul — cum se spune — între ceea ce au dat țările dezvoltate și ceea ce a mers din țările în curs de dezvoltare spre aceste țări, soldul este în favoarea țărilor dezvoltate cu cîteva zeci de miliarde.

Datoria țărilor în curs de dezvoltare a depășit 1 200 de miliarde dolari. Cunoaștem ce înseamnă această povară grea a datorilor. Practic, cel puțin din evul mediu, Principatele române, apoi România, sub o formă sau alta, a fost datoare, a plătit tribut și unora și altora. Între cele două războaie mondiale, mai mult de jumătate din economia noastră era în mîinile monopolurilor străine. Datoria țării noastre către cercurile imperialiste a fost de asemenea natură încît a constituit o piedică foarte puternică în dezvoltarea generală a țării noastre, chiar în condiții capitaliste.

Și după 23 August am avut datorii. La un moment dat, în 1980, aceste datorii au ajuns chiar la un nivel destul de mare. Va trebui, probabil, să facem bilanțul a cit a trebuit să plătim, față de ceea ce am împrumutat — și vom face acest lucru — pentru a demonstra cit de nedrept și de inechitabil este actualul sistem finan-

ciar internațional. Însăși în țările dezvoltate — fără a vorbi de șomaj, de lipsa de locuințe care există și de toate celelalte — menținerea unei așa-zise situații de dezvoltare este rezultatul jefuirii de către capitalul financiar, de monopoluri, a țărilor în curs de dezvoltare. Și noi am dat, și în această perioadă, o contribuție destul de însemnată la menținerea acestei situații. Este necesar, într-adevăr, să lichidăm această stare de lucruri. De aceea noi sîntem ferm alături de țările în curs de dezvoltare. Chiar dacă, realizînd programul nostru, ne vom ridica la un nivel mai înalt de dezvoltare economico-socială, vom rămîne împreună și vom acționa întotdeauna împreună cu țările în curs de dezvoltare! Aceasta constituie obligația noastră, și de țară socialistă și de comuniști, de revoluționari — de a fi întotdeauna împreună cu cei care luptă pentru independență, pentru bunăstarea lor economică și socială. (Aplauze puternice, prelungite).

Vom lichida datoria externă pe care am avut-o, sîntem hotărîți să acționăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Dar considerăm că în nici un fel nu mai trebuie să acceptăm ca țara noastră să depindă în vreo măsură de aceasta sau, pe asemenea cale, să expărtăm o parte a venitului național.

Sîntem pentru o largă colaborare și cooperare internațională, nu pentru izolare. Dar sîntem împotriva politicii de jaf și asuprire din partea monopolurilor și capitalului financiar. Vrem relații economice de egalitate, de cooperare reciproc avantajoasă — și vom acționa cu toată hotărîrea în direcția aceasta. Sîntem hotărîți să extindem această colaborare cu toate statele. Desigur, ne gîndim să acordăm o atenție mai mare colaborării cu vecinii noștri, cu țările socialiste. Ținînd seama de dezvoltarea generală a României, considerăm că ne putem angaja să realizăm o colaborare mai largă cu țările socialiste vecine, cu alți vecini ai noștri și cu alte țări din Europa și, desigur, să ne angajăm într-o largă cooperare cu țările în curs de dezvoltare.

Colaborarea și cooperarea în producție pe principii de egalitate, de avantaj reciproc constituie un factor obiectiv, o necesitate, și noi vom acționa și vom dezvolta această colaborare. Ceea ce criticăm și ceea ce nu vom admite este realizarea unei cooperări inechitabile, care să ducă la subordonarea economiei românești altor state sau diferitelor monopoluri străine. Așa cum și în cooperarea noastră cu alte țări vom merge pe aceeași principii de egalitate, de avantaj reciproc. Trebuie să acționăm pentru realizarea realmente în lume a unor relații noi, de colaborare între state, între popoare, în dezvoltarea lor economico-socială, pentru că fără o colaborare nu este posibil să fie lichidată subdezvoltarea și asigurat progresul. Dar noi concepem această colaborare pe principii noi, de deplină egalitate — și considerăm că va trebui să ne angajăm cu toată hotărîrea în direcția aceasta.

Este necesar să întărim colaborarea cu partidele comuniste și muncitorești, să întărim colaborarea cu partidele socialiste, social-democrate, cu alte partide progresiste, democratice de pretutindeni, pornind, desigur, de la pozițiile comune în diferite probleme și, mai cu seamă, de la necesitatea luptei pentru dezarmare, pentru eliminarea armelor de distrugere în masă, pentru o lume a dreptății, a echității, în care fiecare națiune să se dezvolte independent și liber.

Avem ferma convingere — și doresc să afirm acest lucru și în acest cadru — că, în rîndul tuturor popoarelor, clasa muncitoare continuă să reprezinte forța hotărîtoare. Iar recentele evenimente din cîteva țări au demonstrat ce forță reprezintă clasa muncitoare atunci cînd acționează unită! Greșesc deci cei care privesc cu neîncredere clasa muncitoare! Clasa muncitoare a fost, este și va rămîne factorul hotărîtor al progresului economico-social, al victoriei în lupta pentru dezarmare, pentru o lume mai dreaptă și mai bună! (Aplauze puternice).

Au apărut, desigur, forțe noi. Intelectualitatea a devenit o forță foarte importantă și conștientă, care-și dă seama că nu mai trebuie să-i slujească pe producătorii de tunuri și de arme nucleare

și trebuie să acționeze împreună cu ceilalți oameni ai muncii pentru pace, pentru progresul și independența popoarelor. Unite, clasa muncitoare, intelectualitatea, țărănimea, popoarele reprezintă singura forță care va asigura triumful rațiunii, realizarea păcii, făurirea unei lumi mai drepte și mai bune pe planeta noastră! (Aplauze puternice).

Cu aceste gînduri, doresc, încă o dată, să vă exprim mulțumiri pentru aprecierile la adresa activității mele și pe care le consider o apreciere a activității generale a partidului nostru, a conducerii partidului, a muncii poporului nostru.

Aș dori să asigur conducerea partidului, a statului, întregul activ de partid și de stat, clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, pe toți oamenii muncii — fără deosebire de naționalitate —, întregul nostru popor că voi face totul și în viitor, îndeplinind încrederea ce mi s-a acordat, pentru a asigura înfăptuirea programelor de dezvoltare economico-socială, a Programului partidului nostru de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare spre comunism. Voi acționa, întotdeauna, cu toate forțele, în interesul clasei muncitoare, al țărânimii și intelectualității, al întregului nostru popor. Voi porni neconținut — și vă rog pe toți să țineți seama de aceasta — de la faptul că prima obligație a fiecărui comunist, a fiecărui activist de partid și de stat este de a asigura condiții de muncă și de viață cit mai bune pentru clasa muncitoare — și împreună cu ea și pentru țărînimă și intelectualitate, pentru întregul popor. Dar, repet, clasa noastră muncitoare trebuie să aibă condiții dintre cele mai bune de muncă și viață. Nu ne putem gîndi nici un moment la măsuri care să diminueze posibilitatea de muncă, de dezvoltare a clasei muncitoare! Dimpotrivă, trebuie să ne gîndim la dezvoltarea forțelor de producție, la crearea de noi și noi locuri de muncă, care să asigure condițiile necesare pentru ca fiecare cetățean al țării noastre, într-un domeniu sau altul, și în primul rînd întregul tineret, să aibă asigurat locul de muncă și să participe la muncă, să obțină venituri corespunzătoare prin muncă, pentru o viață demnă și civilizată. (Aplauze puternice).

Sînt conștient că avem multe de făcut, dar am realizat asemenea transformări în patria noastră, am parcurs un asemenea drum încît putem să privim cu deplină încredere viitorul.

Drumul pe care îl mai avem de urcat, deși mai are multe obstacole, este incomparabil mai ușor decît drumul pe care l-am parcurs pînă acum.

Tot ceea ce am realizat, am realizat cu poporul, pentru popor, sub conducerea partidului. Vom străbate deci noile căi spre piscurile înalte ale comunismului — în strînsă unitate, sub conducerea partidului, cu poporul și pentru popor!

Cît timp vom acționa în acest fel vom fi de neînvins!

Cît timp vom acționa în acest fel vom asigura bunăstarea, dezvoltarea continuă a națiunii noastre!

Să facem totul pentru aceasta! (Aplauze puternice, prelungite).

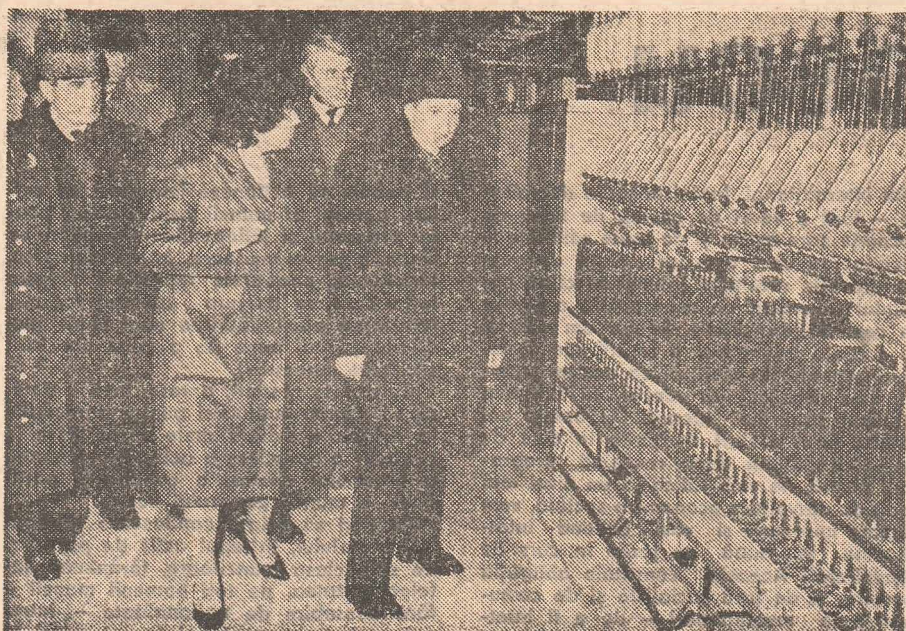
Doresc, la rîndul meu, să vă adresez vouă, tuturor, o dată cu mulțumirile mele, cele mai bune urări de succes în întreaga voastră activitate. Vă adresez, totodată, chemarea de a face totul — fiecare la locul său de muncă, într-o deplină unitate în cadrul organelor în care fiecare își desfășoară activitatea și, totodată, în cadrul general al țării — pentru a asigura înfăptuirea neabătută a programelor, a năzuințelor poporului nostru.

Să facem totul pentru a întări continuu forța materială și spirituală, independența, și suveranitatea României! (Aplauze puternice, prelungite).

Adresez, de asemenea, întregului nostru popor cele mai bune urări, o dată cu mulțumirile pentru sentimentele manifestate, în aceste zile, față de mine — și pe care, repet, le consider o apreciere față de partid —, împreună cu cele mai bune urări de succes, de realizare a tuturor dorințelor și năzuințelor de mai bine, de bunăstare și fericire! (Aplauze îndelungate).

Vă urez tuturor, întregului nostru popor, multă sănătate și fericire! (Aplauze puternice, prelungite).

Mereu în mijlocul oamenilor, trăind și împlinind

Nou și rodnic dialog de lucru în mari unități industriale din Capitală

În pragul luminoasei aniversări a zilei de naștere și a îndelungatei activități revoluționare a conducătorului partidului și statului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în atmosfera de puternică angajare patriotică în care oamenii muncii de pe întreg cuprinsul patriei acționează pentru transpunerea în viață a orientărilor și sarcinilor cuprinse în Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința comună a plenarei Comitetului Central al partidului, a organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești, a sarcinilor trasate în cadrul recentei ședințe a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., secretarul general al partidului, președintele Republicii a efectuat la începutul săptămânii o vizită de lucru în mari și reprezentative unități industriale din Capitală: Filatura Românească de Bumbac, Întreprinderea de Tevi „Republica” și Întreprinderea „23 August”.

Prilejuind o amplă și aprofundată analiză a rezultatelor obținute până în prezent, a preocupărilor existente pentru realizarea integrală a sarcinilor de producție, pentru modernizarea tehnologiilor de fabricație, pentru gospodărirea cât mai judicioasă a resurselor materiale, diminuarea consumurilor, îmbunătățirea calității fiecărui produs, creșterea eficienței economice, vizita se înscrie în preocuparea statornică a conducătorului partidului și statului nostru privind desfășurarea în cele mai bune condiții a activității productive în toate sectoarele și ramurile economiei naționale, îndeplinirea ritmică, încă din primele zile ale anului, a tuturor indicatorilor de plan și cu deosebire a producției destinate exportului, stabilirea la fața locului, împreună cu muncitorii și specialiștii, cu membrii organelor de conducere colectivă, a măsurilor corespunzătoare în vederea ridicării întregii activități la cote tot mai înalte de calitate și eficiență. Dând glas profundeii satisfacții pentru acest nou dialog de lucru ce reprezintă un moment de referință în activitatea întreprinderilor vizitate, colectivele, factorii de conducere din aceste unități și-au exprimat angajamentul ferm de a acționa cu toată răspunderea pentru îndeplinirea neabătută a indicațiilor primite cu acest prilej, de a face din 1989 un an record în realizarea sarcinilor economice, de a întâmpina cu noi și tot mai mari succese cea de-a 45-a aniversare a eliberării patriei și Congresul al XIV-lea al partidului.

La încheierea vizitei, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întâlnit cu membrii consiliilor oamenilor muncii, cu alți reprezentanți ai muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din unitățile vizitate, cu miniștri și alte cadre de conducere din centralele industriale și ministerele de resort. În cuvântarea rostită cu acest prilej, conducătorul partidului și statului a relevat impresiile bune despre întâlnirile cu oamenii muncii din cele trei mari întreprinderi, despre discuțiile purtate și despre cele văzute cu privire la preocuparea care există în vederea perfecționării și modernizării in-

tergii activității. În toate aceste uzine, a arătat secretarul general al partidului, sint preocupări serioase pentru îndeplinirea programelor de modernizare și perfecționare a activității, pentru reducerea consumurilor și cheltuielilor materiale, pentru transpunerea în viață a măsurilor stabilite la marele forum democratic din noiembrie, a legilor țării, privind îndeplinirea în cele mai bune condiții a planului cincinal 1986—1990. Întreprinderile vizitate, se spune în cuvântare, ca de altfel toate întreprinderile din Capitală, dispun de tot ceea ce este necesar pentru a îndeplini în bune condiții prevederile planului și ale programelor. În acest scop însă, trebuie să se treacă cu mai multă hotărâre la traducerea în viață a tuturor programelor, a măsurilor de modernizare.

Subliniind că sîntem angajați în realizarea unor obiective strategice care să asigure ridicarea gradului de civilizație, de bunăstare materială și spirituală a poporului, să ducă la întărirea continuă a forței materiale și spirituale a patriei, a independenței și suveranității României, secretarul general al partidului a arătat că trebuie să fim conștienți că putem realiza aceasta într-un timp mai scurt organizând mai bine întreaga activitate, acționând pentru modernizarea și introducerea cuceririlor științifice în toate domeniile, întărind unitatea și colaborarea în secție, în uzină, la centrală, în întreaga țară. Fiind în anul în care se vor aniversa patru decenii și jumătate de la victoria revoluției de eliberare socială și națională, în anul când va avea loc Congresul al XIV-lea al partidului — se spune în cuvântare —, trebuie ca și aceste uzine, și Capitala, și întreaga țară să se prezinte la congres cu rezultate cât mai bune, să poată raporta că rezultatele obținute sînt pe măsura forței și capacității colectivelor de oameni ai muncii din fiecare unitate. Exprimînd convingerea că se va face totul în această privință, secretarul general al partidului a spus: „Am transformat cu adevărat țara noastră dintr-o țară înapoiată într-o țară industrial-agrară, cu un înalt nivel de dezvoltare, de conștiință revoluționară, de cultură! Dar mai avem multe de făcut pentru a ajunge la cele mai înalte culmi de progres și civilizație, spre comunism! Trebuie să muncim mult! Mai avem încă multe trepte de urcat. Nu așa cum au fost cele de până acum — nu din cele mai grele —, dar mai avem de urcat. De altfel, putem spune că ceea ce a fost mai greu am reușit să străbatem. Am lichidat înapoierea, ne aflăm la un înalt nivel de dezvoltare! Dispunem de o puternică bază materială și, mai cu seamă, de o minunată clasă muncitoare, de o bună inteligență, de buni specialiști, de o țărânie minunată! Avem un popor minunat, care, în strînsă unitate, sub conducerea partidului, este hotărît să îndeplinească neabătut Programul partidului, să asigure victoria comunismului în România!”.

P. NICOARĂ ■

Ziua de început a unui nou destin

E ploieștean din părinți ploieșteni și toată viața a mîncat pline de la Întreprinderea asta, zice el, iar cînd rostește numele întreprinderii, așa mi se pare, cuvintele vibrează cu o afecțiune aparte.

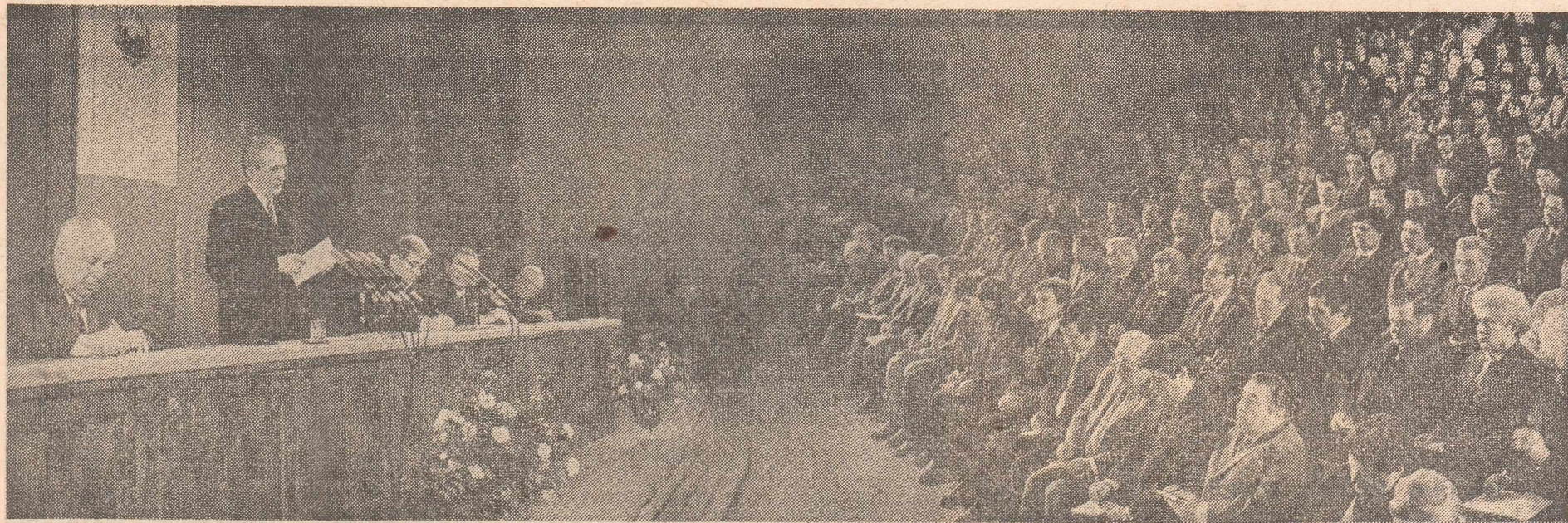
Aici, la fosta „Concordia”, a intrat și Ion Vasilescu, în 1945, ca elev la școala de ucenici. Pe atunci atelierele întreprinderii tocmă se reîntruceau la Ploiești de prin locurile unde fuseseră dispersate în timpul războiului. O parte din clădiri erau avariate, altele fuseseră distruse de tot în urma bombardamentelor. Pînă în 1949, cînd a terminat școala, a muncit și el la opera de reconstrucție a întreprinderii ce s-a numit, după naționalizare, „1 Mai”. A urmat o perioadă nu mai puțin eroică, în viața acestei întreprinderi, cînd printr-o extraordinară strădanie, printr-o perseverență ce lăsa să se întrevadă o mare ambiție, specialiștii și muncitorii de la „1 Mai” au ținut ca utilajul petrolier ce începuse a se produce aici să aibă calități care să-l împună pe plan mondial. Iar această strădanie a izbîndit, în cele din urmă. La succesul întreprinderii, de fapt la deschiderea seriei de succese care s-a continuat pînă azi, Ion Vasilescu a contribuit și el, bineînțeles, după puterea lui. Adevărul este că i-a plăcut foarte mult strungăria și că a încercat să fie un muncitor desăvîrșit. Era, în orice caz, unul dintre cei mai buni strungari ai întreprinderii și acesta trebuie să fi fost motivul pentru care din 1957 pînă în 1960 a fost scos din producție și trimis la o școală de maeștri la București. Acolo a luat înălțime în meserie, cum zice el, a început să vadă lucrurile altfel, mai cuprinzător.

La scurt timp după absolvire, după ce s-a reîntors la Ploiești, întreprinderea avea să intre într-o etapă nouă a istoriei ei. Fiindcă adevărata dezvoltare și diversificare la nivel de mare performanță a fabricației de utilaj petrolier s-a produs în ultimele două decenii, în anii de după Congresul al IX-lea al partidului. În acest răstimp, zestrea tehnică a întreprinderii a sporit de mai multe ori iar pe măsura acestui efort de investi-

ții valoarea producției realizate la „1 Mai” Ploiești a ajuns să însumeze acum, în fiecare an, cîteva miliarde de lei. „Ca să vorbim mai exact adăugă Ion Vasilescu, capacitatea de producție a întreprinderii noastre este acum de 7 ori mai mare decît aceea din 1965! Ritmurile și proporțiile dezvoltării au fost formidabile și aici, ca pretutindeni în țară”.

Această spectaculoasă creștere, care n-a fost înregistrată de pe urma vreunui salt ci printr-o evoluție continuă, pe parcursul mai multor etape de dezvoltare, a fost prefigurată încă din ziua de 4 Iulie 1965. Ion Vasilescu mărturisește că își aduce aminte de această zi cu aceeași precizie cu care i-au rămas întipărite în memorie datele importante ale vieții personale. Atunci, în acea zi memorabilă din istoria întreprinderii, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a făcut prima vizită de lucru la „1 Mai”. Maistrul Ion Vasilescu era în vremea aceea secretarul comitetului U.T.C. la secția sape-foraj și își amintește că mitingul a avut loc la capătul secției mecanice 1. Acolo, cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu au fost semnele de bun augur ale unui timp ce s-a dovedit după aceea mai rodnic, neînchipuit mai rodnic decît ar fi cutezat să întrevadă cei care le ascultau. Ele aduceau dovada unui fel nou, cît se poate de promițător, de a gândi și de a lucra pentru binele țării. De atunci, tovarășul Nicolae Ceaușescu a vizitat întreprinderea de nenumărate ori, cîteodată chiar și de mai multe ori într-un an, iar după fiecare vizită de lucru uzina s-a dezvoltat și mai mult, producția a crescut și s-a diversificat mereu, iar condițiile de muncă s-au îmbunătățit substanțial. „De fiecare dată, spune maistrul Ion Vasilescu, în cursul vizitelor sale, secretarul general al partidului ne-a îndemnat să avem încredere în forțele proprii și să nu ne mulțumim cu ceea ce am obținut, ci să consolidăm mereu succesele prin care am făcut, în țară și în lume, faima acestei întreprinderi. Ne-a cerut să luptăm permanent, cu spirit revoluționar,

cu ardoare gândurile și aspirațiile lor

pentru o nouă calitate a muncii, să acționăm mai stăruitor pentru înnoirea și modernizarea utilajelor produse de noi, să ținem pasul cu exigențele mondiale în domeniul utilajului petrolier. Și se poate face, cu îndreptățire, afirmația că prin experiența câștigată în anii când întreprinderii noastre i s-a conturat un destin nou, prin grija directă a tovarășului Nicolae Ceaușescu, performanța a înecet să mai fie o întimplare fericită și a devenit o necesitate a muncii noastre.

Într-adevăr, „1 Mai” nu mai este demult un loc în care ar părea mulțumitor ca performanța să fie obținută. Ea este proiectată în perspectivă și este gândită în toate detaliile ei, prin abordarea problemelor tehnice într-o manieră ce dovedește că în viața acestei întreprinderi — ca o explicație a succeselor ei prin care s-a consolidat, în lume, înșuși prestigiul industriei românești — performanța se muncește zilnic iar vrednicia este deopotrivă a minții, cum este și a brațelor. Nu întâmplător, așadar, ci tocmai pentru felul cum se străduiește să asigure și cum garantează calitatea și nivelul tehnic al produselor sale, întreprinderii i-a revenit datoria de a fabrica anumite componente pentru excavatoarele gigant folosite în carierele de exploatare la suprafață a lignitului, o seamă de mașini-unelte specializate, minilaminare pentru profile de la 6 la 18 milimetri. „De curind, ne spune inginerul Nicolae Tudor, director adjunct cu pregătirea fabricației, s-a produs aici un utilaj care reprezintă o premieră în țară. E vorba despre presa de forjat inele de rulmenți. Și îndrăznim să spunem că utilajul acesta de o complexitate tehnică deosebită i-a încântat pe beneficiarii noștri. Acest utilaj lucrează, ca să zic așa, ca un om-orchestra, execută automat o mulțime de operații. Prin fabricarea lui, am degrevat economia națională de o sarcină valutară de mai multe milioane de dolari. Țin să subliniez însă că astfel de realizări au devenit posibile prin dotarea tehnică excepțională de care s-a bucurat întreprinderea noastră. Eu lucrez aici de 21 de ani și pot să afirm că anii aceștia în care am simțit permanent grija secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru condițiile în care ne desfășurăm munca, au echivalat cu o reînnoire, de fapt, a întreprinderii.”

Utilajul petrolier reprezintă aproximativ 90 la sută din producția întreprinderii, iar 70 la sută din utilajele fabricate

aici sunt destinate exportului. Ca șef al atelierului de agregate de cimentare, din cadrul secției „Mecanice 5”, maistrul Ion Vasilescu ne spune că există doar câteva țări în lume care fabrică astfel de agregate iar cele românești sînt, fără îndoială, foarte bune, dovadă că s-a lucrat și se lucrează cu ele, practic, în toată lumea, din Sahara pînă spre Cercul Polar. Muncitorii și specialiștii de la „1 Mai” au statornicit României faima de a se afla pe locul al doilea în lume, ca exportator, și pe locul al treilea ca producător de utilaje petroliere. Ei au putut fi înțilniți tot mai frecvent la tirgurile internaționale de la București, Leipzig, Poznań, Milano, Moscova, Paris, Zagreb, Hanovra sau Barcelona, acolo unde expozatele românești, distinse de multe ori cu medalii de aur, au fost întâmpinate cu un interes ce s-a concretizat în încheierea de contracte. La bunul renume al utilajelor produse la Ploiești au contribuit, de bună seamă, și oamenii din atelierul condus de Ion Vasilescu. Deviza lor, ca a tuturor celor de la „1 Mai”, fiind aceea a performanței ca necesitate și a vredniciei, în primul rînd, ca inteligentă. „Avem — spune Ion Vasilescu — o datorie de conștiință. Întîlnirile frecvente ale secretarului general al partidului cu colectivul muncitoresc de aici, recomandările și orientările formulate cu aceste prilejuri de tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne-au făcut să înțelegem o dată mai mult că totul depinde de noi, de priceperea și abnegația noastră, că dispunem de tot ceea ce este necesar pentru a ne ridica munca la cote superioare de calitate și eficiență. În spiritul idelilor din Expunerea prezentată de tovarășul Nicolae Ceaușescu la marele forum democratic de la sfîrșitul lunii noiembrie 1988, colectivul nostru s-a mobilizat și depune toate eforturile pentru îndeplinirea integrală a planului stabilit, astfel încît 1989, anul Congresului al XIV-lea al partidului, să înregistreze rezultate superioare, pe măsura exigențelor unei industrii moderne și competitive. Este, acesta, omagiul pe care-l aducem conducătorului partidului și statului nostru cu prilejul aniversării zilei sale de naștere și a îndelungatei activități revoluționare, semnul de aleasă cinstire, dragoste și recunoștință prin care ne unim glasul cu cel al țării și-i urăm tovarășului Nicolae Ceaușescu la mulți ani, sănătate, putere de muncă!”

D. CONSTANTINESCU ■

Ne-a rostuit munca, ne-a îmbogățit viața

În existența de patruzeci de ani a Întreprinderii Agricole de Stat Urleasca din județul Brăila, două date de referință stau la loc de frunte, 30 noiembrie 1981 și 5 iunie 1986, zile în care tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului și președintele statului, a întreprins la Urleasca vizite de lucru cu efecte hotărîtoare asupra dezvoltării și perfecționării activității în această unitate. Ele au constituit pentru muncitorii și specialiștii de aici punctul de plecare al unor noi inițiative, al unei mobilizări totale pentru îndeplinirea sarcinilor principale ale agriculturii — recolte mari și constante, exploatarea intensivă și în același timp judicioasă a fiecărei palme de pămînt, aplicarea în toate sectoarele de activitate a celor mai înaintate cuceriri ale științei.

Ionel Coșarcă, medicul epizootolog al întreprinderii, a cărui viață profesională se confundă cu cea a I.A.S., prezent la ambele vizite, ne spune: „La întîlnirile la care am avut cîntecă să particip, tovarășul Nicolae Ceaușescu a subliniat că principala noastră sarcină este obținerea unor producții din ce în ce mai mari, că atît la noi cît și în alte unități sînt încă rezerve importante care pot fi valorificate. Referindu-se la zootehnie, tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a cerut o revizuire a întregii activități din acest sector, mai cu seamă în ce privește producția de lapte, ouă, carne, lînă și alte produse animaliere. Răspunsul la această sarcină trasată nouă, ca de altfel tuturor lucrătorilor din zootehnie, putea fi unul singur — producții de la an la an mai mari.”

Păstrîndu-ne deocamdată doar în sfera zootehniei, să spunem că de la an la an efectivele de animale s-au mărit, în ultimii opt ani dublîndu-se. La ferma de vaci Măzăreni, populată cu vaci din rasa Bălțata românească alb-negru, producția de lapte de vacă a crescut de la 4 000 litri în 1981 la 5 500 litri în anul trecut. Dacă pînă în anul 1981, natalitatea la taurine era de ordinul a 80 procente, din anul următor ea a fost constant peste 90 la sută. Lăsînd deoparte cifrele, asta înseamnă mai mulți viței, mai multă

carne, mai mult lapte.

— Deși rezultatele în agricultură sînt pe drept cuvînt spectaculoase, spune inginerul Florea Mitru, directorul tehnic al întreprinderii, ele nu se vor opri aici. E normal să fie așa, dacă ne gîndim că permanent baza materială pe care o avem s-a îmbunătățit, că mentalitatea oamenilor s-a schimbat. Astăzi dispunem de tot ce ne trebuie pentru a obține recolte mari și constante. Față de anul 1973, an în care așa cum am spus întreaga suprafață agricolă a întreprinderii a fost irigată, obținem recolte de două și de trei ori mai mari. Pentru rezultatele obținute în anul 1987, I.A.S. Urleasca a fost distinsă cu înaltul titlu de „Erou al Noii Revoluții Agrare”. Producția pentru care am primit titlul în anul 1987 — 25 657 kilograme porumb și tîuleți la hectar — am reușit în anul care a trecut s-o depășim. Spuneam că lucrăm de două-trei ori mai bine decît în urmă cu 15 ani. Întreprinderea este considerată întreprindere etalon pe județ. Este pentru noi și un motiv de mîndrie, dar și o permanentă preocupare pentru a ne onora obligațiile care decurg din asta.

La Urleasca știința e la ea acasă. Poate așa se și explică de ce întreprinderea a ajuns una etalon. De la ea se așteaptă nu numai recolte mari, rezultate deosebite în sectorul zootehnic, dar și noi și avansate metode de lucru, tehnologii noi și eficiente. La ferma pilot a întreprinderii s-a cercetat și finalizat o temă de mare interes — realizarea unor producții mari cu cheltuieli cît mai reduse, economii de carburanți, lubrifianti și forțe de muncă. Este vorba de un set de mașini, pluguri, discuri, combinatoare, de o construcție specială și de un asolament între porumb, soia și grîu pe o durată de patru ani. Metoda are în vedere și cultura dublă. Ea asigură pentru aceleași recolte o reducere a cheltuielilor și a manoperei cu 40—50 la sută. Pentru ca metoda să poată fi extinsă, este necesar ca Institutul de cercetare pentru mecanizarea agriculturii de la București să finalizeze operațiunea de omologare a întregului set de mașini. Metoda se aplică la ferma pilot a

I.A.S. Urleasca de cinci ani, cu rezultate din cele mai promițătoare. E lesne de înțeles ce importante cantități de carburanți și de manoperă va disponibiliza această metodă cînd va fi aplicată nu pe suprafața unei ferme pilot, ci în întreaga agricultură.

Marian Strimbeanu, președintele C.U.A.S.C. Traian, pe raza căruia se află I.A.S. Urleasca: „Prezența pe raza consiliului a unei unități etalon este un exemplu și un stimulent pentru cooperativelor agricole de producție. E de prisos să mai spunem că metodele eficiente aplicate la I.A.S., stilul de lucru, putem spune, sînt imediat preluate și la cooperative. Dacă în urmă cu numai cîțiva ani rezultatele obținute la cooperativele agricole erau mai slabe, în anul care a trecut, cooperativele din consiliul unic agroindustrial au obținut la păioase recolte mari.”

Producțiile mari se obțin prin profesionalism, disciplină, dragoste pentru pămînt și animale. Toate acestea depind de oameni și este firesc ca sfîrșitul reportajului nostru să le aparțină.

Inginerul Sergiu Croitoru, șef de fermă și secretarul Comitetului de partid, a fost și el prezent în 1986, în ziua vizitei de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu pe pămînturile I.A.S. Urleasca. Iată ce ne spune: „Viața oamenilor muncii din întreprindere este pe măsura rezultatelor pe care le obțin. Odată cu creșterea bazei materiale, rezultatul unor eforturi generale, deliberate, planificate și asumate, odată cu realizarea unor producții mari, au fost îmbunătățite și condițiile în care oamenii își desfășoară munca, își trăiesc viața. În vizitele de lucru pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le face în diferite locuri se interesează de calitatea vieții oamenilor muncii, a creatorilor bunurilor materiale. La noi, un zootehnist cîștigă între 2 500 și 5 000 lei. În vîrf de campanie, mecanizatorii primesc în jur de 7—8 mii lei pe lună. De aceea, se poate vorbi nu numai de stabilitatea forței de muncă, ci de o adevărată continuitate. Sînt numeroase familii în care tatăl și fiul sînt mecanizatori și lucrează pe aceleași tractoare sau combine. Mulți sînt cei care lucrează aici de la începuturi, care și-au legat viața de cea a întreprinderii.”

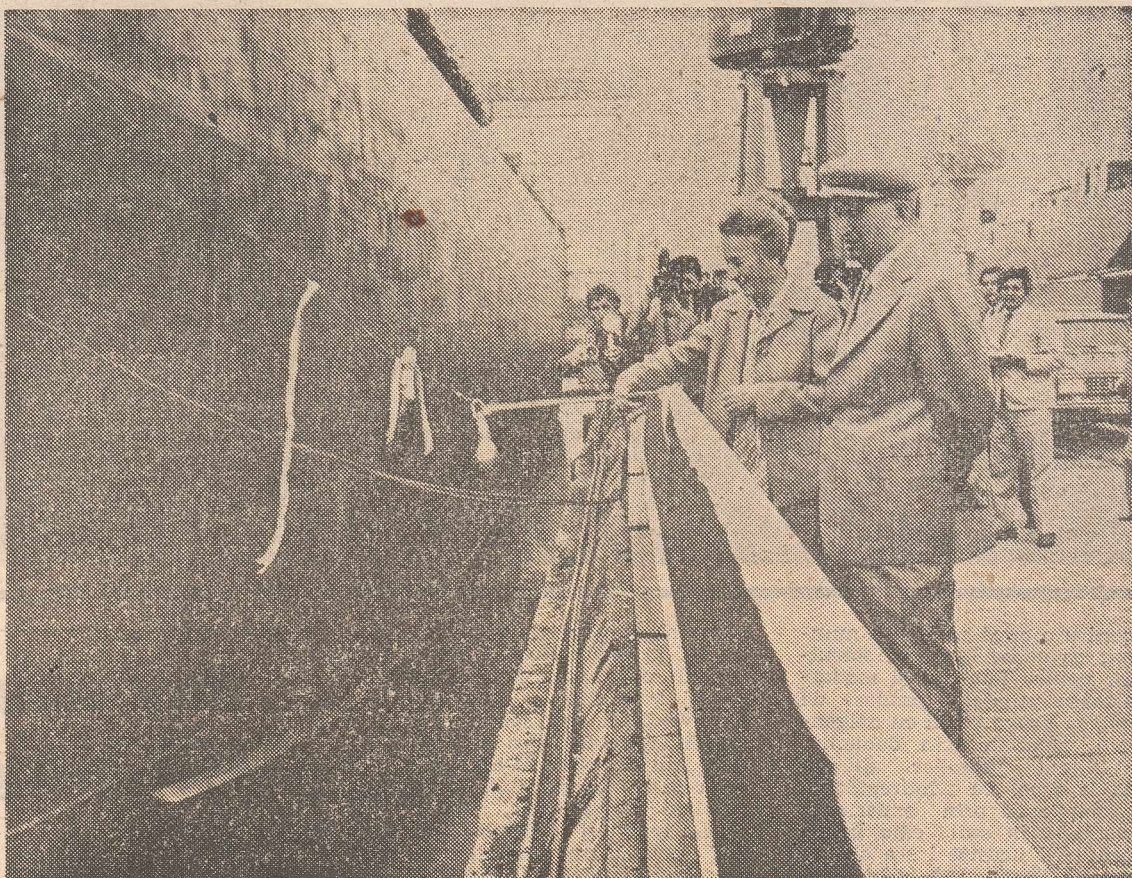
I.A.S. Urleasca este, așadar, unul din multele locuri din țară unde se lucrează bine, unde se trăiește frumos, etalon și model de muncă și viață.

OPREA GEORGESCU ■

O economie modernă,

„Obiectivul strategic stabilit de Congresul al XIII-lea al partidului privind trecerea României, pînă în 1990, la un nou stadiu de dezvoltare — cel de țară socialistă mediu dezvoltată — are la bază puternica dezvoltare a forțelor de producție, a industriei socialiste, a științei, învățămîntului și culturii, dezvoltarea agriculturii și înfăptuirea noii revoluții agrare”.

NICOLAE CEAȘESCU

Dezvoltarea cu prioritate a forțelor de producție, făurirea, consolidarea și perfecționarea bazei economice a societății socialiste, crearea unei infrastructuri moderne, corespunzătoare cerințelor progresului tehnico-științific contemporan, lichidarea decalajelor economice moștenite de la orînduirea burghezo-moșierească au fost în permanență în atenția partidului și statului nostru, au constituit obiective centrale ale directivelor și planurilor cincinale, de dezvoltare economico-socială a țării.

În definirea strategiei de industrializare socialistă, de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, începînd cu Congresul al IX-lea al P.C.R. un rol determinant l-a avut secretarul general al P.C.R., strălucit strateg și ctitor al României socialiste moderne, care a orientat întreaga evoluție a societății noastre spre creșterea generală a avuției naționale și venitului național, pe baza dezvoltării forțelor de producție, a tuturor ramurilor economiei naționale, a științei, învățămîntului, sănătății, culturii, în vederea sporirii continue a nivelului de trai material și spiritual al întregului popor. Totodată, în centrul strategiei de dezvoltare economico-socială a țării, de modernizare a forțelor de producție în concordanță cu cuceririle revoluției tehnico-științifice actuale și de întărire și dezvoltare continuă a proprietății socialiste, partidul a situat rata înaltă a acumulării, alocarea unei părți însemnate a venitului național pentru fondul de acumulare. Această orientare în confruntare cu timpul și-a dovedit eficiența pe exemplul economiei românești. „Toate marile realizări — arăta tovarășul Nicolae Ceașescu în Expunerea la marele forum democratic din luna noiembrie 1988 — din anii construcției socialiste, îndeosebi după Congresul al IX-lea, s-au putut înfăptui datorită aplicării consecvente a legii obiective a acumulării, a reproducției largite și dezvoltării”.

În anii construcției socialiste, mai ales după Congresul al IX-lea al P.C.R. forțele de producție s-au dezvoltat într-un ritm rapid în toate ramurile economiei na-

ționale, au avut loc schimbări importante în structura producției industriale, s-a intensificat procesul de repartizare rațională în teritoriu a forțelor de producție, s-au redus substanțial, iar în unele domenii s-au lichidat decalajele cantitative față de țările dezvoltate, a crescut gradul de participare a țării la diviziunea internațională a muncii, s-au produs profunde modificări ale condițiilor de viață și de trai ale populației, România transformîndu-se într-o țară socialistă industrială-agrară, modernă și în plină afirmare în toate domeniile pe arena internațională.

Factorul determinant al profundelor transformări

două cincinale, producția agricolă a crescut în anii construcției socialiste de peste 9 ori. În această perioadă acestei ramuri i-au fost alocate mari sume de investiții, fiind a doua ramură, după industrie, ca pondere în volumul total de investiții. Realizarea obiectivelor prevăzute pentru actualul cincinal, de accelerare a creșterii producției, de continuare a înfăptuirii noii revoluții agrare, se bazează pe un mare volum de investiții, de peste 190 miliarde lei, mai mare decît investițiile alocate în toate ramurile economiei naționale în zece ani, în perioada 1951—1960.

În cadrul strategiei de făurire a societății socialiste, o

ritoriul țării. Cadrul necesar pentru înfăptuirea acestei politici l-a constituit reorganizarea administrativ-teritorială din 1968. Reorganizarea administrativ-teritorială a constituit, în același timp, o pirghie importantă pentru dezvoltarea armonioasă, echilibrată a tuturor zonelor țării, pentru îmbunătățirea conducerii și planificării economiei naționale în profil teritorial, pentru întărirea rolului organizatoric al statului socialist în repartizarea investițiilor.

Astfel, dacă în perioada 1966—1986 volumul investițiilor în sectorul socialist a crescut de 4,6 ori, în județele mai puțin dezvoltate creșterile au fost mai mari. Drept rezultat a avut loc o micșo-

Semnificativ este faptul că față de 1950, fondul de consum a crescut în 1988 de peste 18 ori. Numai în perioada de după Congresul al IX-lea al partidului, fondul de retribuție a crescut de la circa 57 miliarde lei la circa 315 miliarde lei. Retribuția medie a crescut de peste 3 ori, iar începînd cu 1 august 1988 se aplică majorarea retribuițiilor în medie cu 10%, care va conduce la ridicarea nivelului de trai al populației.

Succesele remarcabile obținute pînă în prezent în dezvoltarea și modernizarea forțelor de producție, înfăptuirea obiectivelor economice prevăzute pentru perioada 1986—1990, rezultatele obținute pe primii trei ani ai actualului cincinal, reducerea decalajelor calitative economice și tehnologice creează premisele economice necesare pentru trecerea României, pînă în 1990, la un nou stadiu de dezvoltare, cel de țară socialistă mediu dezvoltată, pentru realizarea primei faze a societății socialiste multilateral dezvoltate.

În deceniul următor, cincinalul 1991—1995 și în perspectivă pînă în anul 2000, în România se va trece la realizarea obiectivelor celei de-a doua faze a actualei etape, respectiv făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate. Formulind această trăsătură, în Expunerea din 28 noiembrie 1988 tovarășul Nicolae Ceașescu menționa: „În stabilirea obiectivelor, pentru deceniul următor și în primul rînd pentru cincinalul 1991—1995, va trebui să pornim de la faptul că nivelul de dezvoltare a principalelor sectoare industriale, a producției fizice pe locuitor corespunde cerințelor unei societăți dezvoltate. De aceea și în următorul deceniu, în cel de-al 9-lea plan cincinal, va trebui să punem în centrul preocupărilor dezvoltarea intensivă a întregii activități industriale, înfăptuirea programelor de organizare științifică și modernizare a producției și a muncii, pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, realizarea unei noi calități a muncii și a producției în toate domeniile de activitate”.

Prof. univ. dr.
MIHAI PĂRĂLUȚA

Strălucit strateg al devenirii socialiste a patriei

structurale din economia țării l-a constituit industrializarea modernă a țării. Dezvoltîndu-se cu prioritate industria, s-a asigurat propagarea pe scară largă a progresului tehnic în economie. România dispune în prezent de o bază materială și umană în domeniul științei, comparabilă cu a unor țări industrializate. Ca urmare a acestei politici, a sporit continuu ponderea industriei, atît în volumul total al factorilor de producție utilizați, cît și în indicatorii sintetici ai rezultatelor economice. Circa 60% din venitul național creat se realizează în industrie. Ritmul mediu de creștere a producției industriale în perioada 1965—1988 depășește 10%. În această perioadă industria a beneficiat de o pondere importantă din fondurile de investiții, revenindu-i, în perioada 1965—1987, circa 50% din totalul acestora.

Mari transformări au avut loc și în agricultură. După Congresul al IX-lea s-a reconsiderat și restabilit rolul și locul agriculturii ca ramură de bază a economiei naționale. Ca urmare a atenției acordate dezvoltării agriculturii, mai ales în ultimele

dezvoltare rapidă au cunoscut toate ramurile economiei naționale și în primul rînd activitatea de cercetare științifică. S-au dezvoltat puternic transporturile, construcțiile, celelalte domenii și sectoare de activitate. În această perioadă s-au dezvoltat și modernizat învățămîntul și rețeaua sanitară, s-a desfășurat o intensă activitate culturală de ridicare a nivelului general de cunoaștere al oamenilor muncii, al întregului popor.

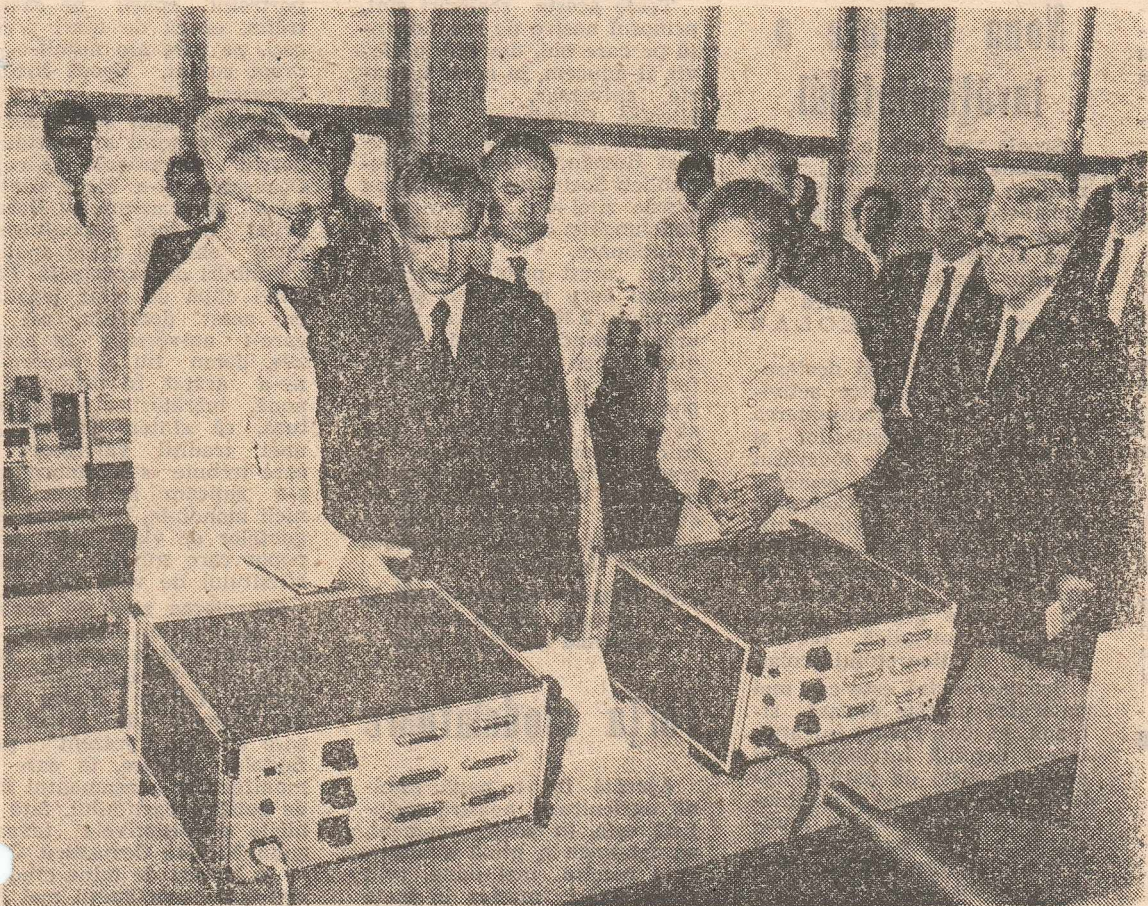
În anii construcției socialiste s-a schimbat radical repartizarea în teritoriu a forțelor de producție. România este printre puținele țări ale lumii care și-a fixat ca obiectiv al întregii dezvoltări economice lichidarea decalajelor economice dintre zone, județe, crearea unui echilibru în economia națională, nu numai pe ansamblu, ci și în profil teritorial. Acest proces de o deosebită complexitate, unic în felul său, a devenit un component organic al procesului de industrializare socialistă a țării după Congresul al IX-lea al P.C.R., o linie strategică de dezvoltare și modernizare a forțelor de producție pe întreg te-

rare substanțială a decalajelor existente în potențialul economic al județelor, în unele cazuri a avut loc chiar o egalizare. Pe bună dreptate sublinia secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceașescu, în Expunerea din noiembrie „Repartizarea justă a forțelor de producție, a industriei, pe întreg teritoriul țării, constituie una din marile realizări ale construcției socialiste în țara noastră, care asigură condiții de muncă oamenilor muncii din toate județele, ridicarea nivelului lor de trai material și spiritual, a gradului general de civilizație, condiții pentru adevărata egalitate în drepturi între toți cetățenii patriei noastre, fără nici o deosebire”.

Toate aceste realizări au avut un puternic impact asupra calității vieții. În anii construcției socialiste a crescut continuu numărul personalului muncitor, precum și veniturile populației, obținute din munca sau din fondurile sociale de consum.

Prin alocarea unor fonduri importante pentru construcții de locuințe, s-a rezolvat în linii generale problema locuințelor.

o știință revoluționară

„Va trebui să facem astfel încât știința românească, cercetarea științifică din toate domeniile să devină un puternic factor al întregii dezvoltări a forțelor de producție și a întregii societăți socialiste românești. Să asigurăm ca România anilor 1995–2000–2010 să reprezinte o țară cu o înaltă activitate științifică, cu o puternică forță de cercetare, care să asigure soluționarea noilor și noilor probleme ale progresului economico-social, ale ridicării continue a gradului de civilizație, a bunăstării generale a poporului nostru și totodată să participe activ la dezvoltarea relațiilor economice, științifice internaționale“.

NICOLAE CEAUȘESCU

Viața, realitățile muncii noastre de zi cu zi, demonstrează fără tăgadă faptul că nu se poate concepe înfăptuirea complexului de programe privind modernizarea economiei naționale, perfecționarea activității în toate domeniile, fără implicarea fermă, responsabilă a întregului front științific românesc în soluționarea rapidă și eficientă a problemelor tehnico-economice ale producției. Afirmarea plenară a științei ca avangardă a luptei pentru progres economic și social, este nemijlocit legată de gândirea novatoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, care a dezvoltat teza privind funcția socială a științei, atribuindu-i rolul de element de bază al ansamblului social, la corelație funcțională cu sfera relațiilor economice, politice și spirituale. Demonstrând o impresionantă capacitate de analiză și sinteză, de investigare a fenomenelor și proceselor care iau caracter de necesitate obiectivă, secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a elaborat o strategie de amplă cuprindere și originalitate, de largă perspectivă istorică, privind rolul fundamental al cercetării științifice pentru dezvoltarea economico-socială, integrată organic cu producția, cu practica socială în general.

Perioada de după Congresul al IX-lea al partidului este perioada cea mai cuceritoare și mai bogată în izbînzii, un timp ce poartă pecetea excepționalei activități a tovarășului Nicolae Ceaușescu, eminent gînditor revoluționar, strălucit strateg și ctitor al României socialiste moderne. Înalta recunoaștere a rolului și a locului științei în dezvoltarea accelerată a societății socialiste românești contemporane, în materializarea cu deplin succes a mărețelor sarcini stabilite în programele adoptate de cel de-al XIII-lea Congres al partidului pentru perioada actualului cincinal, precum și în perspectiva etapelor următoare, este una din dominantele gîndirii revoluționare, consecvent științifice, exprimată și în magistrala expunere la marele forum al democrației din 28 noiembrie 1988.

În acest important document,

secretarul general al partidului subliniază încă o dată rolul determinant al științei în întreaga activitate economico-socială, formulind teza potrivit căreia dezvoltarea socialistă nu se poate realiza decît pe baza celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, ale cunoașterii umane, în general, a legăturii strînse a științei cu învățămîntul și producția, a ridicării continue a nivelului de cunoștințe tehnico-profesionale ale tuturor oamenilor muncii.

Sub înfrîurirea gîndirii clarvăzătoare și acțiunii cuceritoare a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au fost efectuate reevaluări și schimbări profunde, de substanță, în toate

nățăririi construcției socialismului constă în „...aplicarea fermă a științei, a tehnologiilor noi, a menținerii și dezvoltării spiritului revoluționar în toată activitatea. Aceasta este problema centrală a socialismului, pe care trebuie să ne-o propunem — și trebuie să o realizăm — în cele mai bune condiții!“.

Preocuparea pentru continua dezvoltare științifică și tehnologică se bazează pe analiza cerințelor obiective ale progresului rapid al societății, fiind strînse legate de tradițiile științifice românești, de realitățile țării noastre și ținînd seama de cele mai noi cuceriri ale științei și tehnologiei contemporane, de tendințele științei mondiale. Această con-

personalitate politică și științifică de mare prestigiu internațional, a avut și are o contribuție hotărîtoare la elaborarea și înfăptuirea unor importante programe vizînd creșterea eficienței economice și modernizarea proceselor de producție din economie, în vederea atingerii obiectivului strategic stabilit de Congresul al XIII-lea, — acela de intrare a României în stadiul de țară socialistă mediu dezvoltată.

Unitățile de cercetare științifică și inginerie tehnologică din cadrul Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini, au asigurat în această primă parte a cincinalului, pe bază de concepție proprie, un grad de înnoire a producției de peste 75 la sută, fiind intro-

prezentată de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la marele forum democratic, care vor sta la baza întregii activități de construcție socialistă și comunistă, din patria noastră. Călușii de însuflețitoare chemări adresate întregului popor de tovarășul Nicolae Ceaușescu, la marele forum democratic vom acționa, cu abnegație, cu înalt spirit revoluționar pentru a realiza produse și tehnologii noi, cu performanțe tehnice de nivel comparabil cu cele mai bune realizări în domeniu pe plan mondial pentru a contribui la ridicarea prestigiului industriei noastre în lume.

În acest an, pus sub semnul celui de-al XIV-lea Congres al partidului și al celei de-a 45-a aniversări a victoriei Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, sîntem hotărîți să îndeplinim exemplar sarcinile de plan, să facem toate eforturile pentru ca cercetarea să aducă o contribuție hotărîtoare și tot mai prețioasă la îmbunătățirea organizării și modernizarea proceselor de producție, creșterea nivelului tehnic și calitativ al produselor, sporirea productivității muncii, ca și la reducerea mai accentuată a consumurilor de materii prime, materiale și energie, la diminuarea importurilor și creșterea exportului, la afirmarea demnă și eficientă a țării în diviziunea internațională a muncii, în cooperarea și competiția pașnică dintre națiuni.

În aceste momente de sîrbătoare națională, împreună cu întregul popor, adresăm cu înalt respect și vie recunoștință cele mai alese felicitări și urări de sănătate deplină, viață îndelungată, mult stimatului și iubitului nostru conducător, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, care din fragedă tinerețe și-a contopit viața și activitatea revoluționară cu idealurile de progres ale patriei, de independență și suveranitate națională, de pace și colaborare pe planeta noastră.

ing. GHEORGHE PRODAN
director general
al Institutului Central
pentru Construcții de Mașini
București

Știința — factor fundamental al progresului economic și social

domeniile vieții economice și sociale, afirmîndu-se principiile proprii de înaintare a țării noastre pe magistrala progresului și civilizației.

În acest fel s-a conturat în practică și a căpătat expresie teoretică una din cele mai reprezentative experiențe pe tărîmul dezvoltării economice, integrarea științei, învățămîntului și culturii cu producția bunurilor materiale, pe baza încorporării a tot ce este mai înaintat și mai valoros în domeniul nemărginit al cunoașterii în opera de făurire a unei noi condiții a societății noastre și a personalității fiecăruia dintre membrii ei.

Sub toate aceste aspecte trebuie relevat meritul deosebit al secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a fi gîndit și impulsat trecerea la dezvoltarea economico-socială a țării pe coordonate noi, de mare complexitate, cu precădere calitativ intensive, de larg orizont. În cadrul consfătuirii de lucru de la C.C. al P.C.R. cu cadrele de conducere din ministere, centrale și întreprinderi din ziua de 6.01.1989, secretarul general al partidului sublinia că esența îmbu-

cepție are, ca trăsături esențiale, orientarea cercetării științifice către problemele majore ale economiei, strînse la legătură cu practica, aplicarea rapidă în producție a cuceririlor științei, integrarea cercetării cu învățămîntul și producția, răspunderea pe care oamenii de știință o au în rezolvarea problemelor societății, în apărarea păcii.

Pentru anul 1989, al patru-lea din actualul cincinal sînt prevăzute însemnate ritmuri de creștere în întreaga structură a producției materiale. În înfăptuirea acestui amplu program de dezvoltare multilaterală a patriei, un rol deosebit revine științei, cercetării și învățămîntului, aplicării celor mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, legăturii strînse a cercetării cu producția, ridicării continue a nivelului de cunoștințe tehnico-științifice, economice și profesionale ale tuturor oamenilor muncii.

Realizarea complexelor programe de cercetare științifică și dezvoltare tehnologică este coordonată de Consiliul Național al Științei și Învățămîntului, al cărui președinte, tovarăsa academician doctor inginer Elena Ceaușescu,

duse în fabricație peste 2 000 produse noi și modernizate. S-au elaborat și implementat peste 1 200 tehnologii noi, mecanizări și automatizări ale proceselor de producție. Eforturile comuniștilor și tuturor oamenilor muncii au fost concentrate în mod deosebit pentru realizarea sarcinilor ce le revin din programele prioritare și speciale cum sînt: energetică, nucleară, automatizare și robotizare, construcții auto, navale și aeriene, tractoare și mașini agricole, motoare termice și altele.

Toate realizările menționate, sînt rezultatul îndrumărilor și sprijinului primit în mod permanent din partea tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarăsei Elena Ceaușescu, constituind totodată o garanție a încrederei pe care conducerea de partid și de stat o are în capacitatea tehnică, responsabilitatea și spiritul de angajare revoluționară a oamenilor muncii care acționează pe frontul științei.

În acest spirit, vom urmări transpunerea neabătută în practică a orientărilor și tezelor cuprinse în Expunerea

Inima țării e-n inima oamenilor

Prinosul dragostei și recunoștinței

Rod al politicii înțelepte de industrializare modernă a țării, promovată cu consecvență de Partidul Comunist Român, sub conducerea clarvăzătoare a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, industria electrotehnică a cunoscut un puternic avânt. În contextul general al dezvoltării industriei electrotehnice românești, I.M.E.B. a cunoscut o deosebită dezvoltare, care a dus la o creștere a producției marfă de 86 de ori față de 1948 — anul înființării sale. Această a fost posibil prin diversificarea continuă a produselor noastre și creșterea nivelului tehnic și calitativ al acestora, așa cum în repetate rânduri ne-a indicat tovarășul Nicolae Ceaușescu, inclusiv cu prilejul vizitelor efectuate periodic în întreprinderea noastră, care au dat de fiecare dată un nou impuls acțiunilor de dezvoltare a fabricației de mașini electrice pe coordonate noi, la un nivel tehnic și calitativ tot mai ridicat, în pas cu tehnica și știința actuală.

Transpunind în practică mărețul program revoluționar de muncă și viață prefigurat de tovarășul Nicolae Ceaușescu în magistrala Expunere la Ședința comună a Plenarei C.C. al P.C.R., a organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești, oamenii muncii din I.M.E.B., alături de întregul nostru popor, vor face totul pentru ca bogatul bilanț al Congresului al XIV-lea al partidului să consemneze situarea țării pe noi trepte de progres și civilizație.

Cu prilejul aniversării zilei de naștere, și a îndelungatei activități revoluționare, îi aducem tovarășului Nicolae Ceaușescu un profund omagiu, simbol al dragostei și respectului nostru pentru viața și activitatea sa exemplară, adresându-i din adâncul inimilor urarea de viață îndelungată, de sănătate și putere de muncă, pentru a contribui în continuare la înflorirea multilaterală a României, la înfăptuirea visului de aur, comunismul.

ing. AUREL MILITARU
director al Întreprinderii
de Mașini Electrice
București

Pentru bunăstarea noastră

A intrat în tradiție ca sărbătorile dragi inimilor noastre să le onorăm prin muncă, prin rezultate din ce în ce mai bune. Acum, la început de an, când sărbătorim cu bucurie ziua de naștere și îndelungata activitate revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului și președintele Republicii, constructorii din Făgăraș au cinstea și mindria să raporteze rezultatele bune cu care au încheiat anul 1988 și să-și asume angajamente pentru o și mai bună activitate viitoare.

Am încheiat anul prin realizarea tuturor indicatorilor de plan cu 109 la sută. Începutul acestui an ne-a găsit pe șantierele de locuințe, fără nici un rabat de la ritmul obișnuit de muncă, fiind conștienți că planul se realizează încă din primele zile ale anului. În primele două decade, am realizat 75 la sută din planul pe luna ianuarie. Știm ce avem de făcut în anul care urmează și

sîntem pregătiți pentru a preda la cheie, la termenul planificat sau chiar înaintea acestuia locuințe confortabile și de foarte bună calitate oamenilor muncii din municipiul Făgăraș. Mutarea într-un apartament nou, frumos a fiecărei familii este adevărata satisfacție a muncii noastre. Asigurind o atmosferă de disciplină și responsabilitate la fiecare loc de muncă, organizînd-ne munca mai bine, îndeplinind la timp și în bune condiții sarcinile pe care le avem, așa cum ne îndeamnă cu toate ocaziile secretarul general al partidului, noi, ca și ceilalți oameni ai muncii nu facem altceva decît să contribuim prin toate puterile noastre la edificarea unei României înfloritoare, în care se trăiește și se muncește din ce în ce mai frumos și mai bine.

Asigurăm pe tovarășul Nicolae Ceaușescu că nu vom precupeți nici un efort pentru a realiza acest deziderat cu un ceas mai devreme.

ing. IOAN TOTOIU
director al Antreprizei 4
Locuințe Făgăraș

„A deschis noi orizonturi științei“

În orientările programatice elaborate și fundamentate de Congresul la XIII-lea al Partidului Comunist Român, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, privind dezvoltarea economiei naționale, un loc de primă importanță revine cercetării științifice, care trebuie să introducă ferm și rapid progresul tehnic în toate ramurile economiei naționale, așezînd întreaga operă de dezvoltare economico-socială pe temelia celor mai avansate cuceriri ale noii revoluții tehnico-științifice contemporane.

Pornind de la aceste sarcini, activitatea de cercetare a institutului a fost orientată spre intensificarea caracterului revoluționar, creator al științei, creșterea eficienței cercetării în domeniul electronicii, electronizarea proceselor de fabricație și conducere, soluționarea în avans a problemelor producției prin omologarea de produse noi. S-au înregistrat pași importanți în procesul de extindere a automatizării, de perfecționare a tehnologiilor de fabricație. Rezultate bune am obținut în realizarea sarcinilor pe care le avem în cadrul programelor prioritare naționale în domeniile energetic, minier, petrolier, nuclear, naval — programe elaborate, coordonate, sprijinite de tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, președinte al Consiliului Național al Științei și Învățămîntului.

Pătrunși deopotrivă de sentimentul înflăcărat al mindriei patriotice, de sentimentul înaltei responsabilități față de partid, față de secretarul său general, cercetătorii din institutul nostru sînt hotărîți ca prin muncă stăruitoare să contribuie în și mai mare măsură la ridicarea României pe trepte tot mai înalte de progres și civilizație. Acestui angajament, adăugăm în aceste zile de sărbătoare, împreună cu întregul nostru popor, cele mai calde gânduri de respect și recunoștință tovarășului Nicolae Ceaușescu, iubitului nostru conducător.

THEODOR DRAGOMIR
secretar științific — Institutul
de Cercetare Științifică
și Inginerie Tehnologică
pentru Electronică

Noua calitate a învățămîntului

Școala sibiană a cunoscut profunde transformări, asemenea întregului învățămînt românesc, mai ales în anii de după cel de-al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român, perioadă pe care cu mindrie patriotică o numim „Epoca NICOLAE CEAUȘESCU“.

În organizarea și desfășurarea întregii noastre activități am urmărit transpunerea în viață a orientărilor și indicațiilor date de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, privind creșterea nivelului calitativ al procesului de instrucție și educație, de perfecționare a învățămîntului de toate gradele, pentru educarea patriotică, revoluționară a tineretului școlar.

Școala noastră este cea mai puternică unitate școlară sibiană, în care învață înfrățiți, într-o deplină înțelegere și armonie, elevi de naționalitate română, germană și maghiară, uniți prin educația muncii. Prin grija partidului, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, astăzi avem în școală condițiile materiale cele mai bune; dispunem de laboratoare și cabinete funcționale, dotate cu cea mai modernă aparatură: cabinet de fizică, laborator de chimie, cabinet de biologie, cabinet de istorie. Școala dispune de un muzeu de științe naturale, multe exponate făcînd parte din patrimoniul național. Școala are ateliere spațioase, unde elevii noștri își desfășoară în modul cel mai util practica productivă.

Nu trebuie să intrăm într-un cinematograf care să ne prezinte un film despre înfățișarea României de acum cîteva decenii. Memoria noastră activă, cuprinzătoare, este cel mai viu documentar. Orașe prăfuite, străzi desfundate cu case coscovițe, Bucureștiul cu cartiere pînă în centru, prelungiri ale vechii periferii (să ne amintim de calea Moșilor de acum 10 ani) sînt temeinice motive pentru o memorie activă. În abataje, pe clădiri care se înalță spornic etaj cu etaj, cu rigla de calcul sau cu microfonul, milioane și milioane, am fost, și sîntem, în linia întâi.

Nu-i o tentatie romantică, cînd rătăcim pe aleile unui parc superb, să scotocim printre amintiri recente — și de la o fostă Vale a Plîngerii, să fim astăzi în Parcul Tineretului. Nici un înrăit denigrator nu poate contesta că Drumul Taberei, Balta Albă, și mii de alte cartiere din România, sînt veritabile orașe în... alte orașe.

Nici o notă de subiectivism nu se strecoară cînd se constată, și reconstată, că țara, între fruntariile ei, este aceeași și alta. Bucureștiul a căpătat o nouă dimensiune în frumusețea și urbanistica lui. Sub Dimbovița, sub bulevardele pe care circula mii de autoturisme, pe zeci de kilometri coborîm, cu încercare, în elegantul metrou, punctual și fără odihnă.

Intr-un timp care rămîne exclusiv al performanței, dăruirii, pînă la uitare de sine, și dragostei totale de acțiune, președintele Nicolae Ceaușescu, zi și noapte la datorie, și-a pus semnătura pe tot ce a schimbat, din temelii, ființa și mecanismele ancestrale ale țării.

Mă gîndesc, în același timp, la toți cei care, cu știință și conștiință, cu devoțiune și angajare, l-au urmat, pas cu pas, întovășiindu-l, cu vocație și poftă de muncă în clocotitorul laborator al țării, a cărui „combustie“ principală este înțelepciunea. Mă gîndesc la 23 de milioane de cetățeni care-i urează într-un glas la mulți

Toate aceste realizări sînt, prinosul nostru de recunoștință pe care noi, dascălii și elevii, îl aducem, în acest ianuarie aniversar, tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, cu ocazia zilei de naștere și a îndelungatei sale activități revoluționare.

Cu acest prilej, întregul nostru corp profesoral și cel aproape 2300 elevi ai școlii urăm conducătorului iubit viață lungă și sănătate, spre fericirea și prosperitatea poporului român, și ne angajăm să urmărim neobosit linia politică a partidului nostru, să traducem în fapte generoasele orientări și indicații date de strategul strălucitei noastre contemporaneități, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

prof. HELMUT LEONBACHER
director adj. la Școala
generală nr. 15. — Sibiu

Forța modelatoare

Așezată într-o nouă lumină, agricultura noastră socialistă este, în acest moment, un fenomen în plină evoluție. Prin recolte mai bune, prin modernizări masive în toate tipurile de activități agricole, prin creșterea aportului în muncă al fiecărui țaran cooperativ, satean, satul românesc va deveni o așezare modernă, în spiritul timpului pe care-l trăim. Se șterg treptat diferențele dintre sat și oraș. Oricine străbate comunele României de astăzi nu poate să nu observe noul lor aspect, înflorirea fără precedent a condițiilor de viață și de muncă ale țărănimii. Toate aceste transformări alcătuiesc

portretul epocii pe care o trăim, epocă de mari prefaceri, pe care am numit-o, drept cuvînt, Epoca NICOLAE CEAUȘESCU.

Personalitatea vie a secretarului general al partidului nostru tovarășul Nicolae Ceaușescu, și-a făcut simțită forța modelatoare cu fiecare prilej în care agricultura a făcut obiectul unor analize, schimburi de experiență. Păștrînd clipa de clipă legătura cu acest domeniu, cel pe care-l aniversăm în aceste zile, demn fiu al poporului, ne-a arătat, în primul rînd nouă, lucrătorilor în agricultură, că sîntem deținătorii unei tradiții valoroase, pe care trebuie s-o îmbogățim, s-o ridicăm la nivelul tehnicii mondiale, la nivelul exigențelor de viață ale unui popor care trăiește în ritmul sfîrșitului de veac XX.

Omagierea zilei de naștere a secretarului general al partidului, și a eroice sale activități revoluționare este, pentru fiecare dintre noi, un moment de bilanț, în care spunem „prezent“ prin faptele noastre, în care ne manifestăm atașamentul față de politica partidului, față de ideile și inițiativele tovarășului Nicolae Ceaușescu. Că — și alături de mine cred — sînt toți concetățenii mei din comuna vilceană pe care o conduc la ora de față — că viitorul a început cu ceea ce înfăptuim noi astăzi, cu suflul nou care însuflețește munca noastră, cu noua viziune asupra muncii și vieții, viziune pe care o datorăm celui mai prețuit dintre fiii României. Îi dorim din inimă mulți ani fericiti!

MIHAI ANGHELESCU
primar al comunei Stroiești
jud. Vilcea

ani cu sănătate, omagiindu-i îndelungata sa activitate revoluționară, pusă în slujba binelei, omului și-a țării.

Exerciții de admirație și-a numit un celebru scriitor considerația exprimată, public, pentru ființe apropiate...

Mă „contaminez“ fericit. Încerc cîteva exerciții de admirație pentru atîtea fapte tăcute care ne înconjoară cu discreție, și de aceea cu o mai puternică reverberație.

Cu admirație și considerație scriu, ori de cîte ori se ivesc prilejul, despre mecanicul de tren, care jumătate din viață o petrece în mers. E un prieten, la nevoie, al tuturor.

În cartea de onoare și sentimente...

Soferul de taxi, care în miez de noapte găsește drumul către noi, este un alt colaborator al necesităților și comodităților noastre. Sora medicală, care ne înlocuiește lingă ființa dragă pe patul de spital, e o... soră, chiar dacă nu descinde din arborele nostru genealogic. Muzeograful, departe de celebritatea expozanților, face posibile ore de înaltă sufletească. E un dascăl. Noua stea a gimnasticii, pînă ajunge prima în lume, rupe mii de încălțări în antrenamente, pentru că gloria fără perseverență și multă muncă nu se poate concepe.

Cu încredere și speranță sînt primii începători, tinerii care preiau, autoritar și viguros, stafeta în mersul neîntrerupt al generațiilor.

Exerciții de admirație pentru harnicii și devotații din întreaga Românie care pregătesc în lăntuirea perfectă a zilei și a nopții, în rotația neastronomică

a răspunderii pe scară națională. Inima țării e în inima oamenilor...

Rămîn aceeași declarată entuziasată a lucrului bine făcut care niciodată n-are nevoie de reduceri de prețuri, de etichete care îl coboară dintr-o calitate în alta.

Rămîn partizana ideilor simple și adevărate, curate ca lumina răsăritului. Salvarea dacă vine în clipa de care are nevoie omul disperat își merită numele superb. Minerul din abataj, înnegrit de cărbune, e frumos ca un zeu pentru că dă căldură și îi sîntem recunoscători. Actorul, două ore în spectacol și cite înainte, a trudit ca și gînditorul care a scris textul. Marea performanță se bizuie pe urcușul continuu, fără nici o dare înapoi. Arhitectul care are pe planșeta sa realitatea vie este un erou al timpului nostru. Țăranul care la răsăritul și apusul soarelui este tot pe cîmp merită piinea și respectul țării.

Exercițiile de admirație sînt smulse și impuse de tot ce vîd și simt pentru milioanele de concetățeni într-o continuă neodihnă a spiritului, de la temelia pămîntului pînă în cabinetul Președintelui țării, care, la fel de tînăr și energic, dinamizează națiunea.

Au apărut ghiociei, cu mult mai devreme... Deși au spart, înainte de anotimp pămîntul, cu tulpina lor fragedă, cumpărători îi acoperă cu palma. Simt nevoia să fac la fel cu cele cîteva rînduri din care ies „aburii“, fără egal, ai tiparului, mereu izvorîți din dăruirea creatoare a meșterilor făruri de cîrți, de ziare.

Dintr-un ansamblu de sentimente fiecare îl alege pe al său. Eu pe al meu. Siruri nesfîrșite se profilează în imaginația mea: la „ghiseul“ unde se înregistrează, în cartea de onoare și sentimente a țării, devotamentul pentru pămîntul strămosesc, ridicat la puterea de granit a actualității.

CARMEN DUMITRESCU

Gînd ca un cîntec, dintr-o cetate a aluminei

La început a fost un cîmp pustiu, niște mlaștini și ici-colo gropi și grămezi de tot felul. Apoi într-o bună zi un om, timid ca un copil, marșăluș, a început să înalțe pe locul de unde trebuia să înceapă construcția unei uzine care va produce „ceva”. Pe zi ce trece, se înalță o impunătoare construcție cu tot felul de contururi ciudate, cu instalații necunoscute, profiluri îndrăznețe, mai ales în zona cuptoarelor și a silozurilor. Această „catedrală” industrială își înalță în zona de vest a orașului Oradea orga uriașă de turnuri spre cer. Și în aprilie 1965, anul Congresului al IX-lea al partidului nostru, prima șarjă de alumina anunța țării și lumii întregi marea victorie a științei și tehnologiei românești. Au trecut de atunci peste două decenii, dar amintirea de neuitat a acelei „zăpezi fierbinți” numită alumina și-a lăsat amprenta în memoria mea ca și marile zăpezi de pe vremea copilăriei.

Cu virful pornind de la noi, a conturat apoi un uriaș triunghi al aluminei și aluminiului în Oradea — Tulcea — Slatina, cu virfurile adînc înfipte în străvechi vetre românești, unind mii și mii de oameni sub semnul heraldic al „aurului alb”, valorificînd resurse naturale și umane, dăluînd caractere, descătușînd energii creatoare și demonstrînd justetea politicii partidului de dezvoltare armonioasă a tuturor județelor țării prin repartizarea judicioasă a forțelor de producție.

Nașterea aluminei și aluminiului românesc se leagă de evenimentul crucial al istoriei noastre — Congresul al IX-lea, de alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, în funcția de secretar general al Partidului Comunist Român, cînd a început o nouă epocă în istoria României pe care o numim cu mîndrie legitimă „epoca Nicolae Ceaușescu”. Mai mult de jumătate din colectivul întreprinderii de alumina Oradea a crescut și s-a format, s-a călit și a învățat în perioada de la istoricul Congres și pînă în momentul de față. Sîntem pe deplin conștienți de marile realizări înfăptuite în această epocă, ne bucurăm de dreptul de a munci într-o țară liberă și demnă, de a ne afirma plenar în spiritul democrației muncitorești, al deplinei egalități în drepturi, a tuturor oamenilor muncii și cetățenilor patriei.

În momentul de față avem ca principal obiectiv realizarea exemplară a sarcinilor de plan, în mod deosebit creșterea calității aluminei pentru obținerea unui aluminiu de o puritate deosebită, competitivă pe piața mondială. Întreaga noastră activitate urmărește înfăptuirea mărețelor obiective desprinse din documentele Congresului al XIII-lea, ale Conferinței Naționale, ale marelui forum democratic, din luna noiembrie anul trecut, căutînd obținerea de rezultate cît mai bune în cinstea marilor evenimente din acest an: aniversarea a 45 de ani de la revoluția de eliberare națională și socială, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944 și lucrările celui de-al XIV-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Din inițiativa tovarășului secretar general al partidului, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, construim acum un nou obiectiv: secția de alumina tabulară, pe care, în mod practic, o putem numi o nouă fabrică, iar prin punerea ei în

funcțiune în cursul acestui an vom face ca România să fie a treia țară din lume care produce acest tip superior de alumina. Deci, iar pionierat absolut, din nou acumulare fertilă de experiență, iar sarcini mărețe și mobilizație pentru colectivul nostru. Vom învăța cartea noului, vom forma noi tehnologi, meseriași și specialiști de înaltă calificare, necesari noului industriei de preparare a acestei alumine.

Acum, la ceas aniversar, adresăm din străvechea vatră românească a Bihorului, cu toată căldura inimilor noastre, cele mai calde urări de viață îndelungată și fericită, multă sănătate și putere de muncă, pentru a contribui pe mai departe la înaintarea patriei noastre independente, libere și demne, pe calea făuririi societății socialiste multilaterale dezvoltate, tradiționalul și strămoșescul „La mulți ani!”, marelui nostru Erou, iubitului și stimatului nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a cărui activitate ne este model de muncă și de viață.

Și aș dori să alătur acestor gânduri care ne animă întregul colectiv și „Poemul aluminei” pe care m-am simțit îndemnat să-l dedic zilei de 28 ianuarie.

Acum avem timpurile cărunte,
Acum cînd ne aducem aminte
De acea zăpadă fierbinte
Încît ne întrebăm
Oare cine ne-a nins părul ?
Anii,
Grijile,
Satisfacțiile,
Ori poate chiar pulberea aceea albă ?
Acum alături de noi
Muncesc copiii noștri
Apoi vor veni și nepoții ;
Acum cei care pleacă
Au lacrimi în ochi
Ochii care au ris,
Ochii care au obosit de atîta atenție,
Ochii care au văzut crescînd
Uzina,
Copiii,
Nepoții,
Țara.
Vrînd să dăinuie
Tot ce amintește
De demnitate,
De crez și origini,
De speranțe pentru viitor.
Să credem în om,
În cei rămași în legendă,
În cei care sînt și vor fi
Adevărații moștenitori,
Acum, la ceasul cînd alumina este zăpada noastră
Pentru toate anotimpurile,
Slavă Marelui Erou al Patriei nemuritoare.

MAXIMILIAN MALIȚA ■
secretarul comitetului
de partid al întreprinderii
de alumina Oradea

Spirit eroic, cutezător

La încheierea lucrărilor înaltului forum democratic din noiembrie trecut, gîndind cutezător spre orizonturile anilor 2000, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că „la cea de-a 80-a aniversare a statului național unitar și la 400 de ani de la unirea de către Mihai Viteazul a țărilor românești, România va fi o țară puternic dezvoltată, socialistă, ridicată pe înalte piscuri, înaintînd spre visul de aur — spre comunism !”.

Cel mai iubit fiu al neamului nostru, eroul epocii care îi poartă numele, anticipează cu luciditatea revoluționarului conștient de premise și cu romantismul tonifiant al omului care se identifică puternic cu aspirații și năzuințe ale unui întreg popor. Cîtor de țară nouă, căreia cel de-al IX-lea Congres al P.C.R., care a inaugurat o nouă epocă revoluționară în activitatea partidului, în construcția socialistă din România, îi stă ca o piatră de hotar într-o istorie demnă și liberă, tovarășul Nicolae Ceaușescu are depline temeiuri să fie cutezător. Într-un timp istoricește scurt, țara noastră a obținut rezultate deosebite în dezvoltarea economică și socială, construindu-și temeliile obiective ale progresului global multilateral.

Grație unui efort și unei angajări eroice, poporul nostru a muncit și muncește de pe pozițiile înțelegerii faptului că marea deschidere către creativitate și valorificarea forțelor proprii, inaugurată cu aproape un sfert de veac în urmă, este nu doar o rezumare a concepției revoluționare în temeiurile ei dialectice, concret-istorice, ci și potențială practică a unei edificări fără precedent.

Între partid și popor s-au statornicit intense și trainice legături. Comuniștii români s-au implicat în articulațiile profunde ale făcerii cu o crescîndă răspundere pentru destinele țării, ale oamenilor ei. Sporindu-și rîndurile necontenit și devenind reprezentativ pentru toate structurile sociale românești, perfecționîndu-și mereu acțiunea politică, partidul s-a transformat în marele centru vital al funcționării întregii noastre societăți, impulsivat cu strălucită consecvență revoluționară de conducătorul său, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Gîndirea și acțiunea secretarului general al partidului, mereu receptivă la dinamica vie a realităților, la conexiunile sale interne și externe, au devenit sistem de abordare și soluționare creatoare, originală a complexelor probleme ale dezvoltării economice și sociale. Conceptele, tezele și aprecierile care au fost elaborate, în timp, au conturat tabloul unei viziuni realiste, științifice despre socialism și esența sa istorică, revărsîndu-se apoi în procesele vieții cu temeinică adresabilitate și aderență la conținutul lor uman. Tocmai pentru că izvoarau din cunoașterea vieții și din funciara dimensiune umanistă a filosofiei materialist-dialectice și istorice. Ceea ce, altcîndva, era abstract și intangibil, într-un mod de gîndire blocat de tarele dogmatismului, ale închiderii ideii în sine, a devenit mișcare vie a ideilor, dialecticitate a gîndului și faptel, conștiință dinamicizatoare între teorie și practică. O țară înțelegătoare și-a redescoperit, înții prin oamenii săi minunați, vocația constructivă și capacitatea autodefinirii destinului, fără scheme și șabloane preluate de aiurea. Ideea s-a răsfîrțat asupra vieții, a prins con-

tur și substanță faptică, a pătruns spre înțelegerea rosturilor legice ale dezvoltării specifice a realităților românești, pe căi neabătătorite, dar permanent descifrate de la nivelul cel mai înalt al conducerii de partid și de stat.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a redat poporului său conștiința istoriei. A celei trecute, pe baza repunerii faptelor în matca și statutul adevărului, a celei prezente, pe baza aplicării creatoare a adevărilor și principiilor generale ale socialismului la realitățile concrete din România. Dar eroul neamului nostru a gîndit și a cutezat mai departe, cu tenacitatea revoluționarului încercat și cu profund spirit vizionar. A gîndit și a cutezat la facearea conștiinței istoriei viitoare, la construcția încrederii în viitor, prin încredere în forțele actuale și prin luminare a concepției la scară de masă. S-a văzut astfel că, de îndată ce ne putem materializa forțele în opere durabile și certe, putem deopotrivă să atacăm stadii noi ale dezvoltării, să tindem în cunoștință de cauză spre performanțe în care să se exprime densificarea timpului social și valorificarea eficientă a resurselor materiale, umane și organizaționale.

Departe de a fi anticipație în sine, conștiința istoriei viitoare este muncă prezentă orientată științific spre viitor, este efect cumulativ al unor energii care se rostuesc și se finalizează printr-o tenace luptă cu vechiul, cu stările de lucruri anacronice, pentru promovarea noului valoric superior și transformarea idealului în fapt palpabil și inconfundabil.

Totdeauna, de cînd se află în fruntea partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu a lucrat cu oamenii, s-a implicat în munca și viața lor, găsind în laboratorul calității umane a vieții sociale cele mai puternice resurse ale unui măreț proces de dezvoltare. Teza de o mare limpezime sintetică, despre socialism ca înfăptuire cu oamenii, pentru oameni, și-a găsit cea mai largă paletă de împliniri, s-a transformat în emblemă a unei uriașe opere constructive. În adîncimile înțeleșurilor pe care le cuprinde, această teză plasează omul în poziția de premisă și finalitate a actului creator, în aceea de valoare-mijloc și valoare-scop a dezvoltării socialiste multilaterale.

Puternic pătrunsă de trăsăturile umanismului practic, revoluționar, gîndirea și activitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu și-au pus pecetea pe o întreagă epocă de mari transformări progresiste în istoria contemporană a României. Țara, așa cum o vede eroul ei, este pulsul vieții, energie umană, proiect și împlinire, prospectare de noi resurse, patriotism și devoțiune, germinație valorică și neostentată angajare revoluționară. Dinspre această țară, dinspre oamenii ei se îndreaptă, acum, un gînd și un sentiment unanim de recunoștință spre omul Nicolae Ceaușescu. Spre conducătorul iubit și stimat, a cărui aniversare a zilei de naștere și a îndelungatei activități revoluționare este un minunat prilej de plenară omagiere a spiritului eroic, cutezător care îi definește personalitatea, opera și viața. Țara, oamenii ei adresează conducătorului iubit buchetul de flori ale minții patriotice pentru mărețele împliniri ale epocii care îi poartă numele.

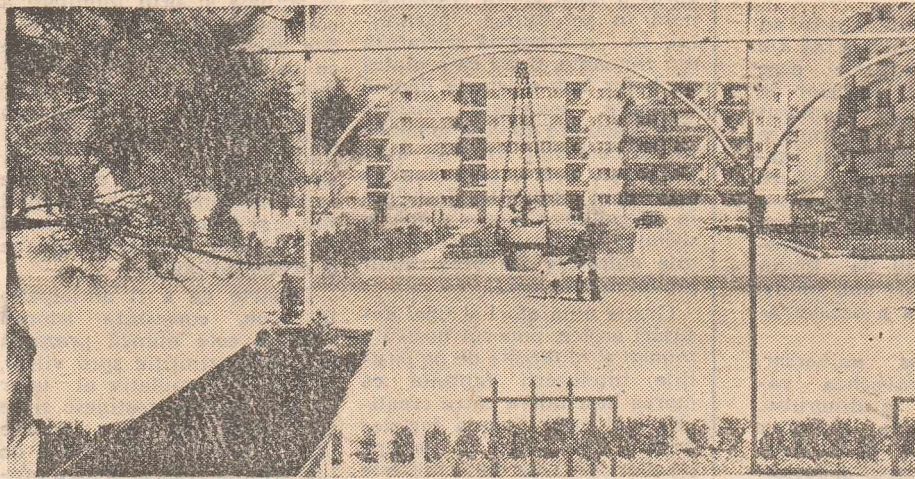
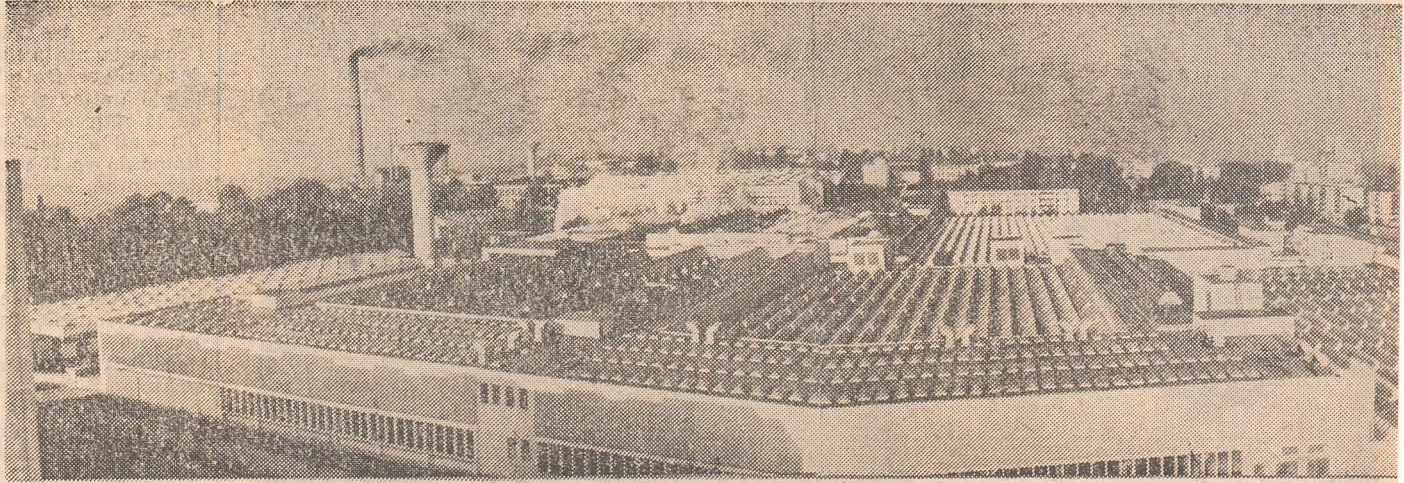
Conf. univ. dr.
ACULIN CAZACU ■

Dulce așa cum ți-a venit poetul, așa c

Industrie puternică și eficientă

Platforma industrială — iată unul dintre argumentele concrete ale unei industrii puternice. În imagine, platforma industrială a Botoșaniului, oraș care, din punct de vedere industrial „s-a născut” în Epoca Nicolae Ceașescu.

Dezvoltarea industriei românești după Congresul al IX-lea al partidului, au spus-o mulți, ține de domeniul miracolului. Un miracol datorat unei politici clare, științifice, profund patriotice, care a așezat la temelie industrializării creșterea armonioasă a tuturor zonelor țării.

Ritm înalt al construcțiilor de locuințe

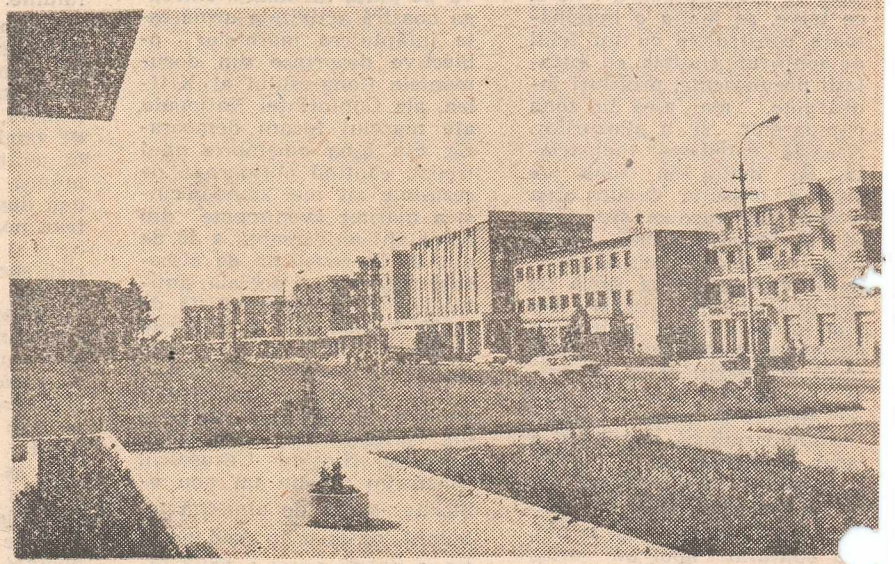
România se numără azi printre țările cu cel mai înalt ritm al construcțiilor de locuințe. Chipul înfloritor al orașelor noastre trădează vocația de constructor a poporului. Așezări anonime din punct de vedere industrial așa cum era și Tândăreiu, din care vă oferim această imagine au devenit în anii socialismului, dar mai ales după Congresul al IX-lea, cetăți ale industriei, orașe și municipii înfloritoare. Între anii 1966—1987 orașele și comunele patriei și-au mărit zestră cu peste 3,3 milioane locuințe. În prezent, 82 la sută din

populație trăiește în case noi. Iată o realitate care, într-un context mai larg, capătă o deosebită strălucire. În vreme ce în numeroase țări ale lumii, nu doar cele subdezvoltate, un spațiu decent de locuit constituie o problemă imposibil de rezolvat, în România există orașe și municipii în care problema locuințelor este soluționată în linii mari. Iar planurile vizând viitorul apropiat sînt pe măsura acestui prezent: pînă în anul 1990 vor fi construite alte 750 000 locuințe, din care 100 000 apartamente vor aparține comunelor și satelor țării.

Comerț civilizat, servicii moderne

În peisajul urbanistic al țării, Topoloveniul (Argeș) este o creație a ultimilor ani. Clădiri cochete, magazine atrăgătoare și un comerț pe măsura dezvoltării noului oraș, adică modern și eficient. Complexele comerciale de astăzi întrunesc, deopotrivă, virtuțile unei arhitecturi de ultimă oră și ale unui comerț civilizat. Exemplele sînt

la îndemîna oricui: Ploiești, Tânda Constanța, Titu, Timișoara etc. În pitală, ca să oferim și aici un argument statistic, suprafața spațiilor comerciale și din sfera serviciilor, amplasate la parterele blocurilor, s-a apropiat, în primii trei ani ai cincideceniului, de 150 000 metri pătrați.

În cadrul vastului program de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a țării noastre spre comunism, sistematizarea localităților urbane și rurale a adus și aduce în continuare o contribuție esențială la dezvoltarea armonioasă a întregii economii naționale, a tuturor zonelor țării. Astfel, dezvoltarea orașelor, a celorlalte localități ale țării, prin amplasarea obiectivelor industriale, a produs o deplasare a populației din comune și sate spre centre orașenești, și îndeosebi spre orașele mari, conducînd la construirea de noi zone de locuit, de dotări social-culturale, sanitare, comerciale și de turism, într-o concepție nouă, științifică, rațională care a îmbinat, în mod fericit, utilul cu valorificarea posibilităților și resurselor locale, cu tradiția poporului român.

Procesul de sistematizare a localităților urbane și rurale din țara noastră se desfășoară din inițiativa și sub îndrumarea directă a secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAȘESCU, activitate ce se realizează pe baza Programului național de sistematizare care este conceput în strînsă corelare cu dezvoltarea economico-socială a întregului teritoriu, ținînd seama de

o serie de factori, cum ar fi: cadrul natural, trecutul istoric și cultural, condițiile specifice din fiecare zonă, județ sau localitate.

În prezent, populația municipiilor și orașelor se ridică la aproape 12 milioane de locuitori și reprezintă circa 52% din totalul populației, față de

Victoria, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Dr. Petru Groza.

Făcînd o comparație cu anul 1968, anul organizării teritorial-administrative, se poate spune că — din totalul de 237 de municipii și orașe — un număr de 105 localități au peste 20 mii locuitori față de 67 cite erau în 1968, din

de 18—20 metri pătrați.

De asemenea, este de relevat faptul că, echiparea tehnico-edilitară, componentă de bază a sistematizării urbane, s-a dezvoltat astfel că, în ultimii 20 de ani, rețeaua stradală orașenească a crescut cu 24,0%, lungimea rețelei de alimentare cu apă a crescut de

prevede ca în comune să creeze condiții pentru dezvoltarea de noi și puternice unități agricole, precum și a unități industriale, în special a unităților mici industriei — pentru ca să se asigure condiții de muncă și viață pentru toți locuitorii comunelor și satelor. În același timp în comune se vor dezvolta toate activitățile social-culturale, cum ar fi cele de învățămînt, sănătate, cultură, activitate politico-ideologică, toate acestea constituinte parte integrantă a dezvoltării socialiste a patriei noastre care vizează în mod treptat lichidarea radicală a deosebirilor care există între oraș și sat și apropierea tot mai strînsă a condițiilor de viață ale oamenilor muncii de la sate cu cele ale orașelor.

Programul-directivă de dezvoltare economico-socială profil teritorial prevede continuarea neabătută a politicii de amplasare rațională a factorilor de producție pe întreg teritoriul țării, ridicarea treptată cea mai înaltă a gradului de progres și civilizație a tuturor județelor, localităților, a întregii noastre țări.

Dr. V. V. DUMITRESCU
director în Direcția Centrală de Statistică

Orașele pe care le construim

6,1 milioane locuitori (32,1%) în anul 1965.

Această schimbare structurală în favoarea creșterii populației urbane a avut loc, în mod deosebit, în urma organizării teritorial-administrative din anul 1968, cînd s-a asigurat o dezvoltare mai echilibrată a tuturor localităților țării noastre; numărul orașelor și municipiilor a crescut la 237, din care 54 au devenit orașe în ultimii 20 de ani. Ca urmare a procesului de dezvoltare echilibrată a economiei și a repartizării judicioase a forțelor de producție pe teritoriul țării, unele localități rurale au devenit orașe, ca de exemplu: Motru,

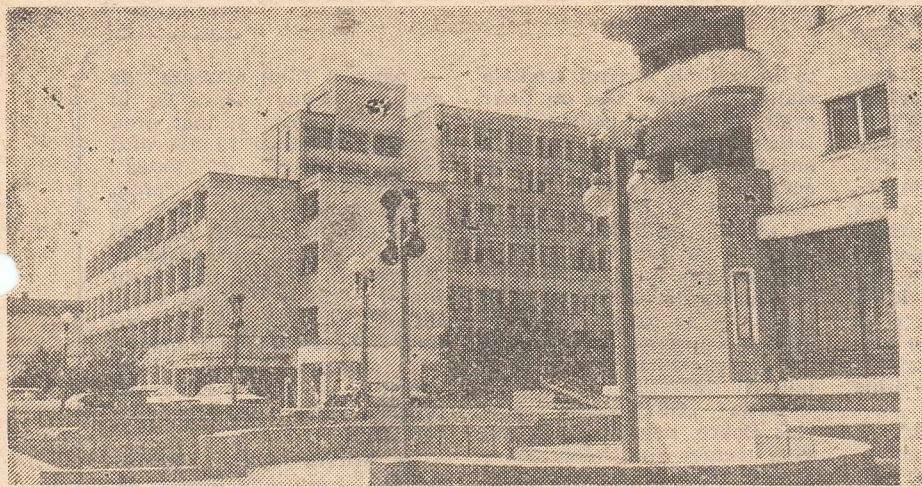
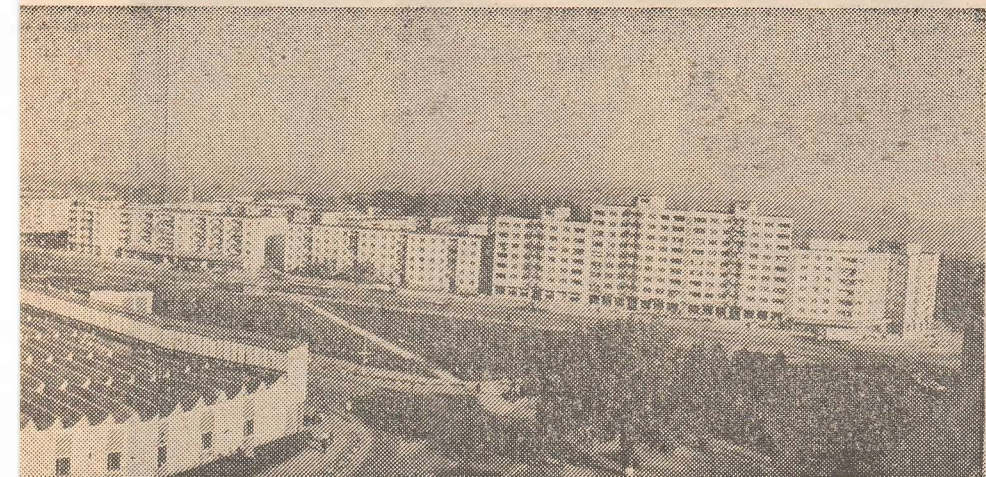
care 22 cu peste 100 mii locuitori față de 14 cite erau la data respectivă.

În procesul de urbanizare, sistematizare și de organizare teritorial-administrativă în localitățile orașenești au fost construite circa 3 milioane de locuințe, astfel că două treimi din populația orașelor s-a mutat în locuințe noi. Este de menționat faptul că, suprafața locuibilă ce revine pe un locuitor este în prezent de 11,0 metri pătrați, cu aproape 40% mai mare decît în anul 1968, urmînd ca pînă în anul 2000 fiecărui locuitor să i se asigure cel puțin o locuință de 14 metri pătrați, iar împreună cu celelalte dependențe să fie

peste 3 ori, iar a celei de canalizare de 2,8 ori. În aceste condiții, în prezent beneficiază de rețele de alimentare cu apă 2 206 localități și de canalizare 493, comparativ cu 370 localități și respectiv 202 localități în anul 1968.

Potrivit programului de sistematizare urmează ca, pînă în anul 2000, cele 550 de consilii agroindustriale existente să devină orașe sau centre agroindustriale care vor contribui la ridicarea de ansamblu a nivelului de dezvoltare a satelor, crearea de condiții care să asigure locuitorilor tot ceea ce este necesar pentru o viață demnă, civilizată. În perioada următoare se

România, mă te înalță azi iubitul conducător

Pentru sănătatea și vacanțele noastre

Spectaculoasa arhitectură a construcțiilor din imagine impune fără îndoială. Este, greu de ghicit, în cea din stînga, noul spital orășenesc din Hațeg. Dotată cu apartură medicală modernă, noua unitate spitalicească ilustrează umanismul unei politici care și în domeniul sănătății a șters granițele între sat și oraș, între localitățile mari și cele mici, promovind aceea deplină egalitate ce caracterizează întreaga viață a societății noastre.

De asemenea, crearea unei puternice

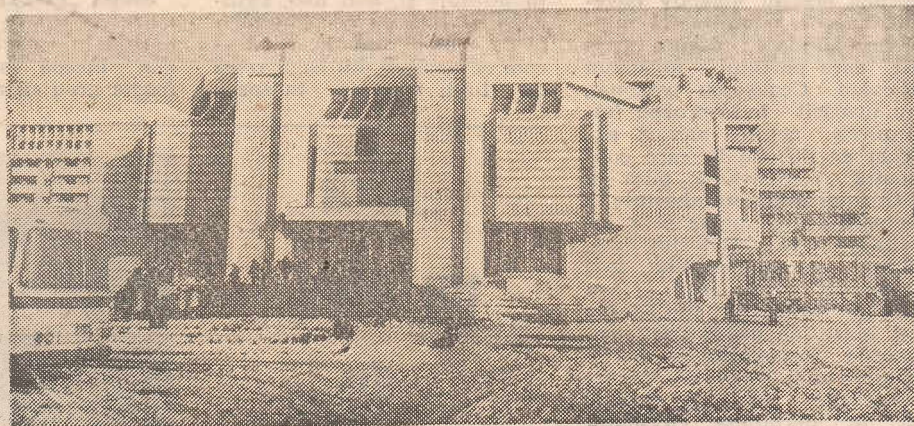
baze turistice și de tratament, în spiritul concepției partidului privind creșterea permanentă a calității vieții, a pus an de an în valoare frumusețile țării, sporind posibilitățile de odihnă, de menținere a sănătății. În ultimii 23 de ani s-au alocat de la buget, pentru dezvoltarea și modernizarea stațiunilor de odihnă și tratament, aproximativ 16 miliarde lei. (În imaginea din dreapta, una dintre ultimele construcții de la Băile Felix, hotelul Crișana).

Însemne ale științei și culturii

Două superbe creații de arhitectură ridicată în ultimii ani întregesc zestrea culturală a țării, ca o mărturie concretă a timpului pe care îl trăim. Este vorba de Casa științei și tehnicii din Rîmnicu Vilcea, (sus) și de Teatrul pentru copii și tineret „Luceafărul” din Iași. Asemenea edificii

social-culturale s-au răsărit, în perioada de după Congresul al IX-lea al partidului, în inima tuturor orașelor țării, ca o dovadă a grijii deosebite pe care partidul, secretarul său general o acordă instrucției și educației, formării noului om.

Grupaj realizat de RĂZVAN BARBULESCU

Cunoașterea și studierea realității în scopul transformării ei revoluționare este piatra unghiulară pe care istoricul Congres al IX-lea al partidului a pus-o la temeiul politicii sale și pe care anii ce au trecut de atunci, ani ai devenirii noastre au relevat-o ca sursă primordială a tuturor succeselor în construcția materială și spirituală a patriei.

Perioada acestor străluciți ani pe care cu îndreptățită mîndrie o intitulăm „Epoca Nicolae Ceaușescu” se caracterizează prin cele mai înalte ritmuri de dezvoltare economico-socială din istoria României și prin transformări radicale pe care poporul român le-a determinat în structura economică și socială a societății românești.

În acest context creșterea rolului sistematizării — necesitate obiectivă în cadrul procesului revoluționar de făurire a socialismului și comunismului în țara noastră — a determinat elaborarea, sub direcția îndrumare a secretarului general al partidului a unei concepții fundamentale cu privire la dezvoltarea armonioasă și echilibrată a întregului teritoriu național, a rețelei de localități, pe baza valorificării superioare a resurselor materiale și umane, în vederea lichidării decalajelor de dezvoltare

economico-socială a diferitelor zone și localități, a creării unei puternice baze materiale, a asigurării deplinei egalități a tuturor cetățenilor României socialiste, indiferent de naționalitate.

În perioada de după istoricul Congres al IX-lea al P.C.R. la Conferința P.C.R. din iulie 1972 s-au adoptat

țirea rețelei de localități, la reorganizarea structurilor urbane, la creșterea nivelului de locuire, dotare social culturală, echipare tehnico edilitară. A crescut numărul municipiilor și orașelor, în special în zonele slab urbanizate, fapt care a contribuit la dezvoltarea forțelor de producție, la formarea numărului de ca-

Aleșd, Beclean, Costești, Topoloveni, Săveni, Titu, Tâmbărei, Hirău, Năvodari ș.a.

Imaginea lor, tot mai familiară nouă astăzi, subliniază că din ce în ce mai mult noul domină vechiul, că peste tot pulsează o viață tînă, mărturie a intensului proces de renovare urbană pe care țara noastră îl trăiește de mai bine

buie din plin la formarea unui spațiu urban expresiv, „la scară umană”.

Principiile estetice și compoziționale aplicate în proiectarea acestor localități urbane se adaptează specificului zonal determinat de relief, profilul economic, istorico-etnografic. Numeroase studii și cercetări de specialitate corelează în continuare aspectele fizice cu problematica morală, analizînd moduri de viață grupate pe tipologii, elemente de cadru social și fizic. Se acordă, de asemenea, o deosebită atenție acomodării populației la schimbarea rapidă a cadrului arhitectural.

O dată în plus cu referire la orașele noi, apărute pe harta celor mai glorioși ani ai României socialiste, supremul indicator al tuturor proiectelor și acțiunilor umane — viața, practica socială — confirmă cu strălucire justitatea politicii elaborate de partidul nostru, de secretarul său general, politică tradusă în practică cu entuziasm de întregul popor, de toți cei care muncesc peste tot, acolo unde chipul material și spiritual al țării de astăzi se pregătește să devină chipul ei de mîine.

Arh. DOINA BUBULETE
Centrul de Sistematizare
I.S.L.G.C.

Orașele în care trăim

Directivele din 1972 cu privire la sistematizarea teritoriului, a orașelor și satelor, la dezvoltarea lor economico-socială, parte integrantă a Programului Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Totodată s-a perfecționat cadrul normativ și legislativ cu profunde implicații pentru aplicarea politicii de sistematizare.

În baza amplasării echilibrate a forțelor de producție în toate județele și zonele geografice, sistematizarea teritoriului și localităților a contribuit hotărîtor la îmbunătă-

țirea rețelei de localități, la reorganizarea structurilor urbane, la creșterea nivelului de locuire, dotare social culturală, echipare tehnico edilitară. A crescut numărul municipiilor și orașelor, în special în zonele slab urbanizate, fapt care a contribuit la dezvoltarea forțelor de producție, la formarea numărului de ca-

dre calificate, indispensabile industrializării. A avut loc astfel un proces dialectic ce demonstrează relația de interdependență între procesul de sistematizare, modernizare și cel de dezvoltare economico-socială.

de două decenii încoace.

Și dacă peste tot în aceste orașe, urmare a ritmurilor impresionante ale dezvoltării economice, arhitectura industriei are forță, impresionează, corolarul pe plan spiritual al acestei prosperități materiale își găsește din ce în ce mai mult expresia în mișcarea culturală mereu în efervescență, mereu în căutare, adresîndu-se și cooptînd un public tot mai numeros. Arhitectura îi caracterizează cadrul, conținînd ansambluri centrale reprezentative, care, alături de zone de locuit moderne, cu confort corespunzător, integrate pozitiv în cadrul natural adeseori fermecător contri-

Mari ctitorii care

Impresionanta forță constructivă a glorioșilor ani care au marcat profund toate structurile societății românești, de la Congresul al IX-lea al partidului nostru pînă în acest ianuarie sărbătoresc, se materializează în marile ctitorii ale acestor ani, ele însele repere istorice ale mersului nostru ascendent înainte, numite Canalul Dunăre-Marea Neagră, Transfăgărășanul, metroul, hidrocentralele de pe Lotru, Dunăre, Argeș, marile platforme industriale sau milioanele de apartamente ale orașelor noastre reinnoite, exprimind într-un limpede grai al faptelor și eroismului nostru cotidian capacitatea dintotdeauna a poporului român de a-și mobiliza forțele în momentele cruciale ale existenței sale. Cele două reportaje ale revistei noastre pun în lumina scrisă a paginii două realizări reprezentative ale acestei epoci care și-a făcut din reconstrucția patriei embleme de înaltă aspirație prin muncă pașnică spre progres și civilizație.

Pentru locuitorii Capitalei, METROUL a devenit de mult nu numai o prezență citadină, dar și funcțională, evidențiind mai ales un mijloc modern, civilizat de transport într-un mediu ambiant cu înalte calități estetice. Între a circula „pe sus” sau „pe jos” (formula curentă astăzi în limbajul bucureșteanului), avantajele celui din urmă mijloc este incontestabil. S-au scris nenumărate pagini — și se vor mai scrie încă, în mod sigur! — despre eroismul constructorilor acestui obiectiv devenit, repede, o veritabilă mîndrie națională; despre grija cu care partidul, tovarășul Nicolae Ceaușescu personal, au urmărit îndeaproape împlinirea acestei lucrări extrem de dificile în care concepția românească, pusă în fața unei premii absolute, a demonstrat că poate și a învins cu brio. Călătorim, iată, curent, pe magistralele deja împlinite, adică „jos” — sau călcăm încă „sus” (pe Ștefan cel Mare, de pildă, pe trotuarele înămolite — aspect firesc unei astfel de lucrări subterane ce și-a propus să nu deranjeze circulația de la suprafață, așteptînd cu nerăbdare și încredere darea în folosință a magistralei numără trei). Îmi propun să scriu așadar nu despre constructori, ci despre beneficiarii METROULUI — despre călătorii acestuia, cei de „sus” cu alte cuvinte, care coboară sau urcă în și din stațiile devenite printre altele puncte de reper în orientarea circulației prin Capitală — despre ce înseamnă metroul în viața lor de zi cu zi? Care sînt beneficiile, avantajele oferite acestor călători? Fiecare stație de metrou, prin traficul ei, reprezintă o lume — care sînt „cuvintele” acestor, firește minuscul, lumi?... Cine sînt, de pildă, primii oameni care coboară treptele stațiilor în zori pentru a folosi prima garnitură ce-și începe alunecarea pe șine, conform programului de deschidere a traficului, la ora 5?...
...Puțin dintre zecile de mil de călători ai stației de metrou „PIAȚA UNIRII 1” cunosc faptul că acolo, în adînc, în imediată apropiere a intrării principale, se află cîteva încăperi puternic luminate, silențioase, a căror pereți sînt captonați (acesta e termenul) cu panouri electronice și indicatoare colorate, cu mese de comenzi ce te transpun parcă — firește, la proporțiile respective — într-o sală de comandă de la sol a unor zboruri cosmice: este Dispeceratul central al METROULUI, locul de unde se urmărește întreg traficul bucureștean al

trenurilor subterane și de unde ceferiști în uniforme impecabile privesc pe ecranele monitoarelor, practic, tot ce se întîmplă în toate stațiile, în toate tunelele, punctele de refugiu sau schimb al gariturilor — de unde urmăresc și controlează absolut TOTUL, intervenind atunci cînd este cazul. Îmi spune dispecerul Nicolae Stanciu: „Primii oameni care coboară sînt... lucrătorii metroului, circa 70% dintre ei folosesc metroul (în mare, locuințele acestora sînt în Militari și, mai nou, Crîngăși), și iată de ce: „trenurile de control” de la ora 4 — cele ce verifică întreaga rețea de linii, înaintea începerii

pera — Apărători, nu face nici 30 minute pînă la servici, mai e nevoie să spun că sînt recunoscător celor care mi-au dat această posibilitate! Nu, mai am pînă să intru, am venit mai de vreme cu o oră pentru că am ceva de rezolvat... (și îl vine, într-adevăr, în întîmpinare o tînră — bănuiesc că e vorba de o idilă, dar nu: cei doi discută ceva despre niște materiale de ambalaj pare-se, „Ce vrei, știi și tu că se obțin greu — bine e-ai rezolvat!”).

Stația „POLITEHNICA”: O mare de tineri, urcînd și coborînd în valuri, peste cîteva zile, începe sesiunea, este foarte greu să reții pe cineva

te în schimb, urcînd treptele stației trei cîte trei un tînr zvelt, în balon galben (este totuși surprinzător de caldă această iarnă, cel puțin pînă acum!), fata pe care o remarcasem îl îmbrățișează și se sărută amîndoi, învîrtindu-se în loc, puțin le pasă de cei care trec pe lîngă ei, iar și acestora din urmă puțin le pasă — se sărută așa, în neștiință și pentru mine, și pentru stația asta devin un simbol. Al tineretii!

Stația „CRÎNGĂȘI”: Marius Dobre, pensionar, 67 ani, vine tocmai din Colentina — nepotul său, tot Marius, 8 ani, i-a dat înținare exact aici, în stația asta; mărturisește:

— pauzele fiind marcate de sosirile trenurilor, acolo în adînc. Aici este și mai greu decît la studenți să abordezi niște călători, și totuși: „Strașnic!” (Marian Căpui, muncitor, Pașcani); „Ehe, să fii dumneata sănătos de cînd folosesc eu metroul vostru!” (Floarea Ilés, laborantă, Satu Mare); „Horia!, ce faci domnule?!, de ce nu mi-ai spus data trecută că s-a dat demult în folosință tunelul între Unirii I și Unirii II?!” (un prieten, Gabi Bratu, caricaturist Craiova).

În sfîrșit, stația „REPUBLICA”: Mariana Busiță, inginer chimist, secretar adjunct la comitetul de partid al Întreprinderii „23 August”; „Cîra 50% din oamenii noștri vin sau pleacă cu metroul și cred că nu mai este nevoie să subliniez aici întreaga noastră recunoștință pentru acest civilizat mijloc de transport oferit nouă de către partid. Că iubim METROUL nostru, este un fapt incontestabil, consider însă că sîntem și datorii să-l păstrăm prin comportamentul nostru de călători mai mult sau mai puțin grăbiți, la înaltele cote de confort, eficiență și spirit cetățenesc impuse de o astfel de realizare. Locuiesc în zona Universității, personal am fost bucuroasă în momentul dării în folosință a primei magistrale — în momentul intrării în circuit și a celei de a II-a, am fost fericită! Este, acest transport de „jos”, un mijloc de economie a timpului absolut incalculabil! Îmi mai spune: Noi conducem foarte bine cu cei din conducerea METROULUI, pînă acum două-trei luni programul acestuia era pînă la orele 11 seara, oamenii noștri din schimbul II ieșeau tot la orele 11, vă dați seama: pînă să se spele, pînă să-și stringă lucrurile etc, nu mai puteau prinde ultima cursă; la rugămintea noastră, conducerea la care mă refer a stabilit ultima cursă pentru orele 12, sînt convins că nu numai întreprinderea noastră a beneficiat de această măsură.

Și mai îmi spune: „Președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, este și deputatul nostru — încă un gînd de recunoștință pentru cel care, aflat la cîrma destinelor patriei, ne-a învățat și ne învață — prin propriul și înaltul său exemplu — că a fi revoluționar în spirit și gîndire, înseamnă a fi și constructor îndrăzneț, direct implicat în viața colectivului și a oamenilor muncii, în bunăstarea întregului nostru popor”.

HORIA PĂTRAȘCU ■

„Încă un gînd de recunoștință”

traficului oficial pentru public — sînt și cele ce îi aduc pe oamenii noștri la punctele de lucru; nu știu dacă vă interesează, am înțeles însă că doriți să scrieți despre călătorii noștri, poate că este în interesul acestora să cunoască faptul că noi, cei de aici, avem legături operative și directe cu toate instituțiile de profil destinate a supraveghea și asigura securitatea traficului și a lor, a călătorilor, adică salvarea, pompierii militari, miliția metroului, etc. Călători care iată — îmi mai spune — dacă au însumat în anul 1979, numai într-o jumătate de lună de la darea în folosință a primului tronson, cifra de 1,523 milioane, au atins, spre exemplificare în 1984 — 90 889 000; în 1987 — 242 643 000; în 1988 — 265 889 000, pentru a însuma astăzi, un total de un miliard șaiszeci de milioane!... De ce ați amuțit?!

Gata — „sus”:
Stația „PIPERA”: Mihai Scripcaru (27 ani, lăcătuș mecanic întreținere la Electronica, lucrează aici din 1985), locuiește în zona Dristor, înainte venea cu tramvaiul 17 (sau metroul pînă la Unirea), apoi 16, făcea în medie peste o oră — de cînd s-a dat în folosință tronsonul II Pi-

chiar și numai pentru cîteva minute, în cele din urmă: trei colegi din anul IV al Facultății de tehnologia construcțiilor de mașini (între timp am remarcat o tînră blondă, evident studentă după caietele și cursurile-tip pe care le poartă la subțioară, așteaptă pe cineva să urce treptele, este vizibil nerăbdătoare...): Andrei Birsan, care vine tocmai din Sălăjan; Victor Maghiari, sosind din Titan, și Corneliu Trică, care locuiește... la o stație de metrou! Și îl folosește, numai pentru stația asta: face doar 10 minute, pe jos i-ar lua mai bine de 20, pentru un student conștient că nu înțirzie la cursuri (vîl constata că, în genere — de la intrarea METROULUI în circuitul public — înțirzierile la „servicii”, datorate poate că nu în mică măsură mijloacelor de transport „de sus”, s-au redus cu aproximativ 40%!). Celor trei li se alătură un al patruilea coleg, Mihai Popescu, care are o propunere chiar: ce-ar fi dacă în stațiile centrale de mare trafic s-ar introduce niște automate pentru schimbarea fișelor?!

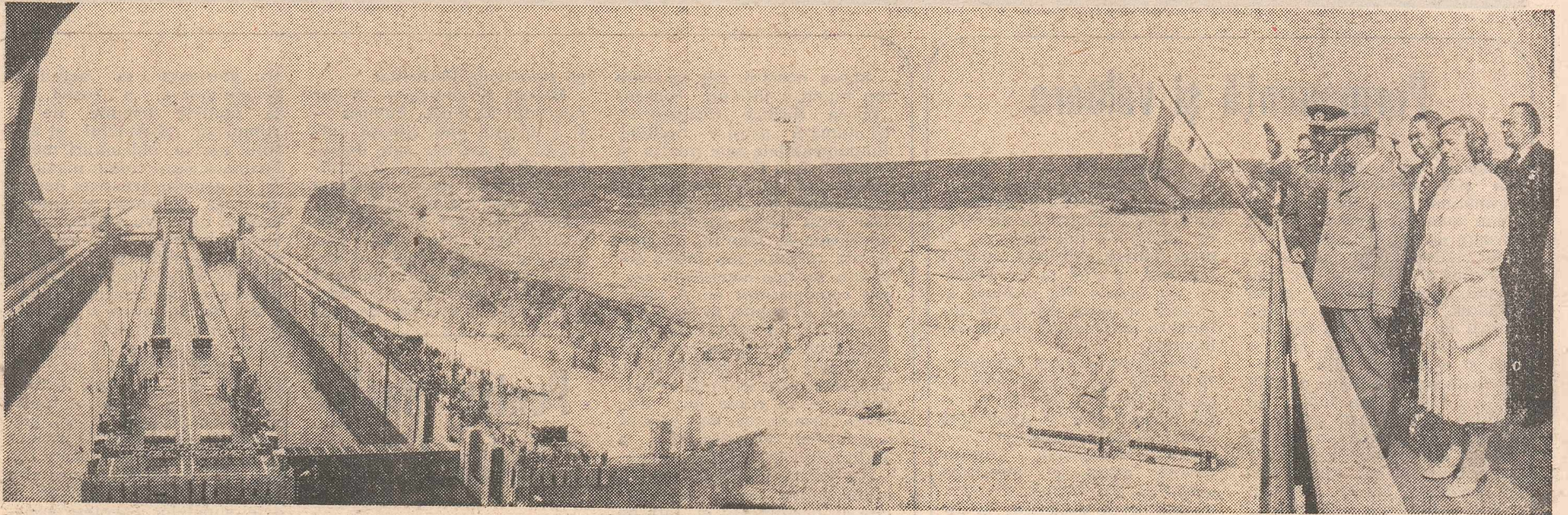
Dispar cei patru, fug la laboratoarele Automaticii unde-și vor continua pregătirile pentru sesiune — se iveș-

spre rușinea mea n-am folosit metroul, este pentru prima oară, n-am avut „coraj” — dădeam pe taxiuri o groază de bani! De data asta a insistat el, nepotul meu, cum să fac, cum să dreg! Și, unde e nepotul?... Aici! (și-l descopăr pe zgîmboi, făcîndu-mi cu ochiul, din spatele bătrînelui al cărui palton flutură precum cortina Teatrului Național).

Din nou stația „PIPERA”: subinginerul Dorel Șoimu și tehnicianul Iuliu Mărcuțiu, ambii de la Secția 31 autoutilitare a întreprinderii Electromica — precum și inginerul Marin Cioată, de la proiectare — deși au mașini proprietate personală, au renunțat la acestea în drumul spre serviciu: „Este mult, cu mult mai avantajos metroul!”. Fac și economie de benzină, fac mai ales economie de timp, și „se numără cu zecile cei care procedează ca noi, este o realizare absolut fantastică!”

Stația „GARA DE NORD”: urmăresc minute și minute în șir „dealul” de oameni ce urcă elevatorul către peronul clasei a II-a: am senzația, cu nimic exagerată, a singurului puls de inimă, la intervale: puhoi de oameni urcînd în tăcere... apoi pauză... din nou puhoi... și din nou pauză

vor dăinui peste veacuri

Citeva mii de ani a visat Dunărea tutelară a pământului românesc prescurtarea drumului său către mare printr-un canal care să traverseze Dobrogea și iată că asemenea celorlalte proiecte neîmplinite ale istoriei noastre, visul acesta a dobândit realitate prin strălucită inițiativă a președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu și a intrat în rindul marilor embleme constructive ale timpului nostru.

La nivelul cel mai înalt al turnului de comandă al ecluzei din Agigea, dispecerul Bota Ion primește prin radio înștiințarea că urmează să intre dinspre Constanța-Sud în „apele teritoriale” ale ecluzei un nou convoi de barje. Turnul în care veghează Bota Ion este, deocamdată, și dispeceratul zonal de navigație, canalul Dunăre-Marea Neagră fiind împărțit în patru tronsoane navigabile: Agigea, Basarabi, Medgidia și Cernavodă.

Ajuns în portul de așteptare, pilotul de serviciu de pe remorcherul convoiului „Filiași 3” cere turnului permisiunea de a se apropia de ecluză. Din clipa aceasta, întreaga responsabilitate a următoarelor operații revine camerei de comandă a turnului, aflată cu citeva nivele mai jos de dispecerat, unde operatorul de ecluzare Manea Nelu se află de veghe la pupitrul de comandă al ecluzei 1. Verifică dacă toată lumea e la posturi, apoi se apropie de butoanele pupitrului și apasă simultan pe două dintre ele comandând astfel deschiderea porților din aval (una singură cîntărește 180 tone!). Concomitent dă drumul perdelei de aer de pe fundul apei. Sifoanele vor bulbuci fără încetare, ca la căderea unei cascade, separînd apa sărată a mării de apa dulce a Dunării venită pe canal.

În timp ce canaturile porții buscate se retrag ușor în lături, operatorul Manea trece în buletinul de ecluzare și în registrul de evidență al navelor ecluzate ora exactă — 13,35 — cînd s-a dat semnalul de pornire a deschiderii porților, cit și datele convoiului obținute prin radio, gabarit, lungime, lățime, pescaj (cit intră în apă), încărcătură — pentru a se ști cu exactitate ce spațiu liber rămîne în SAS-ul ecluzei (dacă mai încap sau nu și alte vase), cit și cantitatea de material ecluzată. Convoiu se apropie încet de calea ferată Constanța-Mangalia care traversează spațiul dintre ecluză și mare ca linia trasă sub o coloană de cifre, înainte de a face socoteala. Un pescăruș alb își des-

face aripile luînd sub ocrotirea zborului său priveliștea, cufundă și lișițele se dau de-a rostogolul în sifoanele spumegînde din fața porților, apoi se lasă duși de unda de apă care înaintea din interiorul ecluzei spre mare.

Tot la fel vor fi plutit pescărușii prin aer și cufundăcii pe apă și pe vremea cînd grecii au modernizat portul Tomis, iar după înălmolirea Histriei și-au pus și ei problema unui canal care să străbată Dobrogea de-a curmezișul. Se pare însă că zeul mărilor și al navigației, nu i-a ajutat nici pe ei să-și ducă pînă la capăt proiectul, și pămîntul Dobrogei și-a purtat

vîntul. Convoiu are 22 m lățime, iar camera ecluzei doar 25. Între barje și pereții laterali de beton nu rămîn decît 3 m disponibili, 1,5 de-o parte și de alta. Intrarea în ecluză devine astfel o operație de mare finețe și precizie matematică, cu atît mai mult cu cît împingătorul e la spatele convoiului, undeva la 200 m distanță de prova.

Cele patru barje transportă minereu de fier. De la înălțimea turnului de comandă, grămezile mari de minereu, de diferite forme și înălțimi, turnate în „lîghenele” lunguiește, par niște dealuri mici și întinse, o spinare de culmi roșietice plutind pe ape.

tîndu-se urmărit după înălțarea pe verticală a bolarzilor (de care e legat convoiu) în nișele din pereții ecluzei. SAS-ul se umple cu apa din canal în 12 minute, — un volum de 75 mii mc! Cînd nivelul din interior, pe care plutesc vasele, e ridicat la nivelul apelor din canal, schema de automatizare se deblochează și se poate da din turn comanda de deschidere a porții plane de serviciu din amonte care începe să se lase încet egalizînd apa canalului cu apa mării, înălțată cu o treaptă de 7,57 m mai sus spre pămîntul țării.

Totul n-a durat decît 12 minute. Sînt însă minute a căror

sacrificiu eroic ale poporului român dintotdeauna.

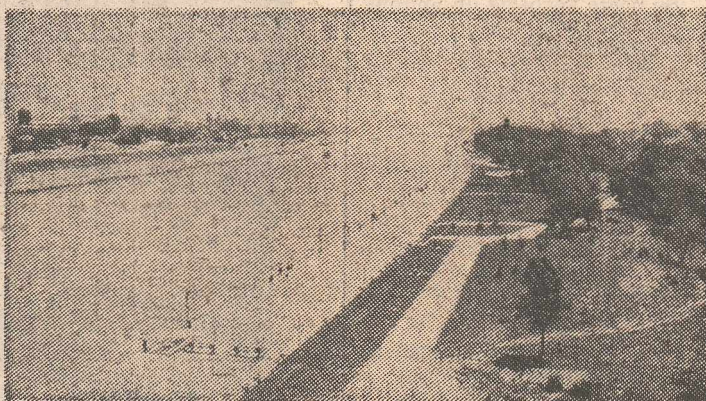
Jos pe fundul ecluzei, poarta plană de serviciu s-a retras cu totul, la nivelul cel mai de jos al pragului. Din turnul de control operatorul Manea dă semnalul verde și permisiunea navei să părăsească ecluză. Întreg ciclul ecluzării durează în medie 40 de minute, plus timpul de manevrare. Cînd bate vîntul durează puțin mai mult. „Aveți permisiunea de ieșire” — repetă operatorul. „Mulțumesc!” Prova convoiului depășește sifonul perdelei de aer din amonte și iese în largul canalului. De aici va fi preluat din nou de dispecerul Bota care-l va supraveghea prin radio pe întreg tronsonul său, spre Cernavodă.

De undeva mai jos, din turnul de comandă, de la primul nivel deasupra celor două picioare ale construcției, inginerul Gurzu Constantin, șeful ecluzei, a urmărit, liniștit această nouă ecluzare fără să intervină în vreun fel. Nu s-a ivit pînă acum nici un fel de probleme în cei cinci ani de funcționare a ecluzei. Înainte de a veni aici, a lucrat opt ani în marina comercială și a străbătut toate mările și oceanele pămîntului. Cînd s-a retras ca diriginte al șantierului, în locul ecluzei de acum nu era decît o groapă în care nu putea să-și imagineze pe ce direcție vor fi orientați pereții și culeele ecluzei. Și acum, iată-o gata! — răspunzînd cu promptitudine tuturor comenzilor automate acționate de butoane și putînd trece peste pragul de 7 metri dintre Marea Neagră și canal 34 de convoaie în 24 de ore, cu o capacitate de tranzitare de 80 milioane tone anual, scur-tînd astfel cu 420 km nerăbdarea Dunării de a ajunge la mare — trei zile de navigație cîștigate în opt ore de tranzit pe canalul dintre Cernavodă și Agigea.

Acum convoiu de barje trece pe sub podul înalt și se pierde în lungul canalului care traversează Dobrogea. Dar el nu e atît un simplu exercițiu de navigație intrat în uzanța cotidiană a acestui țarm de pămînt românesc deschis către „marea cea mare”, cît mai ales capătul unui vis care a pornit din cea mai adîncă zonă a ființei noastre istorice și abia în efervescența constructivă a acestor ani, deschisă de inițiativele epocale ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, a intrat în deplină, meritată, strălucitoare sa realitate. Pentru totdeauna de acum înainte!

ION ZUBAȘCU ■

Visul dintre Dunăre și mare

visul canalului său fluvial mai departe în pîntec ca muma basmelor noastre care nu l-a putut naște pe Făt-Frumos pînă nu i-a promis tinerete fără bătrînețe și viață fără de moarte.

Porțile s-au deschis, între mare și apele din interiorul ecluzei nu se mai interpune nici o opreliște. Convoiu de barje împins de remorcherul „Filiași 3” cere permisiunea de intrare. Operatorul comandă semnalul verde care permite navei să intre, dublîndu-l și prin acordul transmis prin radiotelefon.

Pe măsură ce se apropie de ecluză, se distinge mai clar configurația convoiului: patru barje cuplate cite două alături, fiecare cu o capacitate de 3 000 tone. Marinarii le spun „lîghene” pentru că plutesc împinse din spate de un remorcher, încărcate cu minereu, cărbune, balast, laminate diverse. O barjă are 90 m lungime, două puse cap în cap vor avea 180, plus vreo 30 m cît are împingătorul, dau în total o lungime a convoiului de 212 m. Oamenii din prova lui dirijează intrarea în ecluză prin stații sau semne convenționale. Acum a ajuns între zidurile de dirijare de care se sprijină vasele cînd bate

Operatorul de ecluzare apasă pe butonul de închidere a porții buscate ale cărei laturi se manevrează acum mai ușor pentru că apa mării și cea a canalului sînt aduse la același nivel. În virful unui canat al porții stă mecanicul de serviciu și supraveghează din buscîmbinarea pîntenului unei porți în ghearele celeilalte.

Odată cu poarta din aval se închid și vanele, ca apa care va năvăli în curînd din canalul aflat cu un prag de 7,57 m mai sus de nivelul mării, să nu poată ieși din ecluză. În acest timp barjele se leagă de bolarzii care culisează pe verticală, în nișele practicate în pereții ecluzei. Se ia măsura aceasta de siguranță ca în timpul umplerii SAS-ului și a înălțării convoiului la nivelul apei din canal, vasele să nu se clatine și să se izbească în pereții laterali ai ecluzei, mai ales cînd vîntul suflă cu putere primejdindu navigația și implicit ecluzarea.

Se dă comanda să intre apa din canal în ecluză, ea năvălește prin galerii nevăzute și țîșnește prin ferestrele de umplere din lateralele bajoaliere-rilor ridicînd continuu nivelul SAS-ului și al barjelor din ecluză, viteze de umplere pu-

forță și splendoare pot să rezume cei opt ani de muncă seurși din clipa cînd s-a înfipt primul țarș, în toamna lui 1975, pe pămîntul străvechi al Dobrogei, pînă cînd operatorul de ecluzare a apăsă pe butonul de deschidere a porții buscate, în prima lui operație de ecluzare. În tot acest timp, au început să curgă spre antica Scythia oameni din toate colțurile țării, vechi și experimentați șantieriști care abia terminaseră Transfăgărășanul, hidrocentralele Lotru, Porțile de Fier, Someș, Argeș, coborau din munți schimbîndu-și șubele cu cămăși subțiri, potrivite pentru soarele arzător al Dobrogei, aducînd cu ei excavatoare de 10 mc mușcătura, belazuri de 100 t capacități, stații de pompare cu un debit de 120 mc/s. Dacă lucrările canalului Panama, de exemplu, au durat 29 de ani, Canalul Dunăre-Marea Neagră depășește marile canale ale lumii numite Suez, German de Nord sau Marea Baltică-Marea Albă prin volumul de lucrări: 300 milioane mc de excavații și circa 4 milioane mc de betoane turnate în numai 8 ani, ceea ce este o performanță demnă de capacitatea istorică de muncă și

Cultura — creație și bun

Permanentă și valoare

Flacăra vie a culturii noastre și-a amplificat lumina străbătând prin secole. Din toate zonele locuite de români izvoare de lumină curg necontenit contopindu-se într-un tot armonios și indestructibil, conferind noblete acestui popor generos, înzestrat cu vocația iubirii de oameni, de frumos, de adevăr și de bine. Iașul a fost și este unul din nesececele noastre izvoare de cultură și lumină. Ca spațiu de cultură, Iașul poartă amprenta totalității. Nimic din ceea ce ține de cultură nu-i este străin acestui spațiu cu dimensiuni de legendă. De la nemuritoare ceramică cucuteniană până la formele cele mai înalte ale cugetării și simțirii adinci, proprii poetului național, Mihai Eminescu, totul se găsește la Iași.

Aici au meditat și au migălit asupra cuvintului mari eroniciari, istorici și gânditori în planul cunoașterii generale. Aici își află leagănul muzică, poezia, pictura, sculptura și arhitectura. Aici au fost ridicate ctitorii de-a lungul istoriei, din cele mai îndepărtate timpuri până la impresionantele construcții ale Epocii Nicolae Ceaușescu. Aici istoria românilor s-a împlinit în misiunea sa, ori de câte ori desfinul acestui popor a fost pus la încercare. Toate acestea au făcut ca firile alese ale poporului român să se simtă atrase să treacă prin aceste locuri. Cei mai fericiți au fost și sînt acei care au putut lăsa un semn durabil pe inscripția Iașului.

La Iași, istoria trăiește în miezul ei fierbinte; aici cultura e mereu în floare, orașul fiind astfel în deplină armonie cu țara.

În strategia construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, cultura ocupă un loc foarte important. Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prodigioasă sa activitate revoluționară, cu gândirea sa genială a reușit să exprime limpede și adevărat ceea ce va fi România la sfîrșitul acestui mileniu. Opunînd tendințelor distructive ce se manifestă

în diverse forme în unele părți ale lumii o operă civilizatoare, conducătorul partidului și statului nostru a prefigurat imaginea României ca o mare putere culturală, spațiul național urmînd să fie acoperit cu centre ale culturii și creației în jurul cărora să polarizeze viața spirituală a oamenilor.

Festivalul național „Cîntarea României”, ca mișcare cuprinzătoare în sfera culturii, științei, tehnicii și artei, determină formarea permanentă și libera afirmare a valorilor. Cultura devine astfel o necesitate obiectivă, un modus vivendi, un mijloc de descifrare și înțelegere a lumii, de transformare a omului și de participare conștientă a sa la edificarea noii societăți. Este suficient — în această ordine de idei — să amintim că la Iași, unul din trei locuitori ai județului este cuprins într-o formă de învățămînt, că dispunem de aproape 800 de biblioteci, cu mai mult de 8 milioane și jumătate de volume, în care sînt înscrise ca abonați (cititori) mai mult de jumătate din populația județului. Ideea noastră este că prin carte se poate ajunge cel mai ușor la cultură. De altfel, Eminescu, „omul deplin al culturii naționale”, nota într-unul din textele sale: „Citește! Numai citind mereu, creierul tău va deveni un laborator nesfîrșit de idei și de imagini, din care vei întocmi înțelesul și filozofia vieții”.

Se poate vorbi de un anumit spirit ieșean. Spiritul locului, acel *genius loci*, propriu marilor centre de cultură, la Iași se distinge prin pulsația istoriei de demult și de azi, prin respectul pentru marile creații. Iașul nu este doar un muzeu al minții și al sufletului românesc, ci și o flacăra vie a culturii contemporane. Noul timp al țării, îndeosebi „Epoca Nicolae Ceaușescu”, conferă Iașului o vitalitate eternă în spațiul culturii.

PAVEL FLOREA
președintele Comitetului
de cultură și educație
socialistă al județului Iași

Epoca noastră, cea pe care am numit-o într-un consens „Epoca Nicolae Ceaușescu”, își numără printre multele, fundamentalele sale merite, și pe acela de a fi ridicat artistul pe treapta demnă, înaltă care i se cuvine, de a-l fi apropiat, mai mult decît oricînd, de adevărata sa menire, de conștiința rostului său într-o societate tot mai clarificată asupra complexității ei. A dăruit talentul și munca ta de artist oamenilor, în modul cel mai nemijlocit, a-ți îndeplini truda de fiecare zi cu gîndul la ei, la ceea ce poți schimba — modelînd — în ființa lor, este poate formula cea mai concisă a condiției contemporane a slujitorului în templul artelor.

Nu există practic artă în afara acestei relații nemijlocite cu destinatarul ei. Iată de ce, nici un moment măcar, nu poate fi lăsată deoparte preocuparea pentru sensul actului artistic, pentru eficiența lui spirituală. Tradiția noastră culturală și artistică asază educarea sensibilității printre cele mai importante instrumente de formare a omului. În zilele noastre, această șansă s-a dezvoltat în chip deosebit și nu este deloc întîmplătoare marea afliuență a tinerilor în sălile noastre de concert, de spectacole, în fața ecranelor de cinematograf sau lin-

gă standurile librăriilor.

Muzica își adaugă — ca dar neprețuit al muzei Euterpe — și avantajul unui limbaj universal, al marilor sale disponibilități în registrul creativității. Avem o școală muzicală de cea mai înaltă clasă, recunoscută ca atare în lumea întreagă. Dacă literatura, teatrul, filmul sînt nevoite să depășească în fiecare moment barierele lingvistice care marchează la fiecare pas drumul

tru glorioasă sa activitate revoluționară, a rostit, de la înaltele tribune ale forumurilor partidului și statului nostru, îndemnuri mobilizatoare către creații muzicale (și în general artistice) demne de largă rezonanță a faptelor acestui timp. Nu o dată, muzicienii, artiștii au răspuns acestei chemări prin creații însuflețite de sentimentul unei conștiințe participări sociale.

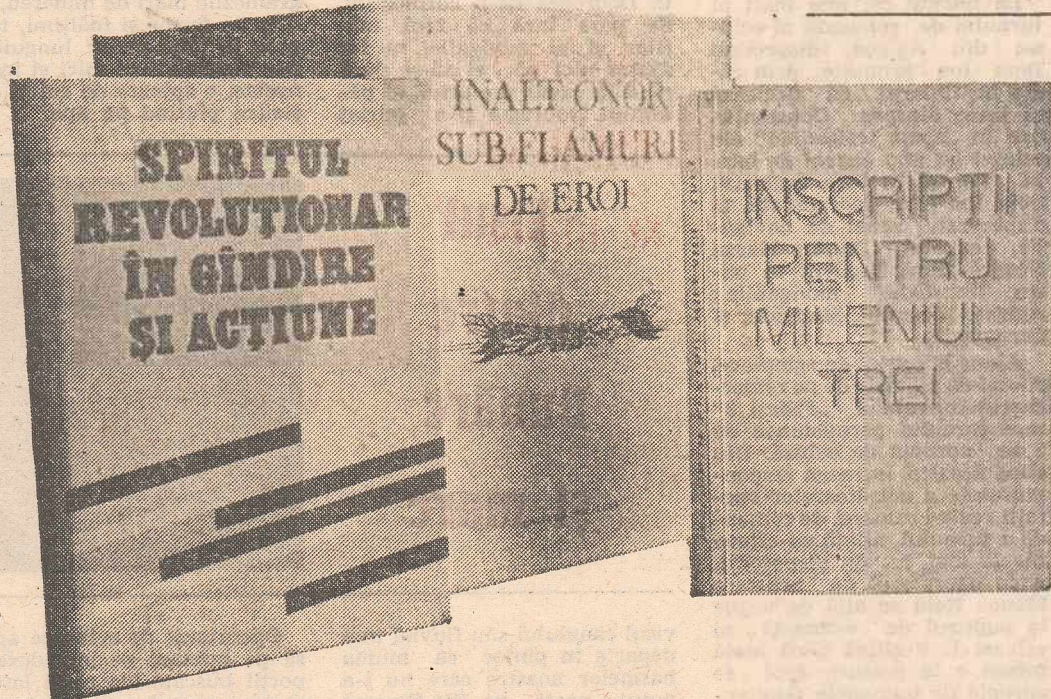
Mă număr printre cei care au avut posibilitatea să măsoare cu ochii și cu mîndria lor faima deosebită a artei românești peste hotarele țării. A cînta în fața iubitorilor muzicii de pe alte meridiane, purtînd în inimă culorile tricolorului românesc, este poate cea mai înaltă cinste pe care și-o poate dori un reprezentant al artei sunetelor. Socotesc această șansă, oferită mie și altor altor artiști al zilelor noastre, ca o dovadă palpabilă de justetea politicii culturale promovate de conducerea partidului, de secretarul său general.

Gîndul de fiecare zi al muzicii noastre este, desigur, acela de a face să crească mereu mai mult zestrea de creații artistice memorabile, zestrea ce o vom lăsa urmașilor noștri ca dovadă nepieritoare a ceea ce a însemnat acest eroic timp.

MARIA SLĂTINARU-NISTOR

Pentru binele planetei

afirmării internaționale, muzica vorbește o limbă unică, a tuturor, limba pură a sufletului omenesc, exprimînd cele mai profunde vultate ale sensibilității sale. A fi muzician înseamnă a participa cu bucurie la consensul fericit a tot ceea ce este mai bun în om, pentru binele planetei și al fiecăruia dintre locuitorii săi. Nu o dată președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pe care întregul popor îl sîrbătorește în aceste zile, pen-

Volumul omagial *Înalt onor sub flamuri de eroi*, apărut în aceste zile aniversare la Editura Militară București reunește, selectiv, cele mai reprezentative poezii aparținînd membrilor cenaclurilor literare de pe lîngă casele armatei, unități și instituții militare de învățămînt. Firește că o bună parte din multitudinea de creații cuprinse în tomul de față au căpătat contur și pînă la urmă au fost circumscrise sub impulsul generoaselor flamuri ale Festivalului național „Cîntarea României”. Autorii poemelor sînt „ostași cu și fără uniformă”, uniți în cuget și-n simțire, scriind la lumina limpede și clară a crezului lor, sub același semn al poeziei și al dragostei de țară. În versurile lor răsună din gloria străbună „care-nfloarește glia”, dar izvoadește și gîndul bun pus cheazășie la temelia țării: „În cuget și simțire cu întreg poporul, / ostașii patriei / încolonați sub drapel tricolor / aduc, în zile sărbătorești de ianuarie, / omagiul lor fierbinte comandantului suprem, / marelui fiu al patriei, / erou între eroii neamului, / tova-

rășului Nicolae Ceaușescu, / inspirator și ctitor, / victoriilor noastre socialiste”.

Cu un pertinent cuvînt înainte semnat de dr. Constantin Florea, care este altminteri și coordonatorul lucrării, apare tot în aceste zile sărbătorești de ianuarie și tot la Editura

semnate de dr. Gheorghe Arădvoaice, Ion Stănescu, Pamfil Nichițelea, Theodor Rădulescu, dr. Ion Maier, dr. Vasile Popescu și dr. Corneliu Soare. Ele sînt elaborate în spiritul concepției social-politice a tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al

Dumitru Radu Popescu, Vasile Băran, Mircea Bunea, Mihai Caranfil, Florea Ceaușescu, Romulus Diaconescu, Constantin Dumitru, Anica Florescu, Elena Gronov-Marinescu, Ion Horea, Traian Iancu, Mircea Ionescu, N. Grigore Mărășanu, Constantin Mustață, Pla-

niți, din negura veacurilor, spre ziua de azi, să constituie și să păstreze conturul geografic al ființei naționale. Istoria fiind, cumva, timpul care se cunoaște pre sine însuși, poate fi, desigur, răstălmăcită de volbură și istorii potrivnice, cum și timpul poate fi răstălmăcit și manevrat în hîrtoage, dar toate acestea nu duc pînă la urmă decît la o cunoaștere de sine a unui popor, singurul care e măsura sa și a faptelor sale, așa cum omul este, după grec, măsura tuturor lucrurilor. Existența unui popor nu se discută, se afirmă, a spus Ioan Rațiu. Da, ea se afirmă prin ființa sa, dar și prin roata vrăjmașă care a vrut s-o înfrîngă. Relevante fraze de suflet despre existența și perenitatea poporului nostru, despre păstrarea neîntinată și afirmarea ființei sale naționale de-a lungul și de-a latul unei zbuciumate istorii, care au concurat în cele din urmă la temeinicia și consolidarea unei Români moderne, prospere, mîndră și independentă.

DORIN SĂLĂJAN

Dragoste din dragostea țării

Militară București, culegerea de studii intitulată *Spiritul revoluționar în gîndire și acțiune*. Cităm din cuprinzătorul context: „Ansamblul factorilor economici, politici și sociali înfățișați reliefează caracterul legitim al afirmării permanente a spiritului revoluționar, evidențiază corelația dialectică dintre continuitatea procesului revoluționar de edificare și perfecționare a noii orînduirii și înfăptuirea unei autentice revoluții în modul de gîndire și acțiune al cadrelor...” Culegerea mai sus amintită cuprinde studii, eseuri

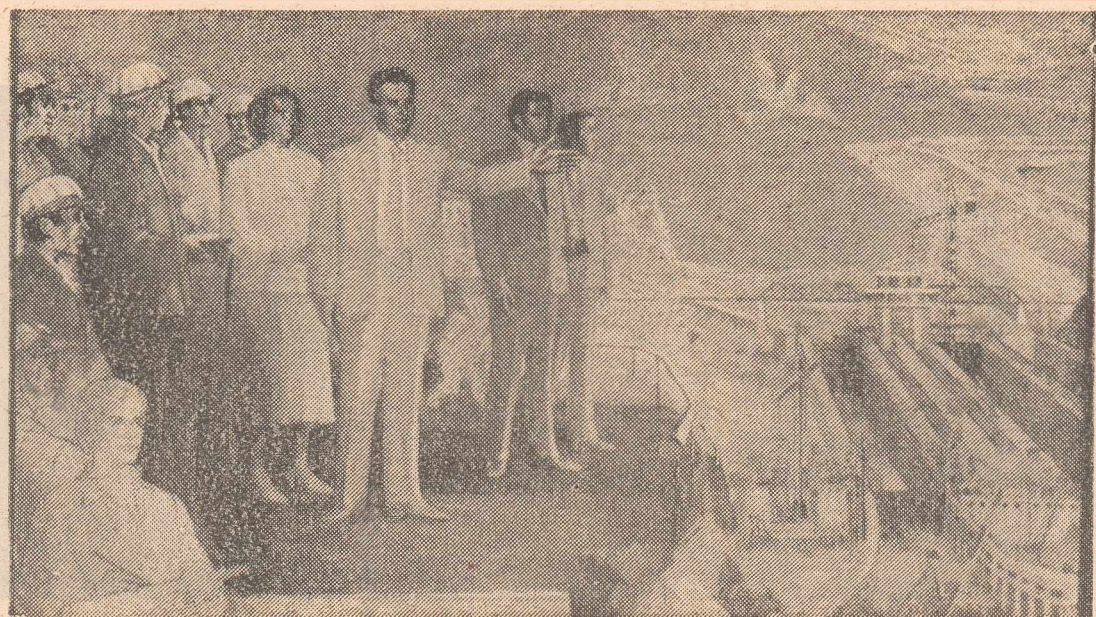
partidului, și răspund unui imperativ fundamental al etapei actuale: „afirmarea puternică a spiritului revoluționar, militant în muncă și viață, în întreaga operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism”.

Reportajele, eseurile, rememorările adunate între coperțile cărții, emblematic intitulate *Inscripții pentru mileniul trei* (Ed. Militară, 1989) sînt semnate de scriitori, ziariști, istorici, sociologi ș.a. La acest prestigios volum colaborează:

ton Pardău, Ion Gh. Pană, Ion Potopin, Nicolae Prelipceanu, Tudor Dumitru Savu, Viorel Sălăgean, Nicolae Stoian, Corneliu Sturzu, Dionisie Șincan, Ilie Tănăsache și Constantin Zamfir.

În superba tabletă intitulată *Corola de lumină a țării*, Dumitru Radu Popescu scrie, cu legitim și îndreptățit temel: „De multe ori am străbătut, împreună cu grupuri masive de confrăți, drumurile pe unde au trecut marii bărbați ai istoriei noastre, drumuri pline de glorie și de sînge ale țărănilor și oștenilor români por-

al întregului popor

Prezentarea personalităților marcante ale unei epoci, a trăsăturilor caracteristice ale timpului și spațiului respectiv, a preocupat încă din antichitate pe toți creatorii, care au ridicat monumente, arcuri de triumf, au lăsat pilduitoare semne plastice, au pictat și sculptat chipul simbolic, sintetic, al epocii pe care au trăit-o. De asemenea, au compus imnuri pentru a lăsa posterității amintirea unor evenimente de neșters. Ar fi suficient să mergem cu gândul spre generația lui Pericle, care și-a însușit geniul creator de cultură, fie prin intermediul științei și filozofiei, fie al literaturii și artelor plastice. Acropolea Atenei secolului cinci străbate timpurile, eternitatea. Același lucru putem spune de pildă și despre statuia lui David ieșită din geniul și dalta măiastră a lui Michelangelo. Iar exemple am putea da destule altele.

Din mii de izvoare se arată ochilor noștri, avizi de ipostazele frumuseții, atât operele valoroase ale trecutului, cât și cele durabile ale prezentului. Ar fi suficient să ne alocăm în fața ochilor imaginea rachetodromului, cu rampele de lansare și cu îndrăznețele navete spațiale, pentru a ne face o imagine vie asupra lumii științei contemporane, a lumii în care trăim, a lumii căreia-i sintem constructori, martori și căuzași.

Arta plastică, prin formele și modalitățile ei specifice, cu

bogăția de culori și ritmuri ale unei vârste — care este și vârsta patriei noastre străbune — își aduce și ea prinosul de dragoste de țară și de conducător. Ascultând glasul istoriei, însuflețit de ideile generoase ale epocii în care trăim, îmi dăruiesc întreaga mea muncă și creație cinstirii neamului nostru, triumfului as-

Modelul cultural și uman

pirațiilor sale de bine și frumos, de pace, bună înțelegere și bună vecinătate.

Vreau ca lucrările mele să „vorbească” despre întruchiparea spirituală a omului de azi, despre frumusețea lui fizică și morală, despre noblețea și demnitatea muncii, despre forța acestor adevărați făurari, cit și despre viața și neajmurile lor idei de progres și prosperitate, puse în slujba poporului nostru. E o cinste, dar și o mare datorie de a-mi raporta faptele artistice la ritmul și esența timpului, astfel încât arta mea să fie

măcar o citime de mărturie a vremurilor pe care le trăim, să aducă un spor de bogăție și frumusețe marilor zidiri contemporane.

Contemporan cu cea mai strălucită epocă din istoria patriei noastre străbune, epocă pe care cu mândrie și îndreptățit temei o numim „Epoca Nicolae Ceaușescu”, cred că este o șansă și pentru noi, tinerii plasticieni, să dăm aripi gândului și să incităm spiritul creator, încît să surprindem cu fidelitate acel model uman și cultural propriu lumii noastre. În cele mai intime momente din viața și creația mea, mă gîndesc însă cu aceeași fierbinte dragoste la oșenii noștri, la tăietorii de lemne și încrustătorii în porți, la oamenii aceia harnici și iuți din fire, dar buni gospodari și omenoși, cum nu se poate să aibă pereche.

În acest Ianuarie aniversar, cu prilejul sărbătoririi zilei de naștere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a eroinei sale activități revoluționare, îngăduiți-mi să rostesc cuvintele de prețuire și urare izvorite din adîncul inimii, alături de tradiționalul „La mulți ani!”. Să ne trăiți întru mulți ani, cu sănătate și fericire, iubit conducător, pentru propășirea patriei noastre străbune, spre binele și prosperitatea poporului nostru, care a știut să-și elogieze eroii.

VASILE POP NEGREȘTEANU ■

Fericit climat de afirmare

Dintotdeauna, am pus la îndoială o mentalitate ce, cu cît înaintăm în timp, își dovedește șubrezenia, aceea de a considera receptorul de artă, publicul — această impresiionantă masă de oameni, fără aderarea căreia nici n-am mai avea de ce produce artă — inferioară creatorilor. În practica îndelungată a anilor, la teatru, la film, la televiziune, am desprins, ca pe o călăuză a creației și muncii artistice, că fenomenul culturii în general nu-i constituit doar de producătorii valorilor artistice ci, în egală măsură, și de beneficiarii acestor neobosite strădanii — marele nostru public. Această „miraculoasă” conexiune, cînd se produce, certifică și înaripează!

Dar acest proces de întrepătrundere spirituală este complicat și complex, de deosebită delicatețe umană, care nu întotdeauna în trecutul istoric s-a dovedit posibil de a se și împlini, artile fiind considerate ca bunuri aparținînd mai mult unei pături sociale restrînse, mai rafinate, constituită din oameni cu pretenții estetizante și nici pe departe accesibile maselor largi populare, un oarecare snobism cultural inhibînd spirite și barînd inițiativa, promovarea și afirmarea talentului, a capacităților creatoare cunoscînd peripețiile hazardului. De cîte transformări de conștiință, spectaculoase, a fost nevoie pentru a dovedi ineptia unei asemenea mentalități!

Azi, sînt sigur că astfel de mutații n-ar fi fost cu puțință fără amploarea, lipsită de precedent în întreaga istorie a țării, a grandiosului nostru Festival național „Cîntarea României” — această uriașă scenă de manifestare a capacităților creatoare, ce potențează un întreg popor, fie în domeniul tehnico-științific, fie în cel al creației artistice de masă.

Expresie puternică, de netăgăduit a democrației noastre socialiste, Festivalul național „Cîntarea României”, unul din marile concepte de dezvoltare, de transformare rapidă a patriei și societății noastre contemporane, inițiată cu clarviziune și forță cuceritoare, după Congresul al IX-lea, de către

ctitorul României socialiste moderne, tovarășul Nicolae Ceaușescu, un asemenea festival, spuneam, evidențiază prin edițiile sale anuale — stimulative prin competitivitate și exigențe înalte — nu doar afirmarea de talente și realizări, dar și o impresionantă forță animatoare care vine să incite abnegația, setea de cunoaștere și fantezia creatoare individuală, asigurînd, tocmai prin aceasta, ridicarea necontenită a nivelului cultural-științific al întregului nostru popor.

Ca actor, care cutreieră de ani de zile țara-n lung și-n lat, cu prilejul a numeroase filmări și turnee teatrale sau cu prilejul unor importante manifestări naționale, am ajuns să cunosc publicul românesc în splendoarea diversității și forței sale creatoare — acest minunat popor, puternic ca stinca de granit, făurindu-și liber și suveran, cu propriile sale puteri, cetatea, conștiința și traiul! Peste tot, în sălile de teatru și cinema, pe stadioane sau săli polivalente întîlnesti azi un public tot mai numeros, avid de cunoaștere și cultură, receptiv la bine și la frumos, generos, cald dar și exigent în același timp. E o mîndrie să joci teatru în fața unui astfel de public, dar și o mare răspundere — răspunderea înaltă a dialogului artistic pe care îl porți cu un public tot mai cunoscător. Or, tocmai condiția aceasta face ca artile să-și găsească mereu consistența inspirației, prospețimea și strălucirea. E vorba deci de instalarea unui climat general prosper, asigurat creației în societatea noastră prin intermediul Festivalului național „Cîntarea României”, în cadrul căruia emulația și efervescența, ridicate la scară republicană spre a modela conștiințe pînă și în cele mai îndepărtate colțuri ale țării, scot neînterupt la lumină actele creatoare de muncă și artă cele mai frumoase ale întregului popor român.

Glorie acestui înzestrat popor, glorie conducătorului său înțelept, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU!

GEORGE MOTOI ■

Cultura — înconfundabil zăcămint spiritual al fiecărui popor — exprimă starea de certitudine a existenței, incandescenta individuală și ritmul trepidant colectiv, deschide noi ferestre spre progres, spre bine și adevăr, spre frumos și uman. Cultura este aceea care ne dezvăluie rădăcinile, dar ne și prefigurează viitorul, fiind calea înțelepciunii către ce este constructiv și pozitiv în om, în omenire, modalitatea concretă a permanentei lupte de șlefuire a inteligenței umane.

Cultura este oglinda sufletului unui popor și sintetizează tot ce are el mai semnificativ, mai relevant. În măsura în care este oglinda timpului istoric trecut, este și oglinda timpului concret, contemporan. Nu trebuie să folosim vorbe prea mari pentru a spune că ea este și expresia muncii noastre de zi cu zi și topește, prin retorta sufletului și a spiritului, memoria faptelor colective, a aspirațiilor, regă-

sindu-se în adevărate cărămizi de istorie adevărată.

Sîntem un popor cu vocația umanistă, căruia i-a plăcut dintotdeauna să muncească, să clădească, să ctitorească. Nenumăratele ctitorii contemporane vorbesc de la sine. Este însă cît se poate de adevărat

că dacă sîntem un popor optimist, căruia i-a plăcut și-i place să muncească, tot atât de adevărat este că i-a plăcut și-i place să cînte, să rostească poezii, să danseze; vreau să spun că dansul, cîntecul și voia bună sînt de asemenea o trăsătură înconfundabilă a poporului nostru.

Cadrul organizatoric excepțional creat prin marele festival al muncii și al creației, care înglobează și generează cultură, oferă noi forme de investigație și creație, de afir-

mare și de confirmare a unor valori, dezvăluie potențialul intelectual și moral al omului contemporan. Secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, insistă în documentele programatice din 28-30 noiembrie 1988, asupra numeroaselor, diverselor ac-

Vocația umanistă

țiuni politico-educative și culturale-artistice circumscrise în Festivalul național „Cîntarea României”, necesitatea firească a culturii socialiste de a promova un profund mesaj umanist, educativ, militant, angajant, care să contribuie într-o și mai mare măsură la formarea omului nou, cu largi orizonturi de cultură și cunoaștere.

Cultura noastră contemporană trebuie să fie un bun al întregului nostru popor, să-l ajute să continue datinile lui

cele mai înțelepte, să-l facă mai bun, mai harnic, mai instruit; deci, să-i aducă un spor de competență și profesionalism, să păsească desigur cu demnitate în iureșul acestui mers înainte contemporan, detectabil în toate domeniile de activitate. Așadar, cultura

contemporană este în egală măsură necesitate istorică — credința de a aparține unei țări — reprezentînd și veriga dintre trecut și prezent, dintre prezent și viitor.

Și e bine să ne reamintim periodic ceea ce conducătorul partidului și statului nostru ne povățuia: să ne cîntăm înaintașii, să tezurizăm comoara de gîndire și simțire românească. Iată cît de expresiv scria marele nostru poet național, Mihai Eminescu, al cărui centenar îl sărbătorim în

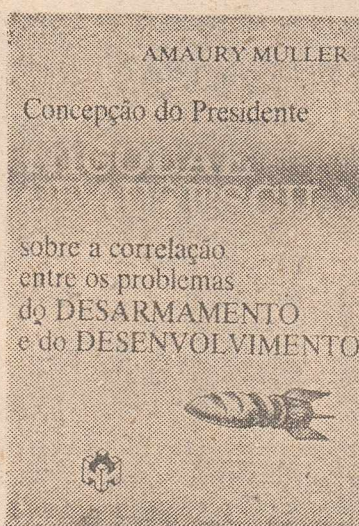
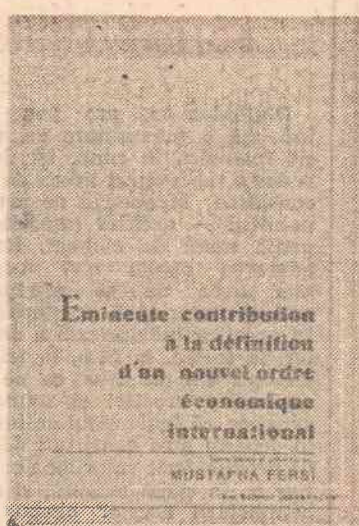
acest an: „Și-apoi mi se pare că nici un neam de pe fața pămîntului nu are mai mult drept să ceară respectarea sa decît tocmai românul, pentru că nimeni nu este mai tolerant decît dînsul. Singurele țările românești sînt acelea în care din vremi străvechi fiecare au avut voie să se închine la orice d-zeu au voit și să vorbească ce limbă i-au plăcut”.

Așadar, din inteligență, din plămada de foc și beton, din sudoarea frunții și din truda miinilor muncitoare s-a construit tot ce se vede în România de azi. Îngăduiți-mi, în acest Ianuarie aniversar să urez ani mulți și fericiți la cîrma țării conducătorului nostru iubit, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru îndelungata sa activitate revoluționară, pentru înflorirea plaiului românesc, pentru efortul colectiv de a șlefui și polariza valorile noastre naționale și a le înscrie, cu trînicie, în geografia spirituală universală.

LIANA ALEXANDRA ■

Promotor al păcii

O operă de inestimabilă valoare

Strălucită afirmare a politicii externe românești

Ori de câte ori a trăit un timp mare, poporul român s-a regăsit în oamenii eroi pe care i-a crescut cu căldă dragoste, văzând în marii săi fil întru chipate năzuințele de dreptate și libertate, de prosperitate. Așa cum reiese și din scrierile lui Dimitrie Cantemir, o trăsătură definitorie a istoriei poporului nostru este că fiii săi cei mai buni l-au reprezentat cu strălucire și au făcut cunoscute lumii, ridicându-le tot mai sus, talentul, energia și capacitatea creatoare, idealurile și visele arzătoare.

În spiritul acestei luminoase și patriotice tradiții, întreaga națiune cinstește, ca pe o mare sărbătoare, aniversarea a peste cinci decenii și jumătate de glorioasă activitate revoluționară și ziua de naștere ale celui care și-a pus întreaga viață și luptă, uriașă capacitate creatoare, în slujba intereselor vitale ale țării, cauzei socialismului și comunismului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii.

Mărețul drum de victorii pe care România l-a străbătut sub influxul de energie și creativitate generat de monumentală operă teoretică și practică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, marile ctitorii înălțate în perioada care a trecut de la istoricul Congres al IX-lea, minunatele realizări obținute în toate domeniile de activitate demonstrează cu strălucire forța și capacitatea poporului român care, liber, stăpîn pe destinele sale, își făurește în mod conștient prezentul și viitorul socialist și comunist. Datorită gândirii și viziunii revoluționare a ilustrului nostru președinte, care a formulat teza de o excepțională însemnătate a făuririi socialismului cu poporul și pentru popor, s-au deschis noi și însuflețitoare orizonturi într-un nou mileniu.

În magistrala Expunere la marele forum al democrației muncitorești-revoluționare din noiembrie, anul trecut, tovarășul Nicolae Ceaușescu, conștient de minunatele perspective ale dezvoltării României socialiste în anii care vin, pînă la orizontul mileniului trel, a pus în lumină interdependența între planurile și programele de dezvoltare ale patriei și necesitatea asigurării unui cli-

mat de pace și largă colaborare internațională. Supunind unei analize științifice profunde transformări revoluționare, raportul de forțe și caracteristicile fundamentale ale situației mondiale, conducătorul partidului și statului a relevat necesitatea unei noi gândiri, a unei noi politici în abordarea și rezolvarea problemelor grave și complexe ce confruntă epoca noastră, prezentat, în maniera atît de proprie marelui om politic al contemporaneității, propuneri realiste, străbătute de un profund umanism care îndeamnă la rațiune. Ideile, inițiativele tovarășului Nicolae Ceaușescu, făuritorul de excepție al politicii externe românești, reprezintă o adevărată doctrină originală, deschizătoare de drumuri prin meandrele problematicei internaționale.

În volumul apărut în aceste zile în India, intitulat „Președintele Nicolae Ceaușescu, promotor al păcii”, se sintetizează astfel înaltul prestigiu internațional al șefului statului român. „O viziune de ansamblu coerentă asupra lumii contemporane, o subtilă înțelegere a structurilor, mecanismelor problemelor esențiale, cu larg orizont istoric, dublat de o perfectă cunoaștere a învățămintelor trecutului și prezentului, angajarea curajoasă pe drumuri nedefrișate, participarea directă pătrunsă de o înaltă responsabilitate la dezlegarea celor mai complexe noduri și contradicții din raporturile dintre state — acestea sînt coordonatele definitorii ale demersului extern românesc, citeva dintre sursele largii audiențe și eficienței politicii internaționale a României, prin care această țară, președintele ei și-au legat indisolubil numele de cele mai nobile cauze ale omenirii, de făurirea unei lumi mai bune și mai drepte, fără arme și fără războaie”.

De-a lungul a peste două decenii, în centrul politicii externe a partidului și statului s-a situat ferm dezvoltarea relațiilor cu toate statele socialiste, cu țările în curs de dezvoltare, cu țările nealiniate, cu toate statele fără deosebire de orînduire socială. O mărturie grăitoare a acestei ample deschideri este însăși dinamica ascendentă a raporturilor noastre externe: de la

67 de state în 1967 la 155 în prezent.

În concepția de politică externă a României, al cărei artizan neobosit a fost și este președintele țării, cheia de boltă o reprezintă promovarea principiilor noi de relații între state: respectarea independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi și avantajului reciproc, neamestecului în treburile interne, nerecurgerii la forță și la amenințarea cu forță, dreptul popoarelor de a-și hotărî singure soarta, în conformitate cu propriile aspirații și interese.

Deosebit de importante și actuale sînt gîndirea și acțiunile tovarășului Nicolae Ceaușescu privind acuta și complexă problemă a dezarmării, văzută ca primordialitate absolută, în strînsă conexiune cu asigurarea dreptului fundamental al oamenilor la viață, la existență liberă și demnă.

Omenirea se află într-un moment al istoriei cînd situația internațională se menține deosebit de complexă și gravă. Este adevărat, în spatele ușilor capitanate ale diplomației au avut loc negocieri inclusiv în problemele armelor nucleare, pentru soluționarea pe calea tratatelor a unor sfări de tensiune și conflicte. Dar tot atît de adevărat este că numai tratativele și discuțiile nu înseamnă și pași concreți pe calea dezarmării, a opririi cursului periculos al evenimentelor.

Făcînd o radiografie precisă a fenomenelor și tendințelor din viața internațională, tovarășul Nicolae Ceaușescu a relevat din nou, cu toată hotărîrea, necesitatea de a se face totul pentru încheierea acordului dintre U.R.S.S. și S.U.A. privind reducerea cu cel puțin 50 la sută a armelor strategice nucleare, pentru renunțarea la concepția primejdioasă a descurajării nucleare, începerea negocierilor privind reducerea armelor convenționale, efectivelor militare și bugetelor militare în Europa, interzicerea și înlăturarea armelor chimice, renunțarea la militarizarea Cosmosului.

În viziunea și acțiunea concretă, militanță a șefului statului român, înfăptuirea complexului de măsuri privind dezarmarea trebuie văzută și aplicat în strînsă unitate, sub

un strict control internațional. Viața, realitățile confirmă pe deplin autenticitatea și realismul considerentelor și propunerilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, ele răspunzînd năzuințelor poporului român, aspirațiilor tuturor popoarelor globului. Este, ceea ce definea atît de plastic cunoscutul scriitor italian Umberto Eco: „să n-așteptăm o nouă arcă a lui Noe, pe care să se îmbarce ultimii supraviețuitori”.

Ca țară europeană, România a acordat o atenție deosebită problemelor securității și cooperării pe continent. Inițiativele și propunerile României, ale președintelui țării au reprezentat contribuții esențiale la încheierea cu succes a Conferinței pentru securitate și cooperare, ale cărei rezultate au fost consacrate în Actul final semnat la Helsinki în 1975. Trebuie relevat, de asemenea, activitatea susținută a tovarășului Nicolae Ceaușescu în vederea încheierii cu succes a Conferinței pentru măsuri de încredere și securitate de la Stockholm.

În spiritul politicii sale consecutive menite să conducă la edificarea unei Europe unite în diversitatea orînduirilor sociale, a națiunilor libere și independente care să respecte orînduirea socială, năzuințele, tradițiile și felul de muncă al fiecărei națiuni, România a luat parte în mod activ și constructiv la dezbaterile reuniunii de la Viena, care și-a încheiat recent lucrările.

Țara noastră și-a arătat în toate împrejurările hotărîrea de a conlucra activ cu celelalte țări și popoare pentru ca procesul general-european să se dezvolte în direcția întăririi încrederii, respectului reciproc, pentru dezarmare și pace.

Cu consecvență și hotărîre, România, președintele țării au acționat și acționează pentru reglementarea pașnică, prin tratative a diferendelor dintre state, pentru abolirea politicii de forță și dictat, de amestec în treburile interne ale altor țări. În acest sens, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a pronunțat și a acționat fără preget pentru realizarea unei reglementări juste și globale a conflictului din Orientul Mijlociu ca și a altor situații conflictuale din zona Golfului, Asia, Africa, America Centrală, numai și numai pe calea tratatelor. Profund grăitoare

este aprecierea președintelui egiptean, Hosni Mubarak, potrivit căruia șeful statului român este deschizătorul de drum pentru organizarea unei conferințe internaționale, în problema Orientului Mijlociu, sub egida O.N.U.

Pornind de la tragica imagine a lumii de astăzi împărțită între bogați și săraci, România consideră că se impune intensificarea eforturilor în vederea instaurării unei noi ordini economice internaționale, soluționarea gravelor probleme a datoriei externe a țărilor în curs de dezvoltare care a depășit 1 300 miliarde de dolari. Țara noastră acționează pentru a se ajunge la tratative între țările dezvoltate și cele în curs de dezvoltare în cadrul unei conferințe internaționale sub egida O.N.U.

Marea forță a unei națiuni nu rezidă doar în dimensiunea teritoriului, a potențialului său militar sau economic, ci în rolul și contribuția sa la democratizarea raporturilor dintre state. Este meritul istoric al președintelui Nicolae Ceaușescu de a fi acționat cu hotărîre pentru participarea egală, a tuturor statelor, fără deosebire de mărime sau orînduire socială, la soluționarea problemelor internaționale, pentru creșterea contribuției și rolului Organizației Națiunilor Unite la rezolvarea democratică a problemelor mondiale, la asigurarea păcii și progresului întregii omeniri.

Încrezător în marea forță a popoarelor, tovarășul Nicolae Ceaușescu arată: „Trebuie să facem totul pentru ca popoarele să intre în mileniul al treilea cu o perspectivă mai bună în vederea lichidării dărilor a armelor nucleare, a dezarmării, în lichidarea subdezvoltării și realizarea noului ordini economice, în stabilirea unor relații de colaborare, de deplină egalitate între toate națiunile lumii”.

Însuflețit de o asemenea perspectivă luminoasă, poporul român îl omagiază pe marele și ilustrul său fiu, EROUL PĂCII, tovarășul Nicolae Ceaușescu, acționînd în strînsă unitate, în jurul partidului, al secretarului său general, pentru propășirea patriei, pentru făurirea unei lumi a dreptății și echității, fără arme și războaie.

M. IONESCU

și colaborării între popoare

Prestigioase acțiuni, propuneri și inițiative

● politică externă dinamică

● România întreține relații diplomatice și economice cu 155 de state, de peste două ori mai multe decât în 1965. Țara noastră dezvoltă relații culturale, sub diverse forme, cu 135 de state.

● După Congresul al IX-lea au fost întreprinse peste 200 de vizite la nivel înalt în țări de pe toate continentele.

● În cadrul dialogului purtat de președintele Nicolae Ceaușescu, țara noastră a fost vizitată de peste 300 de șefi de state și de guverne.

● Cu prilejul întâlnirilor și convorbirilor la nivel înalt, România a încheiat cu alte state aproape 700 de documente, care au deschis ample perspective colaborării pe multiple planuri.

● Ponderea legăturilor comerciale cu țările socialiste în ansamblul comerțului exterior românesc este de peste 50 la sută.

● În ultima vreme, România a semnat 240 de documente-cadru de colaborare și 140 de acorduri și contracte în cadrul participării sale la înfăptuirea Programului complex al C.A.E.R.

● România a construit prin cooperare sau participă la realizarea a peste 180 de obiective economice în țări în curs de dezvoltare. Numai în anul 1987 au fost date în folosință 23 de obiective construite în cadrul acțiunilor de cooperare în diferite țări ale lumii.

● Partidul Comunist Român dezvoltă relații de colaborare cu peste 200 de partide comuniste și muncitorești, partide socialiste și social-democrate, partide de guvernământ din țări în curs de dezvoltare, cu alte forțe democratice, progresiste.

Afirmarea noilor principii de relații internaționale

● După cum este cunoscut, România a acționat și acționează cu consecvență pentru întronarea și generalizarea noilor principii de relații dintre state: respectarea suveranității și independenței naționale, egalitatea deplină în drepturi, neamestecul în treburile interne, renunțarea la forță și la amenințarea cu forța.

● Voința țării noastre de a acționa pentru generalizarea noilor principii în viața internațională s-a reflectat în toate documentele (tratate, declarații solemne, comunicate comune) încheiate de România socialistă.

● Țara noastră a avut o contribuție larg apreciată la elaborarea Declarației de principii din cadrul Actului final de la

Helsinki al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa.

● România a adus o contribuție însemnată la inițierea și elaborarea „Declarației referitoare la principiile dreptului internațional privind relațiile prietenești și cooperarea între state, conform Cartei Națiunilor Unite”, adoptată în unanimitate la cea de-a 25-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

● La cea de-a 30-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., din 1975, țara noastră a prezentat documentul: „Poziția României cu privire la îmbunătățirea și democratizarea activității O.N.U., la întărirea rolului său în realizarea colaborării între toate statele, fără deosebire de ordin socială, a unei lumi mai bune și mai drepte, a unei păci trainice”.

● România a propus adoptarea de către Organizația Națiunilor Unite a unui „Cod de conduită” cu caracter universal, în care să fie statuate drepturile și îndatoririle statelor, care decurg din normele general acceptate ale dreptului internațional contemporan.

Pentru dezarmare, pentru înlăturarea pericolului de război

● Considerând oprirea cursei înarmărilor, în primul rând a înarmărilor nucleare, și trecerea la măsuri reale de dezarmare drept problemă fundamentală a zilelor noastre, România a avansat numeroase inițiative și propuneri constructive.

● Sesiunea Adunării Generale a O.N.U. a adoptat, în 1965, la câteva luni de la Congresul al IX-lea, rezoluția propusă de România: „Măsuri pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între statele europene aparținând unor sisteme economice și sociale diferite”, ca prim pas pentru înfăptuirea securității și dezarmării pe continent.

● Inițiativele de pace și dezarmare ale președintelui Nicolae Ceaușescu din toamna anului 1981 și primăvara anului 1982 vizând oprirea amplasării rachetelor nucleare americane în Europa occidentală și a măsurilor de răspuns ale U.R.S.S. au determinat suita adunărilor populare care au culminat cu Apelul poporului român, însumind 18 milioane de semnături, transmis celei de-a doua sesiuni speciale a O.N.U. consacrate dezarmării.

● Transpunând în viață ideile susținute cu privire la dezarmare, țara noastră a trecut, pe baza hotărârii exprimate de poporul român în cadrul referendumului național care a avut loc în noiembrie 1986, la reducerea cu 5 la sută a armamentelor, efectivelor și cheltuielilor militare.

● Documentul cuprinzând „Considerentele și propunerile României, ale președintelui Nicolae Ceaușescu cu privire la problemele dezarmării și direcțiile de acțiune ale țărilor pentru soluționarea lor”, prezentat celei de-a treia sesiuni speciale a Adunării Generale a O.N.U. consacrate dezarmării, desfășurată în 1988, avansează un program de măsuri concrete de dezarmare.

● nouă ordine economică mondială

● Numărându-se printre creatorii conceptului de nouă ordine economică internațională, România a elaborat un program concret de măsuri pentru traducerea în viață a acestui concept, program care cuprinde, printre altele:

● Sporirea eforturilor proprii ale țărilor în curs de dezvoltare pentru punerea largă în valoare a resurselor de care dispun;

● Dezvoltarea unei largi și neîngrădite cooperări internaționale pentru sporirea eforturilor țărilor în curs de dezvoltare;

● Soluționarea globală, politico-economică a problemei datoriei externe ale țărilor în curs de dezvoltare;

● Înlocuirea actualului sistem financiar-monetar neechitabil cu un sistem nou, bazat pe principii de echitate și egalitate;

● Realizarea unui echilibru just între prețurile materiilor prime și cele ale produselor industrializate;

● Înlăturarea protecționismului și liberalizarea schimburilor economice dintre state, eliminarea oricăror forme de presiuni și condiționări politice și de altă natură, a oricăror îngrădiri și bariere artificiale din calea comerțului mondial;

● Convocarea unei conferințe speciale în cadrul O.N.U., cu participarea statelor dezvoltate și a țărilor în curs de dezvoltare, pentru soluționarea tuturor problemelor menționate.

Soluționarea conflictelor exclusiv prin tratative

● România consideră că toate conflictele, toate litigiile, indiferent de natura și de forma lor de manifestare, de cauza și de zona în care s-au produs, își pot găsi rezolvarea prin mijloace pașnice, prin tratative între părțile direct interesate.

● În 1985 Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat, în urma unei propuneri românești, Apelul solemn către toate statele

afiate în conflict de încetare fără întârziere a acțiunilor armate și de soluționare a problemelor dintre ele pe calea tratativelor și Angajamentul statelor membre ale O.N.U. de a reglementa stările de încordare și conflict, diferendele existente, pe cale politică, de a se abține de la folosirea forței și a amenințării cu forța, de la orice intervenție în treburile interne ale altor state.

● Țara noastră a salutat încetarea războiului dintre Iran și Irak, exprimându-și speranța că în cadrul negocierilor desfășurate sub egida O.N.U. se vor găsi soluții reciproc acceptabile pentru reglementarea definitivă a conflictului din zona Golfului.

● Țara noastră a sprijinit și sprijină eforturile privind reglementarea problemelor, diferendelor sau conflictelor din Africa Australă, Africa de Nord, Asia, America Centrală, Cipru și din alte zone.

● Guvernul român a recunoscut crearea Statului Palestinian Independent Palestina, exprimându-și dorința de a se acționa în continuare pentru soluționarea pe cale politică a problemelor din Orientul Mijlociu, potrivit rezoluțiilor O.N.U. În acest sens, România s-a pronunțat de mult, se pronunță în continuare și sprijină organizarea unei conferințe internaționale, sub egida O.N.U., în vederea soluționării pașnice, globale și durabile, a problemelor din Orientul Mijlociu.

Apărarea mediului înconjurător

● România a acordat și acordă o atenție deosebită problemelor apărării mediului ambiant. Propunerile românești la O.N.U. în această privință au în vedere, printre altele:

● Instituirea unui sistem de norme universale privind împiedicarea prin toate mijloacele a practicilor de poluare și urmărirea acelor care se fac vinovați de asemenea acte;

● Stabilirea de reguli privind răspunderea concretă a statelor sub jurisdicția cărora au loc activități din care rezultă reziduuri toxice, precum și a firmelor producătoare, pentru daunele provocate prin transferarea acestora peste granițe sau în apele internaționale;

● Pregătirea și convocarea celei de-a II-a Conferințe a O.N.U. pentru medul înconjurător, care să pună bazele unei largi colaborări internaționale;

● Adoptarea unei rezoluții privind răspunderea statelor pentru prevenirea traficului ilegal, acumulării și deversării de produse și deșeuri toxice și periculoase, care afectează mai ales țările în curs de dezvoltare.

Înfăptuire istorică a românilor înșiși, Unirea Principatelor a reprezentat o năzuință multiseculară a poporului nostru, pregătită și anunțată lumii de fapta eroică a lui Mihai Viteazul de la 1600, rămasă ca testament politic și țel suprem de realizat pentru generațiile următoare, de revoluțiile naționale și sociale din 1784, 1821 și 1848 — ele însele prilejuri de ample rezonanțe internaționale. În mod direct și concret la înfăptuirea Unirii din 1859 au concurat luptele politice care au avut loc în țară și în străinătate după marea ridicare la revoluție în 1848, Unirea fiind unul dintre postulatele fundamentale ale acesteia.

Pentru că, deși înăbușită prin acțiunea contrarevoluționară concertată a celor trei imperii reacționare vecine — otoman, habsburgic și țarist —, revoluția a continuat să se desfășoare, în forme evidente diferite, atât în interior, prin menținerea în permanență a unei acute situații revoluționare, cât și în diverse state ale Europei, în care acționa o puternică și extrem de activă emigrație românească, formată din conducătorii revoluției siliți să ia calea exilului.

Anii 1853—1856 au marcat noi complicații în plan european prin desfășurarea războiului Crimeii.

Desfășurat între Imperiul Otoman, susținut de Franța, Anglia și Sardinia, pe de-o parte, și Rusia pe de altă parte, — cea care a și declanșat ostilitățile, sub pretextul, devenit clasic, al „protejării” intereselor creștinilor din Balcani —, războiul a constituit cadrul unei noi activități a luptei poporului român pentru unitate și independență. În Principatele Române Dunărene s-a făcut tot mai mult simțită opoziția poporului față de ocupanții străini. În străinătate, fruntașii emigrației românești și-au intensificat eforturile pentru a convinge cabinetele marilor puteri, opinia publică democratică de justetea cauzei unității și libertății poporului român. Ca o primă rezultată a acestor demersuri a fost captarea interesului unor personalități politice democratice față de națiunea română și de voința ei de unitate.

O semnificație aparte au căpătat, în context, opiniile exprimate în acești ani de întemeietorii socialismului științific, Marx și Engels, cunosători prin studiu temeinic, ai istoriei poporului român, ai drepturilor și năzuințelor lui și care apreciau puternicul „spirit revoluționar” existent în Principatele Române și considerau că „naționalitatea valahă ar putea să joace un rol important în rezolvarea definitivă a problemei acestor teritorii”.

Cînd, la 13/25 februarie 1856, s-au deschis, la Paris, lucrările Congresului de pace, merită să statueze încheierea războiului Crimeii, război soldat cu victoria coaliției antițariste, cele șapte mari puteri reprezentate în conclavul european — Franța, Anglia, Imperiul otoman, Imperiul habsburgic, Prusia, Imperiul țarist, Sardinia — cunoșteau bine dorințele românilor, deoarece alături de demersurile întreprinse de oamenii politici români pe lângă diverse cabinete europene, îndeosebi prin memoriile adresate împăratului Napoleon al III-lea, ministrului de externe francez, contele Al. Walewski, sau primului ministru englez H.J.T. Palmerston, un amplu memoriu fusese adresat însuși Congresului, alcătuit fiind în numele a „cinci milioane de frați” (adică totalității populației Munteniei și Moldovei — n.n.). După cum este cunoscut, înaintea și în timpul Congresului de pace, în problema „organizării viitoare a Principatelor Române” s-au dețesat atitudinile diferite ale marilor puteri: sprijin din partea Franței, susținută și de Rusia, Prusia și Sardinia, o poziție oscilantă a Angliei și una net potrivnică a Porții Otomane și Imperiului habsburgic. Desigur, aceste atitudini reflectau interesele specifice ale fiecărei puteri. Divergențele de poziție au făcut ca, la sfîrșitul Congresului, prin Tratatul semnat la 18/30 martie 1856, să se adopte, în „chestiunea românească”, o soluție de compromis, anume aceea a consultării populației Principatelor, prin intermediul unor Adunări ad-hoc, spre „a da pe față dorințele poporului asupra chipului de întocmire hotărîtoare a țărilor lor”. Nici o specificație expresă, deci, în legătură cu Unirea, fapt care-l

determina pe I.C. Brătianu să scrie că potrivit Unirii tăgăduiau românii „nu dreptul, ci voința de a se uni”. Dar românii vor proba, curînd, nu numai că au conștiința drepturilor lor la Unire, ci și voința de a se uni, dejucînd planurile expansioniste în această parte a continentului. Hotărîrile adoptate de Congresul de pace de la Paris n-au adus, așadar, românii Unirea; revenea deci poporului sarcina de a răspunde puterilor Europei că el înțelege prin „organizarea viitoare a Principatelor” în primul rînd Unirea acestora într-un singur stat și că dorește să realizeze, pe cît era posibil, prin mijloace pașnice, evitînd conflicte deschise cu Poarta sau cu puterile garante. Și aceasta în pofida pozițiilor acestor puteri care s-au manifestat ca potrivnice Unirii nu numai în timpul lucrărilor Congresului, ci și în perioada următoare, ca un avertisment față de eventuale decizii românești în acest sens.

Cu toate aceste piedici, năzu-

care a determinat în Moldova o „nemulțumire surdă și generală” a poporului și a semănat germenii revoltei —, a fost nevoie de repetarea alegerilor, soluție hotărîită în cadrul întîlnirii de la Osborne dintre Napoleon al III-lea și regina Victoria a Angliei. Satisfacția oferită uniuniștilor moldoveni avea însă să fie umbrită de modificarea ce va apărea în atitudinea Franței, dispusă acum să acționeze doar pentru o Unire parțială, în plan administrativ, a Principatelor — așa cum se va vedea la Congresul de la Paris din 1858. Oricum, noile alegeri din Moldova, ca și scrutinul din Muntenia, au dat cîștig de cauză majorității uniuniștilor, ceea ce reflecta voința unanimă a națiunii române.

Lupta pentru Unire era, însă, departe de a fi încheiată. Puse în cunoștință cu hotărîrile Adunărilor ad-hoc, marile puteri s-au reunit la Paris, în intervalul 10/22 mai — 7/19 august 1858. Reuniunea a fost, din nou, scena unor mari in-

niment: „Un sondaj electoral a avut loc timp de câteva zile și la penultima întrunire a apărut pe neașteptate numele colonelului Cuza. Acest nume, care la început a uimit pe toată lumea, nu a întîrziat să atragă numeroși aderenti și am fost martorii unui fapt nemaivăzut, cînd într-o Adunare se alege un principe în unanimitate”.

În noile împrejurări, revenea Munteniei misiunea istorică de a găsi calea cea mai potrivită pentru a se înfăptui Unirea. Unica soluție, după cum este știut, a fost dubla alegere a lui Al. I. Cuza în ambele Principate, ceea ce nu încălca formal, deciziile de la Paris.

Diplomații acreditați la București, ca și presa europeană a timpului, au înregistrat desăvîrșitul simț politic al românilor — prin care au pus Europa, din nou, în fața faptului împlinit —, ingeniozitatea și îndreptățirea soluției adoptate, ca și uriașul aport al poporului la înfăptuirea marelui act.

Faptul împlinit al poporului

Totodată, străinătatea a fost încunoștințată, prin canale diplomatice, de eoul pe care Unirea Principatelor l-a avut în Transilvania și în alte teritorii românești încă subjugate, împreună cu dorința firească a acestora de a se uni cu România. La Brașov, consemna consului francez la București, L. Béclard, la 4/16 februarie 1859, știrile în legătură cu Unirea „au pricinuit multă emoție în acest din urmă oraș, a cărui populație, ca și cea a întregii Transilvanii, este aproape în întregime românească. Seara Brașovul a fost iluminat ca și orașul București însuși în ziua alegerii”. Consulul Austriei la București, Karl Eder, nota și el, cu îngrijorare, la 17/29 aprilie 1859, că „în Transilvania și Banat sînt în perspectivă mișcări revoluționare în favoarea Unirii cu Principatele”, pentru că, la 9/21 ianuarie 1861, Viena să fie informată că „în Transilvania au loc acum (subl. ns.) agitații și tulburări românești; în rîndul tinerilor a apărut ideea restabilirii unui mare Imperiu dacoromân, mai cu seamă după Unirea Valahiei și Moldovei”.

Cuza a impus, în țară, denușirea nouă și adevărată de România.

Pe acest fundal intern de puternică efervescență patriotică a avut loc la Paris, între 26 martie/7 aprilie și 25 august/6 septembrie 1859, o nouă Conferință, la care s-a ajuns la recunoașterea dublei alegeri, soluție acceptată de Poartă „de voie, de nevoie”, cum scria în sarcinatul cu afaceri francez la Constantinopol, A. Lalliermand, contelui Al. Walewski.

În această fază a dezbaterilor în plan politico-diplomatic european, inițiativa și apoi decizia privind revizuirea Convenției au venit din țară. A fost nevoie de multă hotărîre, de o amplă activitate diplomatică, de un ansamblu de măsuri pentru întărirea țării din interior spre a se ajunge la aceasta. Semnificativ, în context, este poziția lui Al. I. Cuza, conform căreia „dacă puterile nu ne-o recunosc (Unirea depînă — n.n.), sîntem nevoiți să ne-o realizăm singuri”, după cum se consemna într-un raport consular austriac de la București din 19/31 august 1861.

O altă Conferință, de această dată a ambasadurilor marilor puteri la Constantinopol, intrunită, începînd cu 13/25 septembrie 1861, în capitala Imperiului otoman, a fost nevoită să dea consacrare internațională Unirii realizate de români, iar la 20 noiembrie/2 decembrie 1861 a fost emis Firmanul Porții privind recunoașterea Unirii pe timpul domniei lui Cuza.

Au urmat, firește, alte măsuri de întărire internă și externă a Unirii, între care se detașează: proclamația lui Al. I. Cuza din 11/23 decembrie 1861, în care declara: „Unirea este îndeplinită; formarea, la 24 ianuarie/5 februarie 1862, a celui dintîi parlament unic al României, și stabilirea capitalei țării la București; modernizarea armatei și consolidarea capacității de apărare a țării; dizolvarea, la 2/14 mai 1864, a Adunării electivice de se opunea politicii de reforme; legiferarea reformei agrare ș.a. Aceste din urmă măsuri au devenit posibile în condițiile actului de curaj al domnitorului de a elabora și pune în vigoare, fără acordul prealabil al marilor puteri și al Curții supreme, Statutul dezvoltător al Convenției de la Paris din 7/19 august 1858, act aprobat prin plebiscit popular la 14/26 mai 1864 — un nou fapt împlinit în fața căruia a fost pusă Europa —, care a fost adus la cunoștința Porții, în cadrul celei de a doua vizite întreprinse de domnitor la Constantinopol, în mai-iunie 1862, și care avea să primească o consacrare oficială din partea marilor puteri prin Protocolul Conferinței ambasadurilor acestora de la 14/28 iunie 1864 din capitala Imperiului otoman.

În aceste acte de luciditate politică, de patriotism și curaj își află explicația trăinicia Unirii, pe care amestecul, mai brutal sau mai voalat, al unor puteri garante n-au putut s-o desfacă nicodată.

Pe temelia statului național român modern constituit în 1859 s-a putut clădi, apoi, în 1877—1878, independența de stat deplină a țării și s-a putut făuri, în 1918, statul național unitar — noi prilejuri pentru poporul român de a-și realiza marile idealuri prin forțe proprii.

VASILE NICULAE ■

„Expresie completă

a dorințelor naționale”

înța românilor spre Unire n-a scăzut în intensitate, ci, dimpotrivă, a crescut, cunoscînd forme organizatorice noi și perfecționate, mai ales după întoarcerea din exil a revoluționarilor pașoptiști. Înșiși diplomații acreditați la Iași și București raportau cancelariilor lor că Unirea constituia „expresia completă a dorinței naționale”, că era „singura capabilă să asigure existența politică și prosperitatea viitoare a Principatelor”, părere împărtășită și de presa europeană a timpului. „L'Indépendance Belge” din 11/22 februarie 1857 scria: „Ideea Unirii Țării Românești și a Moldovei sub autoritatea unui singur principat este foarte veche... În diferite epoci, bărbați puternici și energici, care au ieșit din sinul acestor populații, s-au străduit să constituie Țara Românească și Moldova într-un singur și același stat. Am aminti cea mai serioasă dintre aceste tentative a lui Mihai Viteazul, care ar fi reușit, poate, să formeze un regat din toată România, dacă n-ar fi pierit înainte de vreme sub pumnul unui asasin”. Alegerile pentru Adunările ad-hoc, apoi lucrările acestora au captat în chip deosebit atenția străinătății, convînsă tot mai mult că dezbaterile vor conduce la proclamarea principiului Unirii. În acest context, dincolo de hotarele țărilor române au fost repede cunoscute manevrele reacțiunii din Moldova, în frunte cu caimacamul Nicolae Văgăreanu, susținută de puterile potrivnice Unirii, în vederea falsificării alegerilor pentru Adunarea ad-hoc a acestui Principat. Se știe că, în fața acestei situații —

fruntări între susținătorii și adversarii Unirii. Dacă Franța, Prusia, Rusia și Sardinia continuau s-o sprijine, Imperiul otoman și Imperiul habsburgic își manifestau cu violență împotrivirea, iar Anglia se plasa pe o poziție mai apropiată de adversarii decît susținătorii.

Atare atitudini au determinat o vie agitație în Moldova și în Muntenia unde, comenta consului francez Victor Place, „oamenii se află într-o mare neliniște” și unde „domnește nemulțumirea surdă împotriva puterilor și care ia din zi în zi tot mai multă consistență, pe măsură ce se acreditează ideea unei decepții solemne dorințelor formulate de Divanuri”.

Hotărîrile adoptate la Paris, cuprinse în Convenția semnată la 7/19 august 1858, sînt cunoscute. Rezultat al unui nou compromis între pozițiile divergente ale marilor puteri, Convenția nesocotea voința exprimată de popor în Adunările ad-hoc și concepea o Unire hibridă, într-un stat denumit Principatele Unite ale Valahiei și Moldovei, cu doi domnitori, două guverne, două parlamente, două capitale, deci cu totul altceva decît acceptau românii să le fie confirmat, iar nu dăruit de forul internațional. „Messager du Midi” considera, cu justete, că, prin Convenție, „România a fost frustrată în speranțele sale legitime”.

În ziua de 5 ianuarie 1859, Adunarea electivă de la Iași a ales ca domnitor pe Alexandru Ioan Cuza, făcînd primul pas pe drumul realizării Unirii. Din Iași, la 6/18 ianuarie 1859, Victor Place își informa astfel superiorii din Paris în legătură cu desfășurarea istoricului eve-

roman de la 24 ianuarie 1859, trebuia, în conjunctura internațională a timpului, să primească o consacrare oficială din partea puterii suzerane — Poarta, și a puterilor garante. Pentru aceasta, poporul român, domnitorul țării, diplomația românească au trebuit să facă eforturi deosebite, mai ales pentru a contracara atitudinea potrivnică a Porții și a Austriei, ca și „rezerva prudentă” a Angliei.

În atare împrejurări, s-a pus în discuție însăși legitimitatea actului Unirii, în raport cu prevederile Convenției de la Paris. Au intrat în joc nu numai factorii politici, cu poziții pro sau contra, ci și specialiști în domeniul dreptului. Un juristconsult francez, cîntărind argumentele, și-a făcut cunoscute concluziile într-o broșură intitulată „Est-ce légal? La Roumanie, Le Congrès. La Situation actuelle: „Ceea ce n-a putut să imagineze plenipotențiarul (la Paris, în 1858 — n.n.), a realizat România printr-o întorsătură fericită. Este legal? Foarte legal”. Și argumenta: Convenția „a confirmat României autonomia, independența, dar nu i-a dat încă și unitatea, suveranitatea desăvîrșită. România, la momentul potrivit, se dovedește inspirată; ea concepe, ea făptuiește un experiment legal, legitim, neprevăzut, neînterzis pentru a sprijini vitorul. Cele două Adunări din Moldova și Valahia, alegînd în mod unanim pe unul dintre cei mai virtuosi, mai leali, mai generosi dintre concetățenii lor scurtează și pregătesc calea (subl. în text) către unitate. Nici o ilegalitate, nici o incompatibilitate”.

În preajma lui 24 Ianuarie, din Maramureș în Oltenia, din Dobrogea în Banat și, se înțelege oriunde în Moldova, Hora Unirii reînvie în veac sentimentul triumfului unei credințe ce n-a părăsit niciodată lupta tuturor românilor de a fi împreună într-o singură țară a lor. De-ar fi să nu amintim decît cuvintele lui Alexandru Papiu-Illarian: „Cînd s-a ales Cuza domn, entuziasmul la românii Transilvaniei era poate mai mare decît în Principate...”

La Iași, cum se întîmplă, probabil, la Alba Iulia de 1 Decembrie, în miez de ianuarie dacă te afli, e cu neputință să nu ți se pară, alături, de locuitorii săi, că, sărbătorind Unirea, orașul își sărbătorește totodată o dimensiune a ființei sale. Orașul Unirii, „oraș al celor trei Uniri” — țin să precizeze ieșeni, pentru că aici s-a intitulat Mihai Viteazul domn al celor trei țări române și pentru că aici au jurat voluntarii transilvăneni și bucovineni să lupte pentru „întrepunerea idealului nostru național” — pregătindu-se pentru a încunună, în hora care cuprinde Piața Unirii în seara zilei de 24 Ianuarie, un lanț al sărbătorilor ce numai pe colinele sale se poate întinde, devine, în aceste zile, un veritabil „sanctuar”. Alături de istorici, muzeografi, arheologi, muncitori, studenți, cărturari, artiști sint cuprinși, într-un fel sau altul, de febra pregătirilor. Muzeul Iașului, Muzeul Unirii și casa memorială „A.I. Cuza” de la Ruginoasa, în primul rînd, instituțiile universitare, lăcașurile de cultură, expozițiile filialei ieșene ale Academiei, Arhivele Statului, Biblioteca centrală universitară, Complexul muzeistic oferă, în aceste zile, imaginea unui impresionant flux uman — copii, tineri, vîrstnici — a cărui permanentă mișcare alcătuiește

o geografie vie a locurilor de care se leagă evenimentele ce au dat trup marelui act din ianuarie 1859.

„Unirea națiunea a făcut-o !” : memorabilele cuvinte ale lui Kogălniceanu sint confirmate pretutindeni de documentele pe care, în aceste zile mai ales, Iașul le pune la îndemîna vizitatorilor din întreaga țară, afirmînd, grație muncii adesea nevăzute a zeci și sute de specialiști aparținînd la ceea ce, pe bună dreptate, se numește „școala istorică de la Iași”, vir-

Amintirea marii sărbători

tuțile autentice ale educației patriotice. Cel care avea să devină Vodă-Cuza spunea, încă în 1848, că, „fie și cu pretul vieții”, „trebuie să deschidem un viitor nației noastre, vrednic de mărirea strămoșilor noștri”. Cerința formulată de tinărul revoluționar exprima cu putere tocmai dorința celor ce aveau să constituie partida națională, în ea se regăseau aspirațiile milioaneilor de români care, prin lupta lor directă, au asigurat triumful acestei partide. Rapoartele poliției lui Vorogide, care urmăreau activitatea neobositului Ion Roată prin satele Moldovei, alăturate semnificativului document constituit din procesul verbal încheiat în sedința din 7 octombrie 1857 a Divanului ad-hoc al Moldovei, în care se stabilea pentru prima oară obiectivul unirii Țărilor Române, ori documentele referitoare la activitatea Societății Unirii care, la cîteva zile numai de la înființare (25 mai 1856) se transforma

într-o organizație de masă, ce cuprindea și răzeși din jurul Iașului, evidențiază contribuția hotărîtoare a poporului la triumful Unirii. Privești pagina din „Foarte pentru minte, inimă și literatură” unde este tipărită „Hora Ardealului”, Raportul anual al societății „România jună”, manuscrisul documentului „Dorințele partidului național în Moldova”, scrisorile și memoriile dintre 1852—1856 ale lui Cezar Bolliac asupra problemei românilor, lucrarea „Principatele române” a lui Bolintineanu, apărută la Paris în 1854, și nu e greu să deslușești profundul atașament al intelectualilor patrioți față de neamul cărui îi aparțineau. Pentru unirea politică a fost nevoie și de o astfel de unire, și aici își are sorginea caracterul profund popular al actului de la 24 Ianuarie. Speranțele puse în acest eveniment n-au fost zadarnice, căci reformele ce i-au urmat, multe în pofida unei puternice reacțiuni interne și, mai ales, a presiunilor externe exercitate de cei care nu puteau vedea cu ochi buni ascensiunea tinărului stat român, au asigurat progresul social-economic al națiunii, creînd premisele afirmării independenței de stat depline a României. „Toate atribuțiile unei națiuni reale s-au cîștigat de către Vodă-Cuza” constata cu îndreptărire Eminescu.

Siruri lungi de oameni, mai ales tineri, intră în muzeele Iașului. În jurul Pieței Unirii, trecătorii zăbovesc cîteva clipe pentru a privi spectacolul filmărilor pentru televiziune. Iașul de azi, în care un contemporan al evenimentelor din 1859 aproape că n-ar putea recunoaște „dulcele țîrg”, sărbătorește, cu înflăcărarea dintotdeauna, Unirea.

CONSTANTIN DUMITRU

„CĂ VREMEA ÎN LUNECĂRILE ȘI PREFACERILE EI A FĂCUT CA ACEȘTI FRĂȚI SĂ SE DESPARȚĂ ȘI SĂ-ȘI DEOSEBEASCĂ FIECARE CÎTE O PARTE VOM LĂSA ALE ROMÂNILOR DIN MOLDOVA, TRANSILVANIA ȘI CEA... ȘI VOM CERCETA CE ESTE AL NOSTRU PROPRIU ȘI CA ȚARA ROMÂNEASCĂ”.

Acest început este al unui manuscris datat cam între 1830—1848 găsit în localitatea Posești din nordul județului Prahova. Este cuprinsă în el durerea cu care un dascăl (se pare) le vorbea elevilor săi pe vremea dinaintea Unirii Moldovei cu Muntenia.

Autorul textului dă să se înțeleagă că ar fi vrut să vorbească despre toți românii și se justifică de la primele cuvinte pentru ce este silit să scrie numai despre o parte de țară și de ce trebuie să lase la o parte ale fraților din „Moldavia și Transilvania”. Un accent deosebit pune pe ideea că acești frați fără voia lor și-au deosebit fiecare cîte o parte.

Textul, scris cu litere cirilice pe 9 foi (18 pag.) de hîrtie colorată bleu-verzui, cusute sub forma unui caiet cu dimensiuni 20x16 cm., pare a fi un mic manual de geografie ori notițele unui elev după spusele dascălului și cuprinde, în cîteva

scurte capitole, descrieri privînd : hotarele, riurile, clima, îmbelșugarea pămîntului, produsele, populația, cultura și forma de stăpînire ale Țării Românești. Autorul — sigur unul din Muntenia sau poate chiar oltean, deoarece la însurirea riurilor spune că inițial este Jiul și apoi celelalte —,

Aceeași voință, același ideal

menționează că, în vremea cînd scrie, „Forma de stăpînire este monarhia aristocratică constituțională. Constituția Țării Românești se cuprinde în Regulamentul organic întocmit la anul 1830 de nobilii patrioți cu primirea înaltelor curți”. Foarte clara organizare a textului întărește ideea că lucrarea a folosit uzului didactic.

Cînd vreun copil din Posești răzbea la învățătură ajungea la Buzău sau la București. Caietul poate fi un curs ținut în școlile respectivei orașe ; adevărul îl vor descoperi specialiștii ce se vor apleca asupra acestui document. Noi, azi, la zile mari, la un secol și jumătate de la redactarea lui, la 130 de

ani de la Unirea Principatelor și la 70 de ani de la Alba Iulia, cîstîm cu smerenie durerea neunirii simțită de înaintașii noștri. Din durerile lor, scrise și nescrise, simțim revolta sufletului românesc față de ambițiile vremelnice stăpîni al lumii de a ține fiecare cîte o bucată din trupul altei țări. Din durerile lor va izbucni Muresanu cu „OARBA NEUNIRE DIN MILCOV ȘI CARPATI”, ca și îndemnul lui Alecsandri „SĂ DAM MÎNĂ CU MÎNĂ”. În aceleași vrei simțim izvorul hotărîniciei vechi și dreptă refăcute de Mihai Viteazul cu sabia, aceeași hotărînicie pe care avea să o dorească Eminescu. Din aceleași dureri a rostit „Să privească Ardealul lui i-e rusine / Că-a robît copiii-i pe sub mîini străine” și tot din el a strigat Goga : „Avem un vis neîmplinit”.

Prin toți marii poeți s-a făcut vestirea că toți românii se vor uni într-o zi. Marii poeți sint catalizatorii aspirațiilor poporului care i-a născut, ei sint fluvii din lacrimile celor mulți. Glasul lor este tunet și luminează ca fulgerul.

Autorul textului pomenit n-a fost poet, dar a simțit și comentat neunirea cu același etern dîr. Din picături și din izvoare născ fluvii mari.

ARH. MARCU ANGHEL

„...Actul energic al întregii națiuni române”

Unirea țărilor românești Moldova și Muntenia, pecetluită acum 130 de ani, în istoricul 24 Ianuarie 1859, solid temei și jalon pe drumul spre reîntregirea națională, atestă cu prisosință acea legătură de străfunduri între ideea de unire națională și ideea de masă. Prin antecedente, prin fondul politic-programatic care a însoțit lupta pentru izbînda ei și prin înfăptuire, Unirea Principatelor este rezultatul acțiunii celor mai largi forțe sociale ale poporului nostru, expresia însăși a națiunii, din care și-au tras seva actele politice ale militanților unioniști. Sint masele țărănești, epoci în șir, reazimul și ținutul țării, împreună cu masele orășenești, în primul rînd muncitorimea, aflată într-un viu proces de evoluție și dezvoltare ca clasă — al cărei leagăn de formare e țărănimia —, alte pături sărace ale cartierelor, mici negustori, țîrgoveți, intelectuali, funcționari. De altfel, momentul 1859 s-a fixat în istorie prin identitatea atît de magistral configurată de Mihail Kogălniceanu : „Unirea e actul energic al întregii națiuni române... Unirea națiunea a făcut-o”.

Terenul, pe care a acționat mișcarea unionistă a fost cel politic diplomatic, guvernat de conservatorismul puterilor europene, unele dintre ele — Poarta otomană și Imperiul habsburgic, cu deosebire — fățiș potrivnice unirii național-statale. Masele populare au învederat o capacitate excepțională de a purta cu succes lupta și pe un asemenea teren, consacrînd în analele istoriei europene realitatea înfăptuirii, prin forțe proprii, a principiului naționalităților — proclamat ca element central al revoluției de la 1848 — prin opera lor. Ele au înțeles că, în circumstanțele externe date, soluția unică era situarea pe poziții de veghe a întregimii poporului, desfășurarea neslăbită a potențialului său de acțiune, pentru a lăsa fără replică puterile antiunioniste ale Europei și pentru a fructifica orice eventualitate favorabilă materializării imediate a Unirii. Și în acest curs masele poporului au probat un acut simț al evenimentelor, o mare suplete și luciditate politică, încît au putut fi zădărnice, rînd pe rînd, manevrele puterilor care dictau și împărțeau pe continent.

Cînd Congresul de la Paris din 1856 al acestor puteri, care transa restabilirea „echilibrului european” după războiul Crimeii, a decis să fie consultată populația din cele două țări românești de dincoace de Carpați în legătură cu organizarea național-statală viitoare, lupta unionistă, desfășurată pe fundalul ideologic afirmat de revoluția de la 1848, a intrat într-o nouă fază. Ideea unirii domina acum centrul vieții politice și sociale, națiunea fiind conectată la același tel politic general. „Lupta pentru Unire — avea să observe Radu Rosetti — a fost, după revoluția de la 1818, a doua mișcare la care au luat parte clasele națiunii. Ideea unirii pătrundea pînă în straturile cele mai apropiate de țărînimie, funcționarii mici, negustorii, răzeșii, preoții, învățătorii, și chiar slugile boieresti erau insufleteți de unire și țiți în luptă, împinși de un avînt irezistibil”.

Eficiența acțiunii de masă pentru Unire a crescut o dată cu exprimarea ei într-un cadru organizat, reprezentat, mai întîi, de comitetele unioniste, identice alcătuite în Moldova și în Muntenia, prin care gîndirea politică despre Unire și-a afirmat manifest filonul popular. În mai 1856, au luat ființă, la Iași și la București, Comitete Centrale ale Unirii, după care au fost constituite în toate județele, comitete unioniste locale, care cooperau îndeaproape. În acest cadru organizat, au avut loc, pretutindeni, largi întruniri, cu participarea maselor de orășeni și săteni, care au adoptat adevărate ferme la Unire — „documente numite acte naționale”, cum scria „Ea Correspondance Prussienne” —, veritabile expri-

mări plebiscitare ale românilor. Pe acest temei, Mihail Kogălniceanu îl incredința pe C. A. Rosetti, într-o misivă din mai 1856, că „Toată națiunea este pentru Unire... În ceea ce privește Unirea, nu există decît o singură voce”.

Mișcarea unionistă de masă a cunoscut un nou plan de exprimare prin Adunările ad-hoc, a căror convocare a fost prevăzută prin Tratatul de la Paris din 1856 al puterilor europene. S-au reunit în aceste Adunări, ale căror lucrări s-au desfășurat în toamna anului 1857, reprezentanți ai tuturor strărilor sociale, astfel încît ele au devenit autentice foruri naționale și democratice de atestare și de promovare a dezideratului poporului român. Hotărîrile acestor parlamente reprezentative, constituite legal și pe temeiuri de masă — unice în Europa timpului —, aveau valabilitatea și semnificația hotărîrilor țării. Francezul Armand Levy le-a denumit „singurele glasuri legale ale țării”. Sint hotărîri de Unire, punct cu punct identice, și la Iași, și la București.

Adunările ad-hoc însemnau un important pas spre Unire, căruia, însă, puterile Europei nu i-au răspuns în chipul cuvenit. Convenția de la Paris din mai 1858 „admitea” o unire numai parțială, limitată a Principatelor Române. Era, de fapt, o împiedicare a Unirii propriu-zise. Revenea poporului român misiunea de a duce lucrurile la finalitatea lor firească. Și a făcut-o la suprema eficiență a istoriei de atunci. El a reținut din tot ceea ce au fost nevoite să accepte cele șapte puteri elementul pozitiv, realmente constructiv — ideea Unirii Principatelor —, urmînd a căuta însuși soluția practică. În atmosfera de frămîntări și căutări asidue, de acțiuni politice intense ale forței unioniste a maselor de țărani și lucrători s-a născut — de pretutindeni din țară — soluția alegerii aceluiași domnitor în ambele Principate, soluția Unirii.

Adunările electivale de Moldovei și Munteniei o vor materializa cu strălucire. Inițial act al finalizării Unirii avea să fie realizat în istorica sedință din 5/17 Ianuarie 1859 a Adunării electivale de la Iași, care a ales domnitor pe Al. I. Cuza, cunoscut frunțas al revoluției de la 1848. Era un vot nu doar pentru o persoană, ci pentru un ideal.

Adunarea electivă de la București și-a deschis lucrările la 22 Ianuarie / 3 Februarie 1859, într-o atmosferă politică ce evoca o adevărată revoluție populară, cu luptători fermi și temerari, atașați cauzei Unirii, aspirațiilor de dreptate ale celor mulți. În jurul sediului Adunării de la palatul Mitropoliei și pe Dealul Filaretului erau zeci de mii de oameni, meseriași, tăbăcari, măcelari, negustori, locuitori ai cartierelor, cărturari, funcționari, oșteni, cărora li s-au alăturat, ca și în revoluția de la 1848, mii de țărani veniți din diverse părți ale țării. Ei au urmărit neclintii mersul dezbaterilor Adunării, „lipsindu-se de hrană zile întregi, în așteptarea realizării dorințelor nației” — cum avea să relateze, curînd după aceea, Ioan M. Bujoreanu.

Cu unanimitatea voturilor, Adunarea electivă de la București a ales pe domnitorul Moldovei — Alexandru Ioan Cuza — domnitor și al Munteniei, consacrînd în acest fel Unirea Principatelor. „Același miracol politic care dăduse naștere unanimității în Divanul ad-hoc — scria cotidianul francez „La Patrie” — a stat la baza unanimității în alegerea domnitorului”. Iar acest „miracol” se regăsește în „excelentul spirit care conduce acest popor”.

Făurirea Unirii a pus în evidență uriașă forță a maselor poporului ca factor de proiectare, pregătire și edificare a momentelor de cea mai impunătoare altitudine ale istoriei acestor meleaguri, capacitatea lor de a acționa ca inițial element al scenei politice naționale, de a fi matca polarizatoare și unificatoare a poporului.

NICOLAE RAUȘ

Bucuriile muncii și ale vieții, deopotrivă

Ca în fiecare început de an, presa cotidiană publică — în aceste zile de puternică efervescență creatoare, de amplă mobilizare a tuturor oamenilor muncii pentru îndeplinirea sarcinilor de plan — chemări la întrecere adresate de organizațiile județene ale P.C.R., consiliile populare județene, întreprinderi și institute de cercetare tuturor organismelor și unităților similare din întreaga țară. Pornind de la obiectivele stabilite pentru acest cincinal de Congresul al XIII-lea al partidului și în spiritul tezelor, orientărilor și ideilor cuprinse în magistrala Expunere prezentată de tovarășul Nicolae Ceaușescu la marea forum democratic din 28 noiembrie 1988, colectivele de comuniști, de oameni ai muncii care au lansat chemările la întrecere își exprimă hotărârea fermă de a întâmpina cu noi înfăptuiri cea de-a 45-a aniversare a victoriei revoluției de

eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă și Congresul al XIV-lea al partidului.

De altfel, înseși obiectivele concrete înscrise în aceste chemări dau dimensiunea an-

superioare în toate celelalte domenii ale vieții economico-sociale.

În angajamentele asumate prin aceste chemări transpare spiritul de gândire și acțiune al acestui an hotărâtor al

conducă la o calitate superioară a muncii și a vieții.

Astfel, alături de obținerea unor importante sporuri la producția fizică și marfă, precum și la cea de export, se acordă o atenție deosebită fac-

soluționării a o serie de probleme din economie, a îndeplinirii integrale a sarcinilor de plan. Totodată, în spiritul politicii profund umaniste a partidului, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care pune în centrul întregii activități omul, aspirațiile acestuia la o muncă creatoare, la o bunăstare materială și spirituală în continuă creștere, chemările la întrecere propun obiective care să dea consistență practică efortului general de ridicare permanentă a calității vieții.

Răspunsul tuturor oamenilor muncii, al fiecărui colectiv la aceste mobilizatoare chemări nu poate avea decât o singură măsură: rezultatele obținute în muncă, de care se leagă în mod nemijlocit și bucuriile vieții. Așa cum demonstrează în chip grăitor și însemnările publicate în cuprinsul acestei pagini.

CHEMĂRI LA ÎNTRECERE pentru mai mult și mai bine

gajării colectivelor respective pentru a răspunde vibrantului îndemn adresat de secretarul general al partidului întregului nostru popor de a face din cel de-al patrulea an al cincinalului, anul cu cele mai bune rezultate în industrie, cu cea mai mare producție agricolă din istoria țării, cu realizări

cincinalului, care se caracterizează printr-o necesară intensificare a eforturilor pentru afirmarea mai puternică a noii revoluții științifice și tehnice, înfăptuirea noii revoluții agrare, accentuarea dezvoltării economice de tip intensiv, perfecționarea în ansamblu a activității, care să

torilor calitativi, de eficiență (reducerea consumurilor și a cheltuielilor, creșterea productivității, sporirea nivelului tehnic și calitativ al produselor), pe baza înfăptuirii exemplare a programelor de perfecționare a organizării și de modernizare a producției care constituie, în acest an, cheia

Fala miinilor — hainele frumoase

Haina nu-l face pe om, zice o vorbă, însă la întreprinderea de confecții din Arad se pare că această zicătură își pierde din verosimil și își găsește un înțeles aparte. Aici calitatea hainei îl reprezintă cel mai bine pe om, adică pe cel care o face. Și sint în această întreprindere vreo 2000 de oameni la număr care țin să coasă haine frumoase pentru noi, pentru cumpărătorii de aici, ori pentru cei din U.R.S.S., S.U.A., Olanda, R.F.G., Italia etc. Ce măturie mai convingătoare poate fi adusă despre faptul că în această mare familie se muncește cu îndeminare și măiestrie decât faptul că unii parteneri străini și-au dublat contractul, totodată aducând mulțumiri producătorilor pentru că toate obligațiile contractuale la export au fost achitate mai repede cu o lună.

Ileana Lazăr, secretara Comitetului de partid pe întreprindere, îmi spune că într-o lună se fabrică, bunăoară, 150.000 de produse ce trebuie neapărat să facă fală miinilor care le-au croit, miinilor care le-au cusut. Mai mult de jumătate din muncitorii acestei întreprinderi sint fete cu liceu, fete din împrejurimi, ori coborite din Moldova, sau Maramureș, aici pe meleagurile Mureșului, pentru a învăța o meserie și a o practica nu numai cu conștiinciozitate, dar și cu strădania și priceperea de pe urma cărora se poate vorbi despre un lucru bine făcut prin frumusețe și trăinicie. Din atelierele de croit, ori din cele de finisaj, din secțiile de depozitare răzbată un zumet, un fel de muzică tainică, doar de aceste femei cunoscute, de aceste femei care, prin tot ceea ce rostuiesc ele aici, mă fac să le

compar cu albinele unui stup. Le văd pe Ana Matea, Brscsz Magdalena, pe Maria Bonta și pe Ileana Zinerman, pe Viorica Ginjiu, ori pe Florica Trif în halele spațioase și luminate, utilizate cu mașini moderne, executând o complexitate de operații, și mai că nu-mi vine să cred că în urmă cu 3-4 ani aceste femei nu știau trage nici măcar un tiv. Astăzi sint mindre de meseria pe care și-au ales-o, iar nivelul lor general de calificare face ca unitatea să se apropie simțitor de ceea ce reprezintă înalta performanță. Astfel, cum s-ar explica cererea tot mai crescândă a produselor ieșite din miinile lor, pe piața mondială?

Maistrul Bujor Iovășel a precizat că „dorința de participare efectivă la treburile întreprinderii, la problemele vieții, este o caracteristică a acestor femei. Ele sint prezente în toate acțiunile și activitățile, s-au calificat în toate meseriile, sint bune organizatoare și le place lucrul temeinic și bine făcut. Sint calități esențiale dacă ținem cont că în activitatea noastră exportul ocupă o pondere de 70%, iar comenzile care trebuie onorate în termene scurte solicită unele eforturi suplimentare”.

De inițiativa lucrătoarelor de la confecții și de ideile pornite din sinul mării familii, idei care au dus la creșterea productivității muncii cu 10% prin reorganizarea activității în atelierele de croit și finisaj, în așa fel încât să se excludă timpii morți, crescând totodată interesul pentru calitate și cantitatea produsului, se vorbește în tot județul și în toată țara.

VIROEL VARGA ■

Duminică de duminică se adună toți în Mihăești de Muscel. Șase băieți și cinci fete, șase nurori și cinci gineri, 22 de nepoți. Oricare apartament ar fi prea mic pentru ei. Bătrina casă părintească își dilată pereții ca să-i primească pe toți. Stau și cite doi pe un scaun...

A fost un efort extraordinar pentru familia Nicolescu să-i crească, dar acum fericirea e întreagă. Toți au un rost vrednic de stimă.

Privirea mamei, cind trece de la unul la altul, nu ascunde imensa mindrie. Palmele sfinte, bătorite și aspre, îi sint sărutate cu evlavie de zeci de ori, pentru că mult au mai muncit pentru ei toți.

Nu-mi propun să înșir anul nașterii lor, nici alte date biografice, nici măcar micile boroaze ale copilăriei care colorează amintirile.

Pur și simplu, alături aumele și vrednicia. Gheorghe este maistrul principal la Electroputere Craiova; Ion — colonel; Costel este inginer și directorul comercial al Centralei Industriale de autoturisme Pitești. A călătorit în lume, a fost stăpinit de nobila ambiție de a da un examen de stat după ce era stăpînul unei meserii; Valeriu este directorul Bazei tehnico-materiale pentru aprovizionarea agriculturii județului Argeș; Nicolae este activist de partid la Comitetul județean P.C.R. Dolj; Petre, cel mai mic dintre băieți, este subofiter; Maria a fost repartizată învățătoare în comuna Urși-Olt; Victoria predă istoria și geografia la Cîmpulung Muscel; Elena e soră medicală la Constanța; Rodica e șefa biroului personal al Centrului de calcul din Pitești, iar Adriana, economista la Ministerul Construcțiilor Industriale, e mezină.

Mama, singură, s-ar fi cocir-

jat să-i spele, să le facă mincare, să le controleze lecțiile, ghiozdanele. I-a învățat să se crească unul pe altul, să se ajute după principiul „toți pentru unul — unul pentru toți”. Au fost nedespărțiți la ușa examenului de stat cind era în emoții Costel, au învățat cu ardore istorie și geografie cind Victoria se prezenta în fața comisiei. Toți unsprezece, cum aveau puțin timp neocupat, erau pe cîmp, săpau, semăna, mergeau cu animalele la adăpat,

itorului au început-o în satul lor, iar Costel este sigur că de atunci s-a format pentru exactitate, ordine, cuvint fără întoarcere. 150.000 de autoturisme Dacia, producția anului 1989, trebuie desfăcute la timp pe piețele României și ale lumii. Directorul comercial lucrează cu precizia și rentabilitatea, învățate din copilărie, de la mama.

Iar mama este înconjurată, în fiecare zi, de căldura lor. Unul o cheamă la telefon, altul se repede să o vadă pentru un ceas, poștașul îi aduce o scrisoare tandră din București, Rodica se oprește în poartă, cu mașina, și o duce la Pitești să stea împreună câteva zile. Cind nu sint copiii sint nurorile, ginerii sau nepoții care-i umplu casa. Rar dacă e singură... Și atunci e înconjurată de amintiri și de griji, pentru că mama, cît trăiește, îi vede pe copii tot copii. N-ar avea motive. Fiecare dintre cei 11 e ca ea: drept, ordonat, serios, cumpătat, cu datoria înainte de toate.

Mama Nicolescu e de 11 ori mamă. „Maria are cîțiva elevi care o necăjesc pentru că nu prea învață. Elena se consumă pentru fiecare bolnav și ar vrea să-i aducă alinare cu prețul sănătății ei. Costel, mai mult la fabrică decât cu familia, pare slăbit dar niciodată nervos sau încruntat. Gheorghe e răspunzător în schimbul lui de ceea ce produc zeci de oameni”.

Toți sint buni și iubitori. Mama ar dori să aibă 11 brațe, să meargă cu toți, deodată, prin sat, prin oraș, să o arate lumea cu degetul. Pentru că există mai multe feluri de a fi arătat de lume. Ei sint o perfectă cititorie umană, un tot care s-a sudat din mîile de fire ale legăturilor de sînge și neam, într-o vreme de aur în care „omul este cel mai prețios capital”.

CARMEN DUMITRESCU ■

Cititorie umană...

măturau curtea, bucătăria în grija lor era strălucitoare ca un pahar, fetele spălau și întindeau rufele pentru toți ai casei.

O familie care a înmulțit 13 de 3 ori pe zi la pregătutul mincării, la spălatul vaselor, la primenitul cămășilor, este o mică societate în care trebuie să funcționeze perfect calculul economic, organizarea, disciplina.

Orele zilei se înscriau într-un program sever, de la care nu erau scutiți decât dacă erau grav bolnavi. Nici un răsfăț pentru că mama îi iubea pe toți la fel și le vroia binele la fel. A avut dreptate pentru că ucenicia vi-

Cea mai nouă școală

Cea mai nouă clădire din Vălenii de Munte aparține în clipa de față Liceului industrial „Nicolae Iorga”. Inaugurarea ei constituindu-se într-un adevărat jalon al procesului de dezvoltare socio-economică pe care orașul prahovean îl trăiește în ultimii ani. Dincolo de efemera glorie de a fi cel mai nou local de liceu din țară rămîne nobiletea gândului celor ce au ridicat cu dragoste și înțelepciune acest lăcaș de cultură menit să lumineze gîndurile și inimile copiilor din această parte a văii Teleajenului. Trainică legătură între tradiția învăț-

mintului de pe aceste meleaguri și actualele cerințe ale învățămîntului românesc. noul chip al liceului se constituie într-o măturie a grijii permanente pe care presedintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o acordă pregătirii tinerilor din România.

Directorului de școală nouă, profesorul Anghel Dafina, nu-i vine parcă să creadă că schițele trasate în tuș au prins viață pînă în cel mai mic amănunt. că visul tainic al mai multor generații de dascăli și elevi s-a împlinit într-un mod atît de fericit: „Sint deosebit de bucuros să văd că milioanele de lei

investite aici s-au materializat într-un adevărat complex de învățămînt alcătuit din 20 săli de clasă, 4 laboratoare, cabinete de pregătire tehnică, atelier-scoală, internat, cantină și teren de sport. În scurt timp vom da în folosință cantina de 600 de locuri și internatul ce va găzdui 300 de elevi. Am realizat împreună cu elevii întreg mobilierul necesar și am dotat laboratoarele cu aparatură nouă astfel încît dispunem de toate condițiile după care tinjeam de multă vreme”.

O școală nouă constituie în primul rînd trainica temelie a zilei de mîine, o șansă dreaptă oferită cu generozitate tuturor celor ce cred cu tărie în puterea minții lor.

EUGEN NEGREA ■

Fum fără foc?

Negrău (U.T.A.) și Minea (F.C. Olt) la Steaua; în schimb, la F.C. Olt au venit Cireașă și Pena (de la Steaua) și Tulba (F.C. Maramureș); Craiu (F.C. Olt) la Rapid, Matei (Rapid) la Dinamo București, Popicu („U“ Cluj Napoca) la Poli Iași, Gheorghiu (Poli Iași) la Corvinul. Tot la Corvinul vor juca Rotărescu (Victoria) și Nicoră (Dinamo). Pană Marian (Flacăra Moreni) la Victoria, Timiș (Dinamo) și Balaur (Rapid) la Moreni, Klein (Corvinul) la Dinamo, Ștefan (F.C. Argeș) la Victoria, în „rocada“ cu Dican ● Cojocaru (Jiul) la Corvinul, Lasconi (Steaua) la Jiul ● Alte achiziții pitorești la Rapid: Drăgne (Unirea Alexandria), Neicu (C.S.S. Universitatea Craiova), Estinca (Steaua — C.F.R. Cluj), Vicențiu Iorgulescu (Sportul studentesc), Pomuhaci și Haiducu (Metalul), Smaranda și Didu (Laromet), Babița Loredan (Viticola Fetești), Botoagă (Flacăra roșie) și Gutu (Flacăra Moreni) ● Eane și Barbu (Mecanică fină Costești) sint, de la Turcu Incoace, primii jucători din sudul județului, promovați la F.C. Argeș. Alături de ei, Gică (Progresul), Rădeanu (C.S.S. Turnu Severin) și 4 tineri de la Aripa Pitești ● La Sportul studentesc au fost legitimați Trimbiș (Gloria Bistrița), Vasiliu (Sportul „30 Decembrie“, Nedeluș (Electroaparat), opt juniori de la C.S.S. 1 și 2 București, precum și Stancu (Dunărea Călărași) ● Răduțoiu și Răduță (Sportul „30 Decembrie“) la Dunărea Călărași ● Gloria Bistrița a legitimat dintr-un foc cinci foști divizionari A: Cristian (Sportul studentesc), Ilie Costel (A.S.A.), Popescu Marian (F.C. Olt), Simion (F.C. Argeș) și Boeru („U“ Cluj Napoca) ● Munteanu II (Sportul studentesc) la Chimia Râmnicu Vilcea ● Ilie Balaci la Pandurii Tîrgu Jiu ● Ciurea

Toată lumea face sport

● Absent la derbyul Napoli-Sampdoria, fotbalistul argentinian Diego Maradona va fi indisponibil mai multă vreme, chiar viitoarea sa carieră fiind pusă sub semnul întrebării, după cum scrie un compatriot, Eduardo Ciarrochi, medic, directorul Institutului de microchirurgie din Buenos Aires. În opinia doctorului argentinian, suprasolicitarrea starului îi va compromite iremediabil cariera, absentă a acestuia de la turneul final al campionatului mondial, din 1990, din Italia, fiind cvasicertă, „dacă persoanele care se ocupă de Maradona nu iau cele mai urgente măsuri pentru a-l vindeca de hernia de disc care îl pîndeste și care îi va fi fatală pentru viitorul său ca fotbalist“. Opiniile doctorului Ciarrochi, apărute într-o publicație de mare tiraj din Buenos Aires, au fost combătute de medicul lotului de fotbal al Argentinei, Raul Madero, care a spus, în esență, că „diagnosticul“ compatriotului său este lipsit de o bază reală, „fantezist“. ● Cert este că Maradona acuză periodic dureri lombare, iar absentă sa de la importantul meci cu Sampdoria pune pe gânduri. ● În pauza

(F.C. Olt) la F.C.M. Caracal ● Alte retrogradări spectaculoase: Ștefan Popa (Rapid) la Armătura Zalău, Ghiță și Biță (Universitatea Craiova) la Electroputere, Bicu de la Craiova la A.S. Paroșeni, Ile și Balasz de la Bihor la Reșița și, respectiv, Cimpulung Moldovenesc, Laurențiu Moldovan de la „U“ Cluj Napoca la Unirea Alba Iulia, Balaur (F.C. Argeș) la Turnu Severin, Vlad (Victoria) la Metalul Mija, Jenei, Botezan, Vero și Moldovan — toți de la A.S.A. la Electromureș, Avădanei (F.C.M. Brașov) la C.S.M. Suceava ● Marcel Pușcaș (C.S. Tirgoviste) la Steaua Mizil ● După ce o parte din aceste transferări fuseseră deja operate, în biroul federal s-a lansat propunerea ca jucătorii să nu mai poată fi transferați timp de trei ani decît echipelor de la care au provenit. Aplicarea acestui amendament ar fi stopat „carambolul“, ar fi dat mai multă stabilitate jucătorilor și, în orice caz, ar fi contribuit la instaurarea unor relații mai echitabile între cluburi, în sensul protejării celor „mici“ — din moment ce numai ele ar fi putut beneficia în răstimpul celor trei ani de propriii jucători plecați, mai mult sau mai puțin „temporar“ și din varii motive, la alte echipe ● Argumentul contra, care a prevalat, în cele din urmă, a fost că respectiva clauză ar bloca procesul de întărire a echipelor din cupele europene, care, după cum se știe, întăresc adversare întărite inclusiv cu jucători valoroși din alte țări ● Noul președinte al clubului F.C. Farul Constanța, Viorel Stoica (44 ani) a absolvit mai întâi facultatea de Geologie, apoi pe aceea de Drept, a lucrat într-un al treilea profil (turismul, în ultima perioadă fiind și profesor la Centrul de perfecționare a cadrelor din turism de la Mamaia), pentru ca de-acum să-și exercite plenar calitățile în ceea ce i-a fost drag dintotdeauna: fotbalul. Îi urăm mult succes! (O. ȘTIRE).

competițională forțată, asul argentinian se va dedica, se pare, muzicii ușoare, fiind coautorul unui foarte așteptat disc, realizat în colaborare cu fostul „Beatles“ Paul McCartney. Sumele ce vor fi obținute din vânzarea acestui disc — nu minore, ținând seama de protagoniști — vor fi donate unui fond umanitar. ● Cu toate insistențele federației internaționale de tenis, Asociația tenismenilor profesioniști și-a luat destinele în mîini — evoluție periculoasă! —, comunicînd programul turneelor proprii, singurele oficiale, din 1990. Printre competiții se află și cîteva premiere — turneele de la Moscova, Beijing și Umag (Iugoslavia), cu premii pînă la 500.000 dolari. ● În ce privește premiile, acestea vor fi aproape egale cu cele ale „Marelui Premiu“ (circa 38 milioane dolari, exceptînd turneele de „Mare slam“, creîndu-se în schimb perioade de pauză la sfîrșitul sezonului (8 săptămîni) și înainte de întîlnirile de „Cupa Davis“ (cite o săptămîină). Printre concursurile clasice, este amînîntat tradiționalul turneu de la Forest Hills, exclus din circuit, datorită „suprasolicității“ programului, excludere care a determinat o vie reacție din partea municipalității New York-ului... ●

LUCIAN OPREA

● Teatro de la FERIA del Campo din Madrid a găzduit un nou spectacol sahicistic prin confruntarea dintre echipa Uniunii Sovietice și Selecționata restului lumii. În fiecare din cele patru zile ale meciului s-au jucat cîte două partide cu timp redus de gîndire (25 minute pentru fiecare jucător). Echipa Uniunii Sovietice a fost alcătuită din: G. Kasparov, A. Sokolov, A. Beliavski, Z. Azmaiparasvili, A. Cernin, S. Dolmatov, L. Psahis și M. Gurevici, jucătorii selecționatei mondiale fiind: L. Ljubojević, U. Andersson, J. Speelman, V. Korcinoi, L. Portisch, J. Hjartarson, J. Nogueiras și M. Illescas. În prima rundă sahicisti sovietici au avut mari dificultăți, nu au putut aflați la tabla de joc, cit cei risipiți pe ruta Moscova — Madrid: în ziua începerii meciului încă se desfășura o mare grevă pe aeroportul din Madrid, astfel că cinci dintre marii maștri sovietici au fost nevoiți să sosească cu trenul de la Paris. Scorul final a fost favorabil jucătorilor sovietici: 32,5—31,5. ● În fruntea clasamentului

mondial Elo s-a instalat Judith Polgar (12 ani) ca urmare a strălucitelor sale performanțe, realizate în a doua jumătate a anului trecut: îndeplinirea a două norme de maestru internațional în turneele masculine de la Bagneux și Varna și obținerea celui mai bun rezultat individual al Olimpiadei de la Salonic. La Varna, după cum

se știe, Judith a depășit cu 2 puncte baremul pentru normă, iar la Salonic a totalizat 12,5 puncte din 13 posibile uimind asistența. Nemulțumită doar de titlul de mare maestră în rivalitatea feminină, jucătoarea maghiară aspiră să depășească recordul teribilului Bobby Fischer, care a devenit mare maestru internațional la 15 ani.

● Și Kasparov poate fi învins? Pentru a nu pierde con-

Minaur Din nou competitivă!

● Cît ai lipsit de pe terenul de handbal, Maricel Voinea? ● Patru luni, de la meciul cu Steaua, 19 septembrie, anul trecut ● Știu c-ai fost accidentat, dar erau incertitudini în privința diagnosticului. S-a lămurit pînă la urmă? ● Din fericire, da. Niște resturi de la meniscul extern, care a fost operat în '81, s-au calcificat, au îndepărtat stratul gelatinos din articulație și-au provocat 4—5 găuri în capul tibiei. Din cauza asta genunchiul mi se bloca și-aveam dureri foarte puternice ● Și cum s-a rezolvat? ● Mi s-a făcut artroscopie, adică acele resturi au fost smulse din rădăcini cu un aparat care se numește artroscop. Eliminîndu-se cauza, se vor elimina și efectele, adică se va refăce stratul protector și se vor astupa găurile din os ● Complicată operația? ● Nu prea. Diagnosticul a fost mai greu de pus. De toată povestea s-a ocupat medicul echipei naționale a R.F.G., care s-a oferit să-mi acorde întreaga asistență în clinica sa. A fost util turneul Minaurului? ● Echipa a participat la două turnee în R.F.G. și la două în R.D.G., de fiecare dată în compania unor adversari puternici și bine cotați în handbalul internațional. Pe toate le-a încheiat cu bune re-

zultate, clasîndu-se pe locuri de la 1 la 4. Dar dincolo de asta, noii jucători ai echipei s-au mai rodat între ei, s-au mai asamblat într-o concepție de joc, au mai dobîndit experiență internațională ● Din asemenea cauze nu s-a calificat Minaur în „Cupa I.H.F.“? ● În principal, da. Întîrîrea echipei a fost prea bruscă, noilor veniți din-din-li-se o încredere pe care ei n-au onorat-o. Trebuie lucrat mult cu tinerii jucători pînă să aibă valoarea și experiența competițională care să le permită obținerea unor performanțe internaționale, dar cred că într-un an-doi vom avea iarăși o echipă competitivă ● Cum ai regăsit echipa națională? ● Într-o stare de spirit excelentă. Băieții sint optimiști și foarte bine pregătiți ● Îi vei prinde din urmă? ● Urmez un program de refacere și sper ca-ntr-o săptămîină să intru în pregătire normală. În orice caz, trag cu dinții să pot ajuta echipa națională — și asta în primul rînd pentru modul cu totul deosebit în care antrenorul Cornel Oțelea știe să conducă echipa, să se facă ascultat, respectat și iubit de toți jucătorii ● Ne vom califica în grupa A? ● E ultima șansă pentru o întreagă generație de jucători. Nici nu vreau să mă

gîndesc la altceva! Dar, chiar dacă vor promova cinci echipe din 12, important este și să nu mai avem ghinioanele de la precedentele ediții ● La ce te referi? ● În '82 am pierdut ca prin miracol în fața Spaniei — și-n loc să jucăm finala (dacă îi învingeam pe spanioli aveam argintul în buzunar...), am ajuns pe locul 5. Iar în '86, Vasile Stîngă a fost accidentat în primele minute ale primului meci, cu Cehoslovacia și nici echipa n-a avut pe- atunci suficiente jocuri de verificare, așa cum se impunea înaintea unui campionat mondial. Una peste alta, am convingerea că ne vom califica în grupa mondială A — pentru că alternativa ar avea urmări nefaste asupra întregului nostru handbal ● Crezi că perspectiva acestor urmări poate genera un plus de ambiție? ● Ce știu este că promovarea ar crea o stare de emulație în jurul handbalului, determinînd, poate, un nou asalt al copiilor și juniorilor spre practicarea acestui sport. ● Minaur ce face în această perioadă? ● Întregul lot se află în pregătiri la Izvoare. Nu avem nici-o indisponibilitate, nu lipsesc nimeni, astfel încît putem spera că, pentru sezonul de primăvară, vom avea o echipă omogenă și cu o forță de joc mai mare decît în tur ● Îți doresc refacere grabnică și mult succes — la club și la națională.

OCTAVIAN ȘTIREANU

Pregătirile lotului

După cum se anunțase, echipa națională de fotbal urma să facă un stagiul de pregătire și jocuri în Italia, în perioada 25 ianuarie — 5 februarie. Cu o zi înainte de plecare, s-a renunțat la această acțiune. O explicație ne-o dă, în parte nedumerit, în parte îngrijorat, chiar antrenorul principal al lotului, Emerich Jenei: „Federația italiană ne-a anunțat printr-un telex că nu poate asigura naționalei României jocuri cu echipe din prima ligă și, alături, apreciîndu-se că turneul nu ne poate fi folositor — avînd în vedere stadiul înaintat de pregătire al jucătorilor noștri —, s-a renunțat la efectuarea lui. Din punctul meu de vedere, este o acțiune ratată, pentru că numai în această perioadă puteam să reunim, să verificăm și să omogenizăm lotul național. Deci nu atît antrenamentele — care sint convins că se desfășoară corespunzător la cluburi — cît reactivarea ideii de apartenență la echipa națională impuneau acest stagiul de pregătire, în care aveam posibilitatea și de a testa diferite formule de echipă, îndeosebi în apărare.

Sperăm ca această nouă dovadă de generozitate a federației față de interesele cluburilor să contribuie, măcar, la calificarea lor mai departe în cupele europene. Dar regretul față de absentă unor jocuri sau a unor stagii de pregătire în comun a tricolorilor rămîne intact. Vom juca doar cu Italia (29 martie) și Polonia (12 aprilie, la Varșovia) — mult prea puțin, chiar față de adversarii noștri, pentru a aduce naționala la o formă de virf și o formulă competitivă în vederea celor două jocuri oficiale din primăvară“.

tactul cu duelul în doi, Kasparov s-a amuzat într-un meci amical cu Vlastimil Hort disputat la Köln în condiții speciale: trei partide cu timp de gîndire o oră pentru fiecare jucător. Meciul s-a încheiat, după cum era și de așteptat, cu 2,5 : 0,5 în favoarea jucătorului nr. 1 în ierarhia mondială. Ceea ce n-a reușit Hort este meritul lui Frank Holzke din Bensberg în simulatul susținut de campionul lumii pentru popularizarea șahului. Prin victoria sa, F. Holzke i-a zădărnicit campionului ambiția de-a cîștiga toate partidele... Iată cum s-au petrecut lucruri: Kasparov — Holzke. 1. e4 d6 2. d4 Cf6 3. Cc3 e6 4. f4 Da5 5. Nd3 e5 6. d : e5 d : e5 7. f5 b5 ! 8. Cf3 b4 9. Ce2 Cbd7 10. Oo Nc5 ! 11. Rh1 Cg4 12. Cg3 h5 ! 13. Cg5 Cdf6 14. Df3 Na6 15. Nd2 Td8 16. a3 N : d3 17. c : d3 Db5 18. N : b4 N : b4 19. a : b4 h4 20. Ce2 T : d3 21. Cc3 T : f3 22. g : f3 D : b4 23. f : e4 Oo 24. Tf2 De7 25. Tg1 Td8 26. Cf3 Dc5 27. Df7 Dc3 28. C : e5 C : e4 29. Tf3 h3 ! 30. Tgf1 Dd2, 0 : 1.

MARGARETA MUREȘAN

VREMEA

cum a fost
cum va fi

MIHA IOSEFINA

În intervalul 19—25 ian. a.c. vremea a fost caldă în cea mai mare parte a țării confirmînd prognoza și infirmînd caracteristica climatică de cea mai rece perioadă a anului. În primele zile ventilația mai intensă nu a permis formarea ceții astfel încît vremea a fost frumoasă în regiunile din sudul și estul țării. Fenomenul de foehn s-a resimțit în zonele subcarpatice, pe data de 21 ianuarie la Tulnici mercurul termometrului urcînd pînă la 16°C. După această zi caldă a urmat în Moldova o noapte cu valori de temperatură neobișnuit de mari precum minima nocturnă de 5°C înregistrată la Fălciu. Valorile medii multianuale ale minimelor nocturne din Moldova în această perioadă fiind de -12°C la -5°C, au fost depășite cu circa 10°C.

Trecînd la caracterizarea climatică a perioadei de tranzit de la luna ianuarie la februarie,

DATE CLIMATICE PENTRU INTERVALUL

26 ianuarie - 1 februarie

Zona geografică	VALORI MEDII MULTIANUALE		VALORI DEOSEBITE ALE TEMPERATURII ÎNREGISTRATE ÎN ULTIMA SUTĂ DE ANI			
	Temperatura aerului (°C)		Maxime diurne		Minime nocturne	
	Maxime diurne	Minime nocturne	Valoarea	Localitatea și anul	Valoarea	Localitatea și anul
Cîmpie	1÷5	-6÷-2	6÷8	18.6 Sibiu 1933	-35.3	Timișoara 1963
Deal și podiș	-1÷5	-9÷-4	6÷13	18.3 Tîrgu Jiu 1983	-36.3	Iasi 1937
Depresiuni	-2÷4	-13÷-4	7÷10	11.3 Miercurea Ciuc 1960	-35.2	Miercurea Ciuc 1987
V. Omu	-8÷-7	-15÷-13	21÷22	3.8 1955	-28.0	1939
Litoral	3÷4	-4÷-2	5÷7	17.0 Constanța 1965	-19.8	Constanța 1924

Revenind la caracteristicile vremii din următoarele zile, apreciem că nu se vor produce modificări importante. Distribuția centrilor barici se va menține, în linii generale, apropiată de cea din ultimele zile; sudul continentului va fi influențat de un cîmp anticlonic, în timo ce în nord zonele depresionare active, în deplasare vest-est, vor afecta doar cu partea lor periferică regiunile din nordul și nord-estul extrem al țării. În condițiile unei mase de aer cald în altitudine, aspectul vremii va fi diferențiat pe trepte de relief; în zonele joase, vremea va fi închisă din pricina norilor stratiformi și a ceții, în timp ce în zonele de deal și de munte va fi în general frumoasă, cu cerul mai mult degajat. Regimul precipitațiilor va fi neînsemnat. Burnițe din ceață sint posibile în zonele joase, iar în nordul și estul țării trecător și izolat se vor semnala precipitații slabe, atît ploaie cit și lapoviță sau ninsoare.

În ultimele zile, datorită intensificării circulației, ceață din zonele joase se va mai dispersa, iar regiunile nordice și nord-vestice vor fi afectate de fronturi atmosferice. Acestea vor determina pe alocuri precipitații sub formă de ploaie, lapoviță sau ninsoare, favorizînd formarea poleului. Regimul termic se va situa în continuare peste cel climatologic normal. Temperaturile maxime vor fi cuprinse între -2° și 6°, local mai ridicate la început în zonele deluroase, apoi și în regiunile sudice, iar temperaturile minime se vor încadra în general între -3° și 2°.

Miercuri 4 minează stratul de zăpadă măsura : 55 cm la Somenic, 20 cm la Tarcu, 49 cm la Paring, 50 cm la Obîrșia Lotrului, 26 cm la Păltiniș, 42 cm la Cozia, 27 cm la Sinaia cota 1590, 21 cm la Poiana Brașov, 38 cm la Vf. Omu, 29 cm la Predeal și 31 cm la Ceahlău Toaca.

Steaua călăuzitoare a patriei

Datină

E datină la noi, din moși-strămoși
Să facem celor dragi, urări de bine
Ca să le fie anii mai frumoși
Cînd inc-o treaptă urcă în destine.

Iu, păstrător al datinei din veac,
Cu sufletul curat precum o floare,
Bărbatului din fruntea țării-i fac
Din inimă o sinceră urare :

Fie-i cuvîntul, astru luminind
Dintr-un adînc de zare-n altă zare,
Oriunde norii-ntunecoși din gînd
Se lasă peste ginți cu-amenințare !

Fie-i credința dreaptă de ne-nfrînt,
Brațu-i sub scut, mai tare ca oțelul ;
Vreacă-i înaltă, flămură în vînt
Biruator — binele țării, țelul !

Și încă-i mai urez, ca-ntre băbăți,
La ceas de sărbătoare în Cetate :
Puteri de muncă, ani îndelungați
În slujba țării — viață, sănătate !

NICOLAE NICOLAE

Unire — flacără înaltă

Unirea — flacără înaltă
Arzînd pururea în inimi,
Cîntec de izbîndă în luptă,
Ca o doină de codru
Îngînată la ceasurile de cumpănă
De glasurile vitejilor
Ce-și apărau vatra străbună
Pe care incolțea griul
Înfrîțit în spic de piine...

Unirea — flacără înaltă
Arzînd pururea în inimi,
Ce înflorește azi biruitoare
Ca florile de măr primăvara,
Legănîndu-ne dorurile
Care urcă spre zenit...

Unire — flacără înaltă,
Vis prin vreme înflorit.

VIORIEL COZMA

Patria dintre riuri

Patria mea dintre marile riuri
Cu roșu ne-ai însemnat praznicele —
Calendar dacic în memoria inimii.
Vulturii cuibăresc în arcul carpatic,
Meridianele sînt drumurile haiducilor,
În ochii pămîntului — bătrînele
Noastre fintini,
În vatră — ghirlande de flori și ardoare.
Îndrăgim simbolul ciocirlei
Zeita azururilor, zborul sub care
Înfrățește griul în bobul vieții.
E atîta omenie și cumpătare
Între hotarele tale
Patria mea dintre marile riuri,
Nu te-au clintit furtunile,
Vinturile, valurile.
Riurile și Munții sînt punctele noastre
Cardinale — Românie eternă, unică
Asemeni cosmosului nemărginit.

BAZIL GRUIA

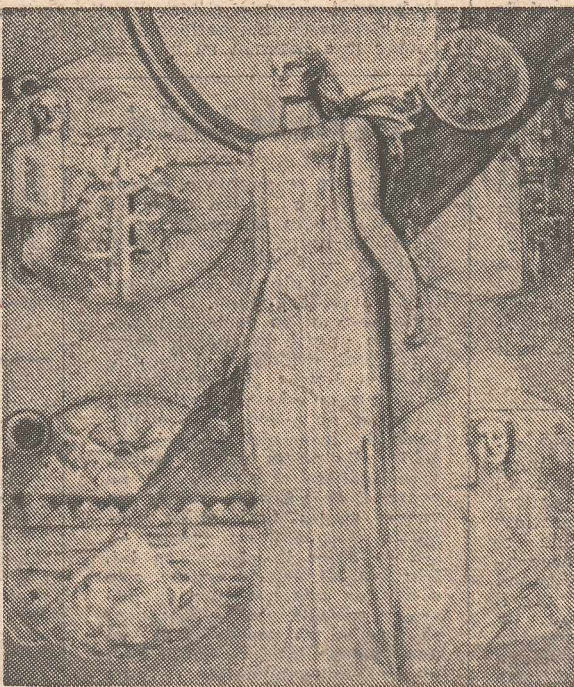
Poem în ianuarie

O, Țara mea, sub falduri de omăt
Ca o mireasă-n voalu-i de lumină
Stîndardul Păcii-l porți peste pămînt
Încoronat cu-o dragoste deplină.

Corola unui an ce se deschide
Spre cosmosul Unirii-n Tricolor
E dublă sărbătoarea unei nașteri
Îngemînd eroic un popor.

Ianuarie împovărat de crini
Aniversînd o epocă de aur
În demnă libertate comunistă
Partidu-i azi conducător și faur.

ION POPA ARGEȘANU

Erou între eroii neamului

El — simbol al demnității,
El — Țară de dor și de bine,
Simbol de iubire
și-nălțare,
simbol de cutezanță,
poem al luminii.
El — cîntecul de viață
și-al țării innoite,
El — ctitor al României moderne,
El — ideal
și întîlnire,
progres și destin românesc,
El — triumf al rațiunii
și al păcii pe pămînt.
El — cinste și dreptate,
El — cer însoțit,
Erou între eroii neamului !
Acum, la ceas aniversar
îi înălțăm un poem
născut din iubire,
din dragostea cea mai pură,
spre cinstirea României !
Lui îi dedicăm un dulce vers
și un cald omagiu,
Eroului între eroii neamului
Nicolae Ceaușescu,
La mulți ani !

EMIL ȘAIN

Iubire

Asemeni Cuvîntului, iată-nflorește
iubirea de vatră, de țară de nat
și tot ce prin vreme s-a spus românește
prin glasul Întîiului Mare Bărbat !

Ni-e slobodă fapta și truda-ncercată
în graiul firesc al țărîinii
iar inima cîntă înalt inspirată
de-aromele dulci ale pîinii !

Mai tare ni-i crezul în Era lumină
și veghea ne este mai clară
istoria-și unduie albia plină
de tripla iubire de țară ;

Căci pururi în suflet răsună mindria
Partidul, Ceaușescu, România !

ANTON STANCIU

Urare

Pentru noi bate la fel inima zilei,
Cîntecul urcă-ntr-o solemnă urare
În acest ianuarie, fior de baladă :
Tot ce atingem se prefăce-n sărbătoare.

Poporul își urmează conducătorul
Lumina patriei coboară în cuvînt ;
E ca un dulce cîntec de mamă
Tot ce rostim devine românesc cuvînt.

Pe șantiere tinerii sporesc dimineața
Rădăcinile lucrează pentru vecie ;
Doar floarea și rodul reverberează,
Libertatea e haina noastră cea vie.

Pe frunte sudoarea ne rămîne trează
Din bobul de mînte întemeiem o cetate ;
Dintr-un buchet de trandafiri în ianuarie
Pleacă sentimentele noastre îngemănate.

Pentru noi toți la fel bate inima zilei
Cîntecul să-l rostim într-o blindă urare :
Să ne trăiască de-a pururi conducătorul,
Fie-i viața și truda mereu sărbătoare.

RODIAN DRĂGOI

Trainică zidire

Și pomii știu, în limba lor
Iubirea aprinsă-n tricolor.
Pămînt cu rodul din vechime
Îmi poartă pașii pentru sine.
Cu brațul greu, de făurar
Timpul spuște-n calendar.
Portul, gîndul și cărarea
Plugul, spicul și cîntarea
Văzduh deschis — a noastră fire
Unirea-n trainică zidire.

GIGI ROBÎCEA

Sărbătoare

Calmă, lumina iernii, în alb de zi s-adune
Peste cîmpii de piine și codrii-nalți de brazi
Cînd națiunea-ntregă sărbătorește, azi
Pe cel legat cu suflet de vetrele străbune.

Nicîcînd pe fruntea Țării, lumina ei stelară
N-a germinat izbînda ca-ntr-un decor de sori
Și nicîdată hora n-a fost, de sărbători,
Mai vie ca acuma, peste pămînt, plenară.

Nicîcînd drapelul Țării n-a fluturat în soare
Mai falnic și mai liber, de două mii de ani.
Prin Omul de la cîrmă noi sîntem suverani
Și România-n pace-i urmată de popoare.

GEO CIOLCAN

Flacăra. Redacția : București, Piața Științei 1, căsuța poștală 3 312, cod 71 341. Telefoane : 17 60 10 ; 17 60 20, interioare ; Actualitatea politică : 25 60 ; Economie : 21 28 ; Cultură, știință, învățămînt : 14 57 ; Cetățenești : 14 53 ; Scrisori : 25 42, Reportaj-informații : 25 60 ; Sport : 17 00 ; Foto : 25 28 ; Secretariat de redacție : 21 23 ; Secretariat redactor șef : 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Științei”. Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA” — sectorul export-import presă P.O. Box 12 201, telex 10876, prsfir București, Calea Griviței nr. 64-66.